

DANIELLE
STEEL

FORDULÓPONT

Kalifornia rangos kórházaiból négy kiváló traumatológust ér az a megtiszteltetés, hogy egy tömegkatasztrófára felkészítő orvosi képzési program keretében együtt dolgozhatnak Párizsban francia kollégáikkal.

Bill Browning a San Francisco Közkórház és Traumatológiai Központ legforgalmasabb részlegét, a sürgősségi osztályt vezeti. Mivel elvált, és Londonban élő lányait csak ritkán láthatja, minden idejét és energiáját a munkájának szenteli. Stephanie Lawrence-t, a UCSF egyetemi klinika munkatársát örökös lelki-furdalás gyötri: kétségbeesetten őrlődik ígéretes karrierje és a családja között. Wendy Jones, a Stanford elhivatott baleseti sebésze, kilátástalan kapcsolatban vergődik egy nő szívsebésszel. Olyan csapdába esett, amelyből nem tud, s talán nem is akar szabadulni. Tom Wylie naponta bizonyítja mesterségbeli tudását az oaklandi Alta Bates magánegészségügyi központban. A sármos férfi vitathatatlanul népszerű a hölgyek körében, mégis elszántan őrzi függetlenségét. A négy orvos izgalmas kihívásokkal szembesül a képzés során, és miközben egy tömeges erőszakba torkolló váratlan tragédia együtt cselekvő, önzetlen csapattá kovácsolja őket, lassan rádöbbennek, hogy az átmenetire tervezett párizsi tartózkodás életük jelentős fordulópontjává vált...

DANIELLE STEEL

FORDULÓPONT

MÆCENAS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Turning Point*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved
Cover design: *Derek Walls*
Cover images: © *Matteo Colombo/Getty Images*
(Champs-Élysées and Arc de Triomphe);
© *Mais Silvan/Getty Images* (moving car at left);
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2021
Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2021
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatra méltó, végtelenül szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nickynek, Samanthának,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának.
Életek során a sorscsapások és a próbatételek
bizonyuljanak fordulópontoknak és áldásnak.
Legyetek bátrak, bölcsek és szerencsések,
éljetez mindig olyan emberek között,
akik szeretnek és támogatnak benneteket.
A döntéseitek szülessenek saját elhatározásotokból,
és váljanak egytől egyig a javatokra.*

Teljes szívemből szeretlek titeket.

Mami/d.s.

Első fejezet

Bill Browning öt órája volt ügyeletben a San Franciscó-i Zuckerberg Közkórház és Traumatológiai Központ Sürgősségi Betegellátó Osztályán. Épp befejezte aznapi harmadik olyan műtétjét, amelynek során a sérültet lőtt sebbel kellett megoperálnia. Ez a páciens túl fogja élni, sőt nagy valószínűséggel az első is, de a második, a San Franciscó-i droggereskedő bandák háborújának tizenhat éves áldozata, meghalt.

Karácsony napja volt, a kórházban a megszokott módon folyt a munka. Ők kapták meg a város legnehezebb eseteit, akiket a legmagasabb felszereltségi szintű rohamkocsikkal, szirénázó mentőkkel vagy rendőrautókkal, illetve autópálya-balesetek vagy tömegkatasztrófák esetén helikopterrel szállítottak a kórházakba. Ha életveszélyes állapotú sérültekről volt szó, a körzetben a többnyire csak SF-ként emlegetett San Francisco Közkórház számított a legjobbnak, szinte mindenki tényként kezelte, hogy ez az a kórház, ahol be vannak rendezkedve súlyos tömegszerencsétlenségek áldozatainak az ellátására is.

A magánfinanszírozással megtámogatott közintézmény partneri kapcsolatban állt a legfontosabb közegészségügyi szervekkel és intézményekkel, valamint a UCSF-fel, a Kaliforniai Egyetem klinikájával és Orvosi Karával. Oktatókórház lévén, valamennyi itt dolgozó orvos tanított a UCSF-en, ami garantálta az intézmény munkájának magas színvonalát. Magánadományokból emelt új épületük megduplázta a traumatológia kapacitását, háromszázra emelve az ellátható betegek számát. Ugyanakkor a régi helyen is tovább folyt a munka.

Az eredeti épület hírhedten nyomasztó hely volt. Jóformán minden ajtót csak elektronikus beléptetőköddal lehetett kinyitni, olykor mégis megesett, hogy rivális bandák sérült áldozatait, akiket behoztak a

sürgősségre, ott is lövöldözni kezdtek egymásra, vagy fegyverrel fenyegették a kórházi személyzetet. A fémdetektorok ellenére ugyanis egyes látogatóknak sikerült fegyvert becsempésznüik az épületbe. A kórház orvosi személyzetének a súlyos sérültek azonnali ellátása mellett az ilyen helyzetekkel is meg kellett birkóznia.

A sérültek ellátása volt az osztály erőssége, ahol Bill Browning töltötte be az osztályvezető főorvos posztját. A nagyobb ünnepeken önként vállalt ügyeletet, mivel amúgy sem tudott volna mit csinálni. Ez volt az ő ajándéka a kollégáinak, akik így otthon maradhattak a családjukkal. Számára az ünnepek semmit sem jelentettek, ha nem voltak vele a gyerekei. A harminckilenc éves Bill pályája kezdetétől fogva a traumatológiára specializálódott. Karácsony napján ő volt az orvosi személyzet rangidős tagja, és így lesz ez szilveszterkor is. Elvált feleségétől ugyanis csak minden második évben kapta meg a lányait karácsonykor, és az idei nem az az év volt.

A nővérek régimódi aranyfüsttel, flitterekkel és különféle ünnepi dekorációkkal díszítették fel a sürgősségit és a betegek váróját, noha ezzel a kutya sem törődött. A betegeket rendszerint súlyos sérüléssel hozták be a kétségbeesett rokonok, akiknek kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, mint hogy felfigyeljenek az ünnep enyhén szájalmas tartozékaira. Az influenzás, ételmérgezést szenvedett, hörghurutos vagy bokaficamos betegek általában más kórházaknak jutottak. A San Francisco Közkórházba csak a legsúlyosabb sérültek kerültek, na meg a sebesült vagy beteg hajléktalanok, akiket a rendőrök szedtek fel az utcákon.

Az itt folyó munka próbára tette az egészségügyi dolgozókat, és értékes tapasztalatokkal vértette fel az orvostanhallgatókat. Bill Browning itteni pályája során nagyjából mindenféle sérülést látott, amit emberek magukon és egymáson ejthettek. Őt már semmi sem lepte meg. De a bandák áldozatainak látványa elszomorította. Haláluk értelmetlen veszteség, egyben fiatal életek kisiklásának szörnyű bizonyítéka volt. Alig két órája írta alá egy tizenhat éves fiú halotti bizonyítványát.

Délelőtt tíz óta, azaz öt órája, amióta ügyeletben volt, egy percre sem állt meg vagy ült le. Rémes érzés így tölteni a karácsonyt, de a lányai, a kilencéves Philippa, becenevén Pip, és a hétéves Alexandra, Alex, Londonban éltek angol származású édesanyjukkal, Athénéval. Az asszony akkor hagyta itt San Franciscót, amikor Alex háromhetes lett, a legkorábbi időpontban, amint a gyerekorvosuk megengedte, hogy ilyen hosszú útra induljon egy újszülöttel. Athena alig várta, hogy elmehessen. A kapcsolatuk jóval előbb kihűlt, noha Bill hősiiesen próbált kitartani, győzködte a feleségét, hogy próbálja meg ő is, de a házasságuk kezdettől fogva kudarcra volt ítélve.

A válásuk óta még inkább belevetette magát a munkába, és alig látta a kislányait. Nyaranta egy hónapra kapta meg őket, a másik évben meg karácsonykor lehetek nála, plusz ha csak tehetette, pár napra elrepült Londonba. A volt felesége nem szívesen engedte el a gyerekeket hozzá, San Franciscóba. Hat éve váltak el, Athena egy év múlva férjhez ment egy brit lordhoz, a tőle született ikerfiai most kétévesek voltak. Rupert, a második férje, pontosan az az ember volt, akihez elsősre kellett volna hozzámennie. A családja csak úgy emlegette Billt, hogy „az amerikai”, és a lányuk ifjúkori botlásának tekintették.

Athena huszonhárom éves volt, amikor New Yorkban megismerkedtek. Ő a rezidensi idejét töltötte, és ezalatt egy hétre hazament látogatóba a szüleihez. Miután végzett a Columbián, a Stanfordban teljesítette a rezidensi gyakorlatát, és utána is San Franciscóban maradt, mert állást kínáltak neki az SF Közkórházban. Nem volt valami kényelmes és fényes munkahely, de ahhoz a munkához, amit csinálni akart, épp a megfelelő. Nem vágyott visszamenni New Yorkba. Élvezte az időjárást, és hogy szabad idejében San Franciscóban egész évben hódolhat a kedvenc szabadtéri sportjainak, a túrázásnak, a szörfözésnek, a vitorlázásnak. Különösen kedvelte a kórházat, ahol dolgozott, és az ott kezelt betegek sokféleségét.

A szülei ahhoz az elitista, sznob társadalmi réteghez tartoztak, amelyben mindig kényelmetlenül érezte magát, és amelytől minél

távolabb akart lenni. Az egyhetes otthoni tartózkodása alatt, szülei erőteljes nyomásának engedve, elkísérte őket egy partira. Ott találkozott a huszonhárom éves Athénával, aki elkápráztatta. Elképesztően gyönyörű, kicsit szeszélyes, néha megbotránkoztatóan viselkedő lány volt, igazi lázadó típus. Egy mesterkéltén kifinomult, csillogó világban nevelkedett, a földgolyón ide-oda röpködve, és ekkor épp a New York-i barátainál járt látogatóban.

Bill teljesen belehabarodott, és hogy szenvedélyes viszonyuk kiteljesedhessék, a lány egy hónap múlva elrepült San Franciscóba. Ott is maradt. Bill hosszú műszakokat teljesített rezidensként, és ha éppen nem dolgozott, az idejük javát ágyban töltötték, vagy a kedvenc sportjait űzték, amelyeket megismertetett Athénával is. A lány izgalmasnak és egzotikusnak érezte a románcukat. Bill más volt, mint azok a férfiak, akiket eddig ismert. Őszinte volt, becsületes, keményen dolgozó és szerény. Athena vad volt, szexi és különleges. Hat hónap múlva terhes lett Pippel. Akkor egy hosszú hétvégére elrepültek Londonba, hogy elmagyarázzák a helyzetet Athena szüleinek. Bill megkérte a kezét, amit egyébként is meg akart tenni, csak most előbbre csúszott, mint tervezte. Diszkrét szertartás keretében házasodtak össze, és egyikük családja sem volt elragadtatva a döntésüktől. Athena családja unalmas, tehetségtelen fickónak tartotta Billt, az övé meg túl közönségesnek ítélte Athenát.

Hat hónapra rá megszületett Pip, Bill pedig Noe Valley-ban vett egy viktoriánus házat, ahol már mint család kezdhették meg a közös életüket. Az asszony szülei Londonból küldtek dadát, hogy a lányuk ne legyen túlságosan a házhoz kötve. Athena gyakran repült haza Angliába, hogy lássa a testvéreit, a szüleit és a barátait, utána visszatért Billhez, a kisbabájukhoz és a San Franciscó-i életükhöz, amiért minden alkalommal egy kicsit kevésbé lelkesedett. Az álmos San Franciscóban úgy érezte magát, mint a partra vetett hal.

Athénának öt percebe telt, hogy a megismerkedésük éjszakáján beleszeressen Billbe, és körülbelül egy évbe, hogy rájöjjön, mit is csinált, és hogy ők ketten mennyire különböznek egymástól. Bill sokkal

inkább kerülőút volt az életében, semmint célállomás, és az együttélésük első éve végén már kezdtek komoly kétségei támadni a házasságuk tartóssága felől. Addigra hat hónapos terhes volt Pippel, és a baba egy időre közelebb hozta őket egymáshoz. A közös életük pontosan úgy nézett ki, amilyennek Bill akarta: szerető feleség és búbajos kisbaba egy ismerős környéken lévő, kényelmes kis viktoriánus házban. Athena olyan volt, mint egy kalitkába zárt, idegen világból származó egzotikus madár. Pip születése után egy év sem kellett hozzá, hogy teljesen kiábránduljon Billből, Alexszel pedig véletlenül esett teherbe, miután egy partin túl sokat ittak. Pip ekkor tizenöt hónapos volt. A terhessége alatt Athena ide-oda ingázott London és San Francisco között, és a barátaival való találkozásai után egyre lehangoltabban érkezett vissza Billhez.

A férfi szüleinek kezdettől fogva ellenszenves volt, és riadtan figyelték, mibe sodorta magát a fiuk, ám ő továbbra is állította, hogy a felesége le fog higgadni, és bele fog szokni a férjes asszony és anya szerepébe. Volt egy hosszú beszélgetése Athena apjával, aki azt javasolta: ha szeretné, hogy a házassága működőképes maradjon, adja fel az orvosi karrierjét, költözzön Angliába, és társuljon be mellé a család szállítmányozási cégébe. Athénából sohasem lesz „kaliforniai lány”. Bill volt az egyetlen, aki ezt nem volt hajlandó belátni. Alex születése után három héttel Athena magával vitte a két kislányt Angliába, és a nyarat Dél-Franciaországban, a szülei ottani házában töltötte velük, a nővéreivel és a barátaival. Nyár végén felhívta Billt, hogy közölje vele: nem megy vissza hozzá, és elválk tőle. Bill kétségbeesetten próbálta jobb belátásra bírni, de Athena ekkor már együtt volt Ruperttel, úgyhogy Billnek esélye sem volt.

Athena gyerekkora óta ismerte Rupertet, akivel együtt nőtt fel, a saját köreiből származott, és brit lord volt, akárcsak az apja. Éppolyan szabados viselkedésű és szabad szellemű, mint ő, s ezzel Athena három kaliforniai éve véget ért. Soha többé nem jött vissza. Bill egészen addig a Noe Valley-beli házban élt, amíg a válást ki nem mondták, mindvégig reménykedve, hogy Athena meggondolja magát. De nem gondolta meg.

Végül eladta a szép, tágas házat, és egy kis lakásba költözött az Embarcaderón, ahonnan ki lehetett látni az öbölre és a Bay Bridge-re, és volt benne egy második hálószoba is a lányoknak, ha eljönnek hozzá. Kopár, gyéren bútorozott lakás volt, öt év után ma is ott lakott. Nem foglalkozott azzal, hogy szebbé tegye, az IKEA-ból megvette a legszükségesebb dolgokat, beleértve a lányok rózsaszín hálószoba-berendezését. A lakás többi része éppolyan sivár és üres volt, amilyennek ő is érezte magát.

Nyáron, amikor a lányai nála voltak, az idő nagy részét utazással töltötték. Elvitte őket a Tahoe-tóhoz, sátraztak a Yosemite Nemzeti Parkban, hosszú autótutakat tettek, elmentek Disneylandbe, és mindent végigcsináltak, amit az elvált apák szoktak, miközben kétségbeesetten próbálnak túl rövid idő alatt valami kötődést megalapozni maguk és a gyerekeik között. A lányok britek voltak, mint az anyjuk és a nevelőapjuk, és rajongtak a kis féltestvéreikért. Bill próbálta elültetni bennük a gondolatot, hogy egyetemre az Államokban fognak járni, és Pip mutatott is némi érdeklődést iránta, de az majd csak kilenc év múlva lesz aktuális. Addig be kell érnie a nyári egy hónappal, az alkalmankénti hétvégékkel, amikor el tudott repülni Londonba, hogy lássa őket, és a kétévenkénti karácsonnyal. Az ideje többi része munkával telt. Szilárdan hitt abban, hogy ennél többre nincs is szüksége.

Athena óta nem volt komolyan vehető nő az életében, és mostanában kezdte belátni, hogy mennyire nem illettek egymáshoz. Gyözködte magát, hogy ez már nem számít, és állította, hogy a válás miatt nem érez keserűséget. Évek óta nem volt már szerelmes Athenába. Amikor elhagyta őt a lányakkal, összetörte a szívét. Azóta Pip és Alex volt az élete szerelme. Készséggel elismerte, hogy munkamániás, de nem látott benne semmi rosszat.

Attól, hogy nem volt sem felesége, sem barátnője, még több időt szentelhetett a munkájának és a gyerekeinek, amikor vele voltak. Nem akarta, hogy bárki is beleártsa magát a velük való kapcsolatába, márpedig egy új nőnél számolni kellett ezzel a veszéllyel. Az öccsét és

a szüleit, akik New Yorkban éltek, nagyon ritkán látta. Ők ahhoz a világhoz tartoztak, amelyet sohasem szeretett, és lehetőleg került, amióta elkezdte az orvosi egyetemet. Az öccse politikai ambíciókat dédelgető monopóliumellenes ügyvéd volt, a felesége temérdek perben érdekelt környezetvédelmi jogi képviselő. Eseménydús, élénk társadalmi életet éltek. A szülők a régi New York befolyásos körének voltak a tagjai, ami Billt sohasem vonzotta. Ő megelégedett a maga sokkal kisszerűbb San Franciscó-i életével, megosztva az idejét a kórházi munka és a szabadtéri sportolás között. Ez a fiatalkori választása ma is tökéletesen megfelelt neki. A válása óta magának való ember lett belőle. Az új nővérek és a rezidens lányok mindig felfigyeltek arra, hogy milyen jóképű pasi, de Bill nem vett róluk tudomást sem a szolgálati, sem a szabad idejében. Minden gondolata a munkája és a lányai körül forgott. A magánéletéről senki nem tudott semmit, és ő pontosan így akarta.

A válása óta ritkán volt nővel. Ezek alkalmi, felületes kapcsolatok voltak, semmi több. Az egyetlen bánata az volt, hogy a szülei alig ismerték a kislányait. Athena gondoskodott erről, és a szülei sem tettek erőfeszítéseket. A volt menyük iránt táplált ellenszenvüket átvitték a gyerekeire is. Ha épp Londonban jártak, és volt idejük, elvitték őket egy teázóba. De általában nem találtak alkalmas időt arra, hogy lássák őket, vagy Athena nehezítette meg a találkozásukat. Vele sohasem volt könnyű előre megtervezni valamit. Mindig is pontatlan és megbízhatatlan volt, így aztán Pip és Alex nem kötődött igazán az amerikai nagyszülőkhöz, valódi kapcsolatuk csak az apjukkal volt, akit ugyan ritkán láttak, de mindig élvezték a vele töltött időt. Hetente többször is felhívta őket telefonon, és próbált lépést tartani azzal, hogy éppen mivel foglalkoznak.

Nem volt könnyű hatezer mérföld távolságból naprakész kapcsolatot tartani a gyerekeivel. Ahogy Angliában a jó családból származó lányoknál lenni szokott, Pip két év múlva bentlakásos középiskolában fog tanulni. Már alig várta. Az idő és a távolság Bill ellen dolgozott, és ő mindent elkövetett, hogy ebben a küzdelemben

semmiképpen se maradjon alul. Amikor csak a munkája megengedte, egy-egy hosszú hétvégére elrepült Londonba, hogy együtt lehessen velük. Habár mostanában egyre több időt töltöttek a barátaikkal, és minden évben nehezebbé vált megszerveznie, hogy találkozhassanak.

A nap előrehaladtával mind nagyobb lett a sürgés-forgás az osztályon. Egy szívrohamon átesett öregembert, akit a mentősök hoztak be a Tenderloin-negyedből, Bill átküldött a koronáriaintenzívra. Aztán hoztak egy nemrégiben amputált lábú, drogos hajléktalant, akinek elfertőződött a sebe, őt elirányította a sebészetre, hogy nézzék meg, mit lehet tenni vele, egy agyhártyagyulladás-gyanús gyereket pedig a gyermekintenzívra vitetett gerinccsapolásra. Egy eszméletlen állapotban behozott nőhöz, aki autóbalesetben agysérülést szenvedett, idegsebészt hívott.

Amikor itt végzett, átment a másik vizsgálóba, ahol pár percre megállt, hogy szót váltson egy idős asszonnyal, aki leesett a lépcsőn, de az ijedtsége nagyobb volt, mint a sérülése. Csodával határos módon nem tört el semmije, és Bill kedves szavakkal igyekezett megnyugtatni. A kórháznak fantasztikus idősgondozó részlege is volt, a legjobb az egész városban, ahova rendszeresen beutalt betegeket. Szívélyes és fesztelen stílusával nagyon jó hatással volt rájuk, ugyanakkor a legkevésbé sem volt lezser, a nyilvánvaló problémáik mellett figyelt azokra a tüneteikre, amelyek komolyabb bajokra utaltak. A nővérek csodálták és tisztelték. A legnagyobb gondossággal és figyelemmel bánt minden beteggel, függetlenül attól, hogy ki volt az illető. Sok orvossal ellentétben nem volt fennhéjázó, sem öntelt. Kedves fickónak tartották.

– Aztaaa... miféle szép herceg van ma ügyeletben? – kérdezte az osztályos nővért az egyik vizsgálóból kilépve épp a másikba induló Bill láttán a helyettes nővér, akit az ünnepre tekintettel a sürgősségre osztottak be. Billnek sötét haja, csokoládébarna színű szeme, meleg tekintete volt, és a rajta lévő műtőruhában is látszott, milyen kisportolt

az alakja. A mosolya pedig, ahogy a lépcsőről leesett kilencvenéves asszonnyal beszélt, beragyogta az egész szobát. A helyettes nővér alaposan megnézte, és utána megjegyezte, hogy nagyon jó pasi.

– Ő a traumatológia vezetője. Ünnepeken mindig dolgozik – világosította fel az osztályos nővér. – De fölösleges izgalomba jönnöd. Én már tíz éve dolgozom itt, de még nem hallottam, hogy a kórházból bárkivel is randizott volna. Nagyon komoly fickó.

– Nős? – faggatta a kolléganője. A doki túl vonzó volt ahhoz, hogy csak úgy napirendre térjen fölötte.

– Elvált, azt hiszem. Annak kell lennie, amennyit dolgozik. Ő is munkamániás, ahogy biztosan te is, ha ilyenkor dolgozol. Azt hiszem, vannak gyerekei, valahol messze, Ausztráliában vagy Új-Zélandon. Már elfelejtettem. Ezért vállal ügyeletet az ünnepeken.

– Ezek szerint barátnője sincs – mondta a másik reménykedve.

– Vagy van, csak elhanyagolja. Örület, hogy mit dolgoznak ezek a fickók a traumatológián. Egy jó kis bőrgyógyászt kellene keresned/azokat sohasem hívják be ügyeletre – ugratta a kolléganője. – Két éve dolgoztam vele karácsonykor is, meg szilveszterkor is. És a hálaadásra is feliratkozik minden évben.

– Talán csak még nem találkozott az igazi nővel – mélázott a helyettes. Már is a misszió lebegett a szeme előtt, az osztályos nővér azonban tudta, hogy Bill-lel nem jut messzire.

– Aha. Biztosan. – Rendbe tették a szobát, és indultak tovább a következőbe.

Billt ezalatt elhívták egy újabb lött sebhez. Tizennyolc éves fiú volt az áldozat, aki meghalt a vizsgálat közben. A hasába és a mellébe kapta a golyót, s mire a rendőrök beértek vele a kórházba, majdnem teljesen elvérzett. A doktor már semmit sem tehetett érte. Bill gyászos arccal lépett a nővérpulthoz, hogy kitöltse a papírokat. Az elhunyt fiatal aznap a második, halálos lövést kapott páciense volt. Már telefonáltak a fiú családjának, de a hozzátartozók ez ideig nem érkeztek meg. Pokoli karácsonyuk lesz. Fölpillantva meglátta a rendőrségi mentőt, akivel

már korábban is találkozott. A mentős tisztában volt vele, mit jelent a papírok kitöltése.

– Kölyök volt még – mondta fejcsóválva. Mire a helyszínre értek, a lövöldöző már elmenekült.

– A legtöbbjük az – válaszolta Bill komoran, de már hívták is egy másik vizsgálóba. Amikor egy perc múlva elindult, a rendőrségi mentős még utána szólt:

– Boldog karácsonyt, doki!

Bill visszaintett neki:

– Kösz, neked is.

Erről eszébe jutott ránézni az órájára. A lányai Svájcban voltak, Gstaadban, ahol Rupert a karácsonyi vakációra kibérelt egy faházat. San Franciscóban délután négyet mutatott az óra, Svájcban pedig hajnali egy órát. Pip és Alex nyilván alszanak az anyjukkal, a nevelőapjukkal és a féltestvéreikkel töltött mozgalmas karácsony után. Karácsonyeste éjfélkor felhívta őket, amikor náluk karácsony első napja, reggel kilenc óra volt. Nyolc óra múlva megint telefonálhat. A gondolattól kicsit megvisszafogott fogott egy fejlapot, és bement a következő vizsgálóba. Már most tudta, hogy igencsak hosszú éjszakának néz elébe. A végén az lesz a jutalma, hogy beszélhet a lányaival. Szeptember óta nem látta őket, de remélte, hogy hamarosan találkoznak. Látogatástól látogatásig élt, és közben a munkája töltötte ki a napjait. Megszokta, és nem panaszkodott. Amíg itt volt neki Pip és Alex, meg a traumatológia az SF Közkórházban, addig rendben volt.

Stephanie Lawrence karácsony napjának reggelén is fent volt reggel hat óra óta. Két kisfia, a négyéves Ryan és a hatéves Aden, akkor rontott be a hálószobájukba, hogy anyjukra és apjukra vessék magukat. Ezek szerint a matchboxok és a nyalókák, amikkel megtöltötték a szobájukban felakasztott karácsonyi harisnyájukat, pár percnél tovább nem kötötték le őket. Ryan nyalókától ragadó kézzel és

arccal mászott be az ágyukba, amitől a félig még alvó Andy hangosan felnyögött.

Hajnali háromig tartott, míg összeszerelték a játékokat, és felcsavarozták az új biciklikre a pótkerekeket. Szinte mindent a neten vásároltak, mivel Stephanie-nak sohasem volt ideje az üzleteket járni. A fiúk mindenáron le akartak menni, hogy lássák, mit hozott nekik a Mikulás, mire Andy a fél szemét kinyitva a feleségére nézett.

– Hány óra van? – Még olyan sötét volt, mint az éjszaka kellős közepén.

– Hat múlt tíz perccel – felelte Stephanie, és odahajolva megcsókolta Andyt, aki fél karral átölelte, majd a hátára fordult. A reménykeltő mozgólódás láttán a fiúk már előre visítotak örömben.

Egy régi, de kényelmes házban laktak az Upper Haighten. Még azelőtt vették, hogy munkahelye, a UCSF Kórház elköltözött volna a Mission Bayre. A korábbi helyén mindössze pár saroknyira volt a házuktól. Most jóval tovább tartott, amíg beért, de szerették ezt a házat, így a hosszabbra nyúlt autózás ellenére is itt maradtak.

Stephanie traumatológusként dolgozott a UCSF-ben. A városban ez volt az egyik legfontosabb oktatókórház, egyenértékűnek tartották a Stanfordéval, ahol az orvosi egyetemet végezte. Andy szabadúszó újságíró és író volt. Amikor összeházasodtak, a helyi lapnál, a *Chronicle*-nál dolgozott, egészen addig, amíg a UCSF-ben a rezidensidejét töltő Stephanie terhes nem lett Adennel. Andy akkor felajánlotta, hogy otthon marad a gyerekekkel, ami óriási áldozat volt tőle. Abban reménykedett, hogy egyszer majd Pulitzer-díjat kap az urbanizációs válsággal kapcsolatos jelenségekről szóló írásaiért. Álmai megvalósulását némileg késleltették az apai feladatai, de feltett szándéka volt, hogy támogatja Stephanie kórházi munkáját. Az ő karrierje tehát egyelőre a háttérbe szorult a feleségéé mellett.

Felvettek egy félnapos házvezetőnőt, így Andy naponta pár órát tudott az írással foglalkozni. Ez a felállás jól működött az elmúlt hat évben, de ahogy Stephanie karrierje egyre jobban beindult, mind kevesebb szabad ideje maradt, míg nem a fiúkkal kapcsolatban csaknem

minden teendő Andyre hárult. Szerette őket, de a kelletténél jóval kevesebb ideje jutott az írásra. Stephanie egyre keményebben dolgozott, az volt a titkos vágya, amiről csak Andy tudott, hogy egyszer majd ő legyen a traumatológia vezetője. Amikor letette a szakorvosi vizsgát neurológiából és baleseti sebészetből, még csak harmincöt éves volt. Andy ugyanannyi.

A férfi cikkeket írt helyi meg kaliforniai újságokba és magazinokba. A pályája nem úgy alakult, ahogy annak idején remélte. Régebben emlegette, hogy egyszer majd ír egy regényt, de mindaddig nem jött össze, és Stephanie nem volt biztos benne, hogy valaha is megírja. Andy tehetséges újságíró volt, de távolról sem olyan ambiciózus, mint a felesége. A fiúkkal való foglalkozás pedig elvonta őt az írástól, ami miatt Stephanie büntudatot érzett. Mindketten elfoglaltak voltak, soha nem jutott idejük mindenre, amire szeretnék volna. Stephanie-nak gyakran kellett kórházi ügyekkel foglalkoznia, ami rengeteg időt rabolt el tőle. Aznap déltől készenléti ügyeletes volt, de remélte, hogy nem fogják behívni. Szerette volna ezt a napot Andyvel és a fiúkkal tölteni.

Mindketten született San Franciscó-iak voltak, de gyerekkorukban nem ismerték egymást. Stephanie Marinban nőtt fel, az apja orvos volt, ő pedig magániskolákba járt. Előbb a Marin Country Daybe, majd középiskolásként a Bransonba, aztán a Kaliforniai Egyetemre, Berkeley-be, s miután lediplomázott, a Stanfordon elvégezte az orvost, és a UCSF-ben volt rezidens. Andy állami iskolába járt, és újságírás szakot végzett Los Angelesben, a UCLA-n. Akkor ismerték meg egymást, amikor Andy visszaköltözött San Franciscóba, és a *Chronicle*-nál vállalt állást, Stephanie pedig az első rezidensidejét töltötte. Három év után házasodtak össze. Azóta hét év telt el. A házasságuk stabil volt, ámbár Andy állandóan nyaggatta Stephanie-t, hogy töltsön több időt a fiúkkal, a felesége azonban örökké elfoglalt orvosként csak ennyire volt képes. Úgy tűnt, hogy a fiúk megértőbbek, mint az apjuk, aki sohasem mulasztott el megjegyzéseket tenni azokra a fontos eseményekre, amelyeket Stephanie elmulasztott. Egy sürgős

hívás miatt nemrég az iskolai karácsonyi műsor kellős közepén kellett felállnia, és elmennie. A Golden Gate hídon egy teherautó iskolabusszal karambolozott, és a sérült diákok közül tízet a UCSF-be vittek. De legalább még látta, amikor Aden a színpadon elénekelte a *Jingle Bellst*. Folyamatosan őrlődött a munkája, a férje és a gyerekei között. Andy annak idején nem fogta fel, hogy a felesége mennyire elfoglalt lesz, neki pedig rá kellett jönnie, hogy a vártnál nehezebb a szerepeivel zsonglőrködni.

Stephanie elismert, nagyon kedvelt, nagyon keményen dolgozó, született vezető volt, akinek nagyra értékelték a munkáját. Igyekezett jártasságot szerezni a legújabb gyógyászati eljárásokban, és annak ellenére, hogy kisgyerekei voltak, bármelyik kollégájánál hosszabb műszakokat vállalt. Három hetet vett ki, amikor Aden született, és kettőt Ryannél. Nem volt titok, hogy számára a karrierje az első, de szerette Andyt és a fiúkat is, és minden tőle telhetőt megtett, hogy jusson ideje rájuk.

A nap huszonnégy órája csak ritkán volt elég, így a legtöbbször a fiúk már aludtak, mire hazaért. Andy sohasem mulasztotta el megmondani neki, hogy sírtak utána, amikor lefektette őket. Ez volt az egyetlen dolog, amin sűrűn veszekedtek. Tény, hogy az elmúlt években Andy megpróbált büntudatot kelteni benne, amiért olyan sokat dolgozik. Stephanie munkája volt a kettőjük közötti örökös súrlódás oka és tárgya. Andy kezdett megorrolni miatta, s közben mindketten tudták, hogy Stephanie szakmai előmenetelével a helyzet nem fog javulni.

Andy gurult le elsőként az ágyról. A nyakába vette Ryant, Aden mellettük futott, Stephanie pedig gyorsan belebújt a fürdőköpenyébe, és követte őket le a lépcsőn. Mihelyt a fiúk meglátták a bicikliket, ujjongásban törtek ki, és addig kerekeztek a nappaliban, amíg kis híján feldöntötték a karácsonyfát.

– Lassabban, srácok! – szólt rájuk Andy, mire leszálltak a bringákról, és bontogatni kezdték a többi ajándékot. Stephanie fényképezte és videózta őket a telefonjával, majd egy idő után elment,

hogy reggelit készítsen. Abban egyeztek meg Andyvel, hogy amikor otthon van, ő csinálja a reggelit, Andy pedig mindennap elkészíti a vacsorát. Bundás kenyeret süített, és épp akkor rakta ki a tányérokat a konyha-asztalra, amikor a fiúk az utolsó ajándékokat bontogatták. Akkor bekiáltott nekik, hogy jöjjenek reggelizni.

A fiúk elfoglalták a helyüket az asztalnál, Stephanie pedig elkészítette a kávé, és átnyújtott egy csészével Andynek.

– Szalonna nincs, mami? – nézett rá meglepetten Aden.

– Hoppá... bocs, elfelejtettem. – De nem mozdult, hogy helyrehozza a hibáját, mert tudta, hogy mire megsütné, már eltűnnének az asztaltól, vissza az új biciklijükhöz. Tisztában volt vele, hogy Andy sohasem feledkezik meg a szalonnáról. A háztartás nem tartozott az erősségei közé, de nem is tett úgy, mintha jó háziasszony lenne. Nagyszerű orvos és nagyon közészerű szakácsnő volt.

Reggeli után visszamentek a nappaliba, és Andy felkapcsolta az égőket a karácsonyfán. Adennel és Ryannel együtt díszítették fel. Stephanie megígérte, hogy addigra hazaér, de egy súlyos fejsérült miatt későig bent kellett maradnia a kórházban. Andy mézeskalács házikókat süített ugyancsak a fiúkkal együtt, és épp elkészültek vele, amikor Stephanie megérkezett. Állandóan magyarázkodnia kellett a gyerekeknek, hogy muszáj volt dolgoznia, és bocsánatot kérni tőlük azért, amit elmulasztott.

Karácsonyeste a szüleinél vacsoráztak Marinban, ahol ott volt a nővére is a gyerekeivel, ma este pedig Andy anyjához szándékoztak elmenni az East Bayben lévő Orindába. A fiúk újból felpattantak a biciklikre, és teljes sebességgel száguldoztak a nappaliban, vészes közelségben a karácsonyfához. Stephanie keresett a számítógépen valami karácsonyi zenét. Mindketten ki voltak merülve, miután az este mindent összeszereltek, Andy megírta a Mikulás leveleit a fiúknak, Stephanie pedig kikészítette a rénszarvasnak a tejet, a süteményeket meg a répákat, amikből sorra le kellett harapnia egy darabot. Mivel most csak ketten voltak, sikerült mindennel elkészülniük.

Stephanie ebédig hagyta a gyerekeket játszani az új játékaikkal, azután segített nekik minden ajándékot felhordani a szobájukba. Mialatt a gyerekekre felügyelt, Andy lezuhanyozott, és felöltözködött. Stephanie elmosolyodott, amikor meglátta hirtelenszöke hajú és kék szemű férjét fekete pulóverben és farmerben. Borzasztó jóképű pasi volt, minden barátnője irigyelte, amikor hozzáment feleségül. A UCLA-ben egy évig futballozott, egy térsérülés miatt azonban kiesett a csapatból. De a széles válla és a keskeny csípője máig megmaradt, és amíg Aden és Ryan iskolában voltak, mindennap megpróbált eljutni a konditerembe. Most megcsókolta Stephanie-t, és pár percre felmentek a szobájukba. A mai nap eddig siker volt, és a fiúk egészen bezsongtak az ajándékoktól.

– Anyám alig várja, hogy lásson ma este bennünket. Remélem, nem fognak berendelni – mondta Andy, és figyelmeztető pillantást vetett Stephanie-ra.

– Én is remélem. – Csakhogy nem ő döntötte el. Fel kellett iratkoznia, és valamelyik ünnepre vállalnia kellett a készenléti ügyeletet. Ha szerencséje van, a sürgősségi és a traumatológia nélküle is megoldja, bármi adódik. Ha viszont telefonálnak, akkor nincs mese, mennie kell. Úgy tervezte, hogy azt az egyforma bársonyöltönyt adja a fiúkra, amit az anyósa vett nekik, és hozzá kis piros csokornyakkendőt köt a nyakukba. Megígérte Andynek, hogy az anyja karácsonyi ajándékába öltözteti őket.

Andy szendvicseket készített ebédre, utána pedig, amíg a fiúk a szobájukban játszottak, egy félórára ledőltek az ágyukra. Pihentek és csendben beszélgettek, egészen addig, amíg a fiúk be nem jöttek, hogy megnézzék, mit csinálnak. Andy felajánlotta, hogy betesz egy filmet, de mire percek múlva visszajött, Stephanie úgy, ahogy volt, ruhástul elszundított. Olyan jólesett, hogy pár óráig nem kellett sehova mennie, semmit sem csinálnia. Este ő is az új fekete bársonyruháját akarta felvenni, de még túl korán volt az öltözködéshez. Öt óraker szándékoztak elindulni, hogy – számítva a hídon várható forgalomra – hatra megérkezzenek a mamához. Andy egyetlen gyerek volt, és

özvegy édesanyját boldoggá tette, ha láthatta őt és az unokáit. Stephanie már két hónapja nem találkozott vele, mivel hálaadáskor dolgozott, így Andy meg a gyerekek nélküle látogatták meg. Stephanie tudta, hogy anyósa sohasem értette meg, miért nem tudja szabaddá tenni magát a nagy ünnepeken. De nem tudta, különösen mivel az volt az álma, hogy ő lesz az osztály vezetője. Bizonyos áldozatokat meg kellett hoznia, és a fontos posztokért ádáz verseny folyt. A UCSF-en rengeteg vezetésre alkalmas orvos dolgozott. Ő is közülük tartozott. És eltökélte, hogy eljut egészen a csúcsig.

Először Ryant és Adent öltöztette fel, aztán otthagya őket Andyre, ő meg elment zuhanyozni és átöltözni. Csinos tarkókontyot fésült hosszú szőke hajából, és amire ritkán jutott ideje, kifestette magát. Túsarkú cipőbe bújt, betette az arany fülbevalóját, és elmosolyodott, amikor meglátta a férjét öltönyben, a fiait pedig a fekete bársonyöltözékükben.

A szobába lépve érezte, hogy a hóna alá fogott táskában vibrálni kezd a telefonja, és fohászzkodott, hogy ne a kórház legyen. Kivette, megnézte, és látta az ismerős 911-et. A telefonszám a traumatológiáé volt. Azonnal felvette. Andy feszülten figyelte az arcát, és hallgatta, miket válaszol. Stephanie rögtön kiadta az utasítást, hogy hívják az ügyeletes idegsebészt, és közölte, hogy negyedóra múlva ő is ott lesz. Andy arca megnyúlt. Murphy törvénye. Abban a percben, hogy megpróbálták elmenni valahova, miközben Stephanie készenléti ügyeletes volt, a kórház nyomban berendelte. Andy a társadalmi kötelezettséget jelentő programok felére egyedül ment el. Megszokta, de nem szerette. És tudta, az anyját felizgatja, hogy Stephanie még karácsony este sem jön el hozzá. Számára szent volt ez az ünnep, ahogy neki is. Gyűlölte, hogy a felesége még az ünnepeken is dolgozik.

– És mit mondjak az anyámnak? – kérdezte ingerülten, mintha ez először fordulna elő, és nem századszor. Stephanie szerint Andynek mostanára már hozzá kellett volna szoknia ehhez a munkarendhez, nem pedig személyes sértésnek venni. Az volna a legegyszerűbb, ha minden különösebb drámázás nélkül magyarázná el az anyjának.

– Mondd neki az igazat, az mindig beválik. Hogy behívtak, és be kellett mennem. És kérek, mondd meg neki, hogy borzasztóan sajnálom, amiért ma este nem lehetek ott. – Őszintén így gondolta, de bosszantotta, hogy Andy ügyet csinál belőle a fiúk előtt, és hogy Aden és Ryan érzékeli a szüleik közötti feszültséget.

– Képtelen megérteni, miért kell neked az ilyen napokon is készenléti ügyeletet vállalnod – mondta Andy, de azt már nem tette hozzá, hogy ezt ő sem érti. – Miért nem azok csinálják, akiknek nincsenek kisgyerekeik?

– Mindnyájan csináljuk. Ez minden osztályon elvárás. És a traumatológia meg a sürgősségi különösen forgalmas hely ilyenkor. – Apja szülészorvos volt, és az anyja sohasem balhézott az ilyesmi miatt. Igazságtalannak érezte, hogy Andy cirkuszol vele. Ő már gyerekként megértette, hogy apja óhatatlanul is kimarad bizonyos dolgokból a munkája miatt, és ezt senki sem rója fel neki. Miért más ez az ő esetében?

Kikísérte őket a kocsihoz, becsatolta Ryant a gyerekülésbe, mialatt Andy Adennel tette ugyanezt. A férje elkeseredett arccal nézett rá, de egy szót sem szólt, csak elindult lefelé a kocsifeljárón. Stephanie a ház előtt állva integetett utánuk, aztán visszament a házba, levette az új fekete bársonyruhát, beakasztotta a szekrénybe, farmert és pulóvert vett fel, a túsarkút klumpára cserélte, és belebújt a fehér köpenyébe, amelyre rá volt hímezve a neve. Felkapta a táskáját, kiment a kocsijához, és elindult a városközpont felé, a Mission Bayben lévő kórházba. „Boldog karácsonyt!”, mondta fennhangon magának, de a gondolatai már a munkáján jártak. Abban mindig volt valami megnyugtató, mivel tudta, hogy azt csinálja a legjobban. Szerette a férjét és a gyerekeit, de a helye igazából a kórházban volt, ott tudott a leginkább önmaga lenni.

Thomas Wylie nők gyűrűjében állt az oaklandi Alta Bates Summit Orvosi Központ sürgősségi osztályának nővérpultjánál. A nők kirobbanó nevetése olyan volt, mint amikor egy csokor elszabadult léggömb hirtelen a magasba roppen. Legalább hatan állták körül az orvost, aki sztorikat mesélt nekik abból az időből, amikor Chicagóban volt gyakorlaton, egy évig Írországból, vagy amikor Zimbabwéban önkénteskedett. Millió történetet tudott, amelyek mind vele estek meg színes élete során, változatos pályáján, és amelyeknek talán csak a fele volt igaz. De Tom Wylie értett hozzá, hogy megnevetesse a nővéreket. A pletykák szerint a kórház nőorvosainak és nővéreinek a felével már lefeküdt, ami nem biztos, hogy igaz, de hihető.

Olyan szívdöglesztő volt, mint egy filmsztár, és a negyvenhárom évéből tízet nyugodtan letagadhatott volna. Volt benne valami kisfiús báj. Az alapképzést a Yale-en végezte, az orvosit a Chicagói Egyetemen, a szakorvosit meg a UCLA-n, Los Angelesben. Egy időben modellkedett is, hogy összejöjjön női modellekkel. Oaklandbe úgy került, hogy az Alta Bates traumatológiájára orvosokat kerestek, ő is pályázott, és nyert. Az Alta Bates a Keleti-öböl legnagyobb magán-egészségügyi központja volt. Tom Oaklandben, a Summit campuson dolgozott.

Szerette mondogatni, hogy ő a szíve szerint nomád, aki nem tud gyökeret verni sehol, és sohasem beszélt a gyerekkoráról. Nagy nőcsábász volt, és beismerte, hogy még sohasem volt komoly, hosszú időre szóló kapcsolata, de nem is vágyik ilyesmire. Ha egy nő túl komolyan vette, tudható volt, hogy Tom habozás nélkül otthagyja. Eszé ágában sem volt megnősülni. Sármos fickó volt, feltételezhetően csodás az ágyban, és jóformán minden nőt, aki az útjába került, meg akart hódítani. Ha pedig a kérészéletű viszonyok vége lett, rendszerint elérte, hogy a nők, akikkel lefeküdt, a továbbiakban a barátjuknak tekintsék. Előszeretettel mondogatta, hogy a nők a hobbija – gyűjti őket.

A férfi kollégák akaratuk ellenére szintén kedvelték. Lehetetlen, de vicces figura volt, és minden lezsersége mellett nagyszerű orvos, akit

válságos helyzetekben jó volt maguk között tudni. Az orvosi hivatását nagyon komolyan vette, de semmi egyébét. Női társaságban ő volt az osztály bohóca, és született Don Juan. Nehéz volt nem kedvelni, és ha néhány idősebb, konzervatívabb felfogású nővér kifogásolta is a viselkedését, végül többnyire még őket is el tudta bűvölni. Tagadhatatlanul csinos volt, és gyakorlott széptevő. Miután a többiek elmentek, hogy végezzék tovább a munkájukat, három nővér ott maradt, és a sürgősségi egy pillanatra elcsendesedett. Tom nem bánta, hogy karácsonykor bent kell lennie, többnyire önszántából dolgozott ilyenkor. Nem tudta volna hol eltölteni az ünnepet, családja nem volt, így aztán minden nagy ünnepre feliratkozott, felszabadítva ezzel a családos doktorokat. Az elmúlt két órában nyugalom volt a sürgősségin.

– Nyilván mindenki otthon van, és az ajándékokat bontogatja – mondta az egyik fiatal nővérnek, majd egy kacsintás kíséretében folytatta: – Ha nem volna ilyen szép és fiatal, meghívnám játszani a lakásomra, de a papája vagy a fiúja biztosan lepuffantana.

A nővér nevetett. Huszonkét éves volt, júniusban végzett a nővérképzőn. Tom Wylie-nak mindegy volt, hány éves egy nő, mindent vonzónak talált. Szabad prédának tekintette őket, és bámulatos sikereket aratott náluk.

Az évődésnek abban a pillanatban vége lett, amikor egy autóbaleset eszméletlen áldozatát, egy hatéves kisfiút hoztak helikopterrel. Az anyja és a húga életét veszttette, az apját súlyos sérülésekkel vitték a sebészetre, Tom pedig pár orvoskollégával együtt indult, hogy megvizsgálja a fiút. Azonnal behívott egy gyermekidegsebészt, és végigasszisztált egy háromórás műtétet. A gyerek állapota a műtét után továbbra is kritikus volt, de valamelyest stabilizálódott, és Tom szólt a nővérpultnál, hogy éjszakára is benn marad a kórházban, hogy fél szemét a fiún tarthassa. Felment az emeletre, hogy megnyugtassa a gyerek apját, de ott megtudta, hogy még a sebészen van. Az első órában tizenöt percenként ellenőrizte a kisfiút, aztán elment, hogy rávezessen pár dolgot a fejlapjára, és közben rámosolygott a pult

mögött álló idősebb nővére. Az asszony már hozzászólt, hogy Tom női társaságban bohócot játszik, de komoly és rendkívül figyelmes orvos, amikor a betegeknek van rá szükségük.

– Ha letelik a műszakunk, jöjjön fel a lakásomra – súgta oda a nővérnek, aki széles mosollyal nézett rá.

– Bármikor, csak szóljon – súgta vissza, mire Tom felnevetett, és pusztit nyomott az asszony arcára.

– De jó, hogy kellek még itt valakinek – mondta, aztán a kartonra figyelt, majd megkönnyebbülve felnézett, mert már biztos volt benne, hogy a kisfiú életben marad. A gyermekidegsebész szép munkát végzett, úgy csökkentette a gyerek agyára nehezedő nyomást – ami nagyon kényes művelet –, hogy nem okozott további kárt.

Tom Wylie egyszerre volt a munkáját lelkiismeretesen végző orvos és sármos nőcsábász. Ő volt az a jóképű pasi, akit soha egyetlen nő sem tudott zsákmányul ejteni. A nagy dumájával minden nőt levett a lábáról, akit csak akart, de egyetlen kapcsolata sem bizonyult tartósnak. A vicces sztorikon kívül soha semmit sem mesélt a múltjáról. Azok a nők, akikkel randizgatott, éppoly keveset tudtak róla, mint mindenki más. Előszeretettel mondogatta, hogy számára a házasság úgy hangzik, mint valami rémálom, és szereti, ha az élet olyan, mint egy büféasztal, nem pedig egy minden esti kész vacsora. A nős kollégái közül egyesek gyanították, hogy igaza lehet.

Szerettek együtt dolgozni vele, mert feldobta a hangulatot ezen az időnként nagyon nehéz munkát követelő és nagyon nyomasztó helyen, és mert a szakmai tudása és tapasztalata imponáló volt. Az elhivatottsága napnál világosabban mutatta, mennyire szereti a munkáját.

*

Wendy Jones a karácsonyestét és a teljes ünnepet ugyanúgy töltötte, mint az elmúlt hat évben mindig, vagyis egyedül. Ez benne van a pakliban, ha az ember nős férfit szeret. Akkor is tudta, hogy így lesz,

amikor beleszeretett Jeffrey Hunterbe, a Stanford Egyetem Orvosi Központja híres szívsebészébe. Wendy a trauma/sebészet felnőtt és gyerek sérültjei részvételével indított intenzív programban vett részt, ott találkozott Jeff-fel, amikor a férfi egyik betege épp akkor érkezett a traumatológiára, amikor ő volt szolgálatban. Első látásra örülten beleszeretett Jeffbe, aki másnap felhívta telefonon. Fantasztikus férfi volt, Wendy minden szempontból ellenállhatatlannak találta, és a hívása rettentően hízelgett neki.

Kis habozás után elment vele ebédelni, pedig tudta, hogy házasember. A férfi elmondta, hogy a házassága évek óta nem működik, és már a különköltözést tervezik. Jane, a felesége, torkig van azzal, hogy egy sebészhez ment hozzá, akit jóformán sohasem lát, akinek fontosabb a munkája és a betegei, mint ő és a gyerekeik. Négy gyerekük volt, és Jeff maga is elismerte, hogy figyelmetlen férj és nemtörődöm apa. A munkája nagyon igénybe vette, lévén a szív-átültetés specialistája. Nem hagyhatott ott csapat-papot, csak hogy odaérjen egy iskolai futballmeccsre vagy egy vacsoravendégségbe. Számára a munkája volt az első. Azt mondta, ő és a felesége már külön életet élnek, és úgy tervezi, hogy az év végére kilép a házasságából.

Wendy hitt neki, és visszatekintve úgy gondolta, hogy a férfi is elhitte, amit mond. Már fél éve tartott a kapcsolatuk, amikor a felesége meggyőzte Jeffet: a gyerekeik még túl kicsik ahhoz, hogy ők elváljanak. Megegyeztek hát, és Jeff maradt. És Wendy is maradt. Ettől a perctől kezdve azonban tudta, hogy a kapcsolatuk nem lesz könnyű.

Hat évvel később Jeff még mindig a feleségével élt együtt, és a legkisebb gyerek is már tizenegy éves volt. A legidősebb épp elkezdte az egyetemet. A férfi legutóbb megígérte Wendynek, hogy mire a legfiatalabb fia középiskolába megy, már nyugodtan ott meri hagyni a családi otthont. Addig már csak három évet kell kibírni. Wendy az ígéretet hitte is, nem is, mindenesetre a lelke mélyén kíváncsian várta, vajon tényleg elköltözik-e a férfi, mielőtt a legfiatalabb gyereke elkezdi a középiskolát, vagy egyáltalán bármikor. Százszor megfogadta, hogy véget vet a kapcsolatuknak, de eddig még nem tette meg. A férfi

mindig rábeszélte, hogy maradjon. Nagyon meggyőzően tudott érvelni. És szerették egymást.

Jól illettek egymáshoz. Mindketten a Harvardon végzett orvosok voltak. Wendy munkája majdnem ugyanannyi stresszel járt, mint Jeffé. Korábbi kapcsolataiban a férfiak mindig kifogásolták, hogy a nő szinte csak a munkájának él. Jeff viszont megértette. Miután a Harvardon az alapképzés után elvégezte az orvosit, a Massachusettsi Közkórházba hívták rezidensnek. Ezután remek állásajánlatot kapott a Stanfordban, ami ugyanazt a karrierutat vetítette előre, amit Jeff is választott. Jeff felesége, aki egy nagyon jó hírű sebész lánya volt, kijelentette: nem akarja az anyja példáját követve egy örökké távol lévő férjhez kötni az életét, egy munkamániás emberhez, aki alig ismeri a saját gyerekeit. Mégis pontosan ezt tette, amióta csak férjhez ment.

Wendy gyakran tűnődött azon, hogy Jeff vajon a feleségét is ugyanolyan üres ígéretekkel hitegeti-e, mint őt, de ettől a dolgok még nem változtak. A férfi túl sokat dolgozott, túl sok betege volt, semhogy bármelyikükkel is figyelmesebb tudott volna lenni. Mindenekelőtt a betegeinek tartozott felelősséggel, csak aztán következett az életében szerepet játszó két nő. A hétvégéket otthon töltötte, és ilyenkor megpróbált együtt lenni a gyerekeivel. Az ünnepeken a családjával volt, és szerdánként, ha az ideje megengedte, és Wendy sem dolgozott, az éjszakát az ő lakásán töltötte. Alkalmanként hét közben, hazafelé menet, minden előzetes bejelentés nélkül betoppant Wendyhez, és nála maradt egy-egy órára. Wendy élvezte a férfival töltött időt, a beszélgetéseiket, a szexet, amitől még jobban beleszeretett, noha az elmúlt pár évben Jeff már nem emlegette, hogy elveszi feleségül, vagy hogy elhagyja a feleségét. Ő sem hozta már szóba a témát, és csak az ilyen ünnepeken, mint a karácsony, döbrent rá, milyen kevés jut neki a férjiből. Csak a szerda éjszakák, ha mind a ketten szabadok voltak, és hébe-hóba egy-egy órácska. Jeff mindennek talált helyet az életében, így őt is berakta egy kis skatulyába, és elvárta tőle, hogy ott is maradjon.

Wendy az elmúlt években megfigyelte, hogy bizonyos dolgokról leszokott, mert nem tudja együtt csinálni Jeff-fel. Már nem járt el hangversenyekre, nem nézett operát, balettet. Mi van, ha Jeff épp akkor hívja, hogy be tudna ugrani hozzá? Nem akarta elmulasztani egyetlen látogatását sem azzal, hogy nincs otthon. Szeretett múzeumba járni, de már oda sem ment el. És már nem találkozott a barátnőivel, mert férjük és gyerekeik voltak, miközben ő egy nő ember szeretőjeként élt, amit szégyellt.

Hat éve a férfi szabályai szerint rendezte be az életét. Harminchét éves volt, dolgozott, és hetente egy éjszakát egy olyan férfival töltött, aki máshoz tartozott. A munkájával elégedett volt, de az élete többi részével nem. Úgy érezte, hogy olyan, mint egy autó, amit Jeff csak különleges alkalmakkor hoz elő, egyébként bent tart a garázsban. Annyi mindent szeretett volna megosztani vele, de nem tehetett. Abban az egyezségben, amiben megállapodtak, nem szerepeltek sem hétvégék, sem ünnepek. Karácsonykor minden évben szíven ütötte az igazság, hogy milyen bolond is ő. Még ha megígérte is magának, hogy szakít, tudta, hogy nem fog. Amint elmúlnak az ünnepek, visszatér a heti egyszeri éjszakáikhoz, s közben magában, némán reménykedik, hogy előbb-utóbb jön valami változás. Nem akarta veszélyeztetni a kapcsolatukat, és a végén elveszíteni Jeffet. Tudta, hogy a morzsákat kapja, de elhitette magával, hogy ez az étel.

Wendy szemében Jeffnek senki sem érhetett a nyomába, nem létezett nála okosabb, tehetségesebb, vonzóbb férfi. Jeff csapda volt, amibe beleesett, és nem tudott, de nem is akart kiszabadulni ebből a csapdából. Az este, karácsony estéjén, egy SMS-t kapott tőle, csak annyit, hogy „Rád gondolok, szeretettel, *J.*”. És most a feleségével meg a gyerekeivel volt, miközben ő egyedül ül a Palo Alto-i házában, és arra gondol, vajon mit csinálhat vele most a felesége. Apránként mindenről lemondott érte, és már nincs is más az életében, csak a munkája, és egy szerda éjjeli találkozás.

A Harvardon ő volt a legjobb az évfolyamukon, cum laude diplomázott, de mit változtatott ez az életén? Jó alakú, karcsú, fekete

hajú, sötétkék szemű, szép nő volt. Sikeres karriert futott be a Stanfordban, és minden döntésére hatással volt a Jeff-fel való kapcsolata. Nem fogadott el meghívásokat, hátha közben betoppanna Jeff, szokása szerint anélkül, hogy előtte szólna. Márpedig nem akart egy percet sem mulasztani az együtt tölthető időből. A szerda éjjeleket szentnek tekintette, és Jeff is ragaszkodott hozzájuk, amennyire csak tudott. Neki azonban mindenképpen élnie kellett a számára fenntartott, meglehetősen szűkre szabott idővel. Jeff pontosan kijelölte a határokat, és a feltételeket is ő diktálta mindkettőjük életében. Wendy nem hívhatta fel telefonon, e-mailt sem küldhetett, és csak munkaidőben írhatott neki SMS-t. Gyakran eltöprengett, vajon mi lenne, ha valami történne vele, ami miatt feltétlenül el kellene érnie Jeffet, de sohasem történt semmi. Gyűlölte magát, amiért hajlandó ennyire feladni az életét, miközben ilyen keveset kap érte cserébe.

Az idén nem állított karácsonyfát. Nem volt értelme, Jeff nem is látná, őt meg csak elszomorítaná. Megpróbált tudomást sem venni az ünnepről. Jeff vékony gyémánt Cartier-karkötőt adott neki ajándékba, amit hordott ugyan, de szívesen odaadta volna, és vele együtt mindenét, ha a férfival töltheti a karácsonyt. Körülötte forgott minden gondolata, magányában szüntelenül maga elé képzelte őt a feleségével és a gyerekeivel. Harminchét évesen már tudta: mostanra alighanem feladta az esélyét, hogy gyerekei lehessenek. Láta magát, amint negyvenöt vagy ötvenévesen is kitart a férfi mellett. Tudta, hogy minden ugyanilyen lesz jövő karácsonykor is. Túlságosan a rabjává vált, semhogy el tudja hagyni, és Jeff épp erre számított. Ez a helyzet tökéletesen megfelelt neki, sokkal inkább, mint Wendynek.

Készenléti ügyeletes volt karácsony első napján és éjjelén, de a telefonja néma maradt. Nyilván nyugalom volt a sürgősségin. Nem hoztak súlyos baleseteket, különben behívták volna. Karácsonyi zenéket hallgatott, amelyek elszomorították, és megint csak Jeffet juttatták az eszébe. Hat közös évük volt a háta mögött, a jövőt pedig homály fedte. És ahogy minden évben, úgy most is tudta, hogy semmi

sem változik. Ő marad ott, ahová Jeff eltette őt, és ahol kijelölte a helyét.

Második fejezet

Tom Wylie az Alta Bates orvosi társalgójában egy csésze kávé mellett beszélgetett az egyik aneszteziológussal, amikor a másik orvos feje mögött felszerelt tévé képernyőjén azt látta, hogy lángok csapnak ki egy épületből. Valaki nyilván levette a készülék hangját, ezért egy percig a képernyőre meredve próbálta kitalálni, vajon hol lehet a tűz. Aztán alul megjelent a szöveg a San Franciscó-i Markét Streeten lévő szálloda nevével. Fölkapta az asztalról a távirányítót, és ráadta a hangot. A kamerák azt mutatták, hogy a Markét Street le van zárva a forgalom elől, mindenütt tűzoltóautók állnak, a szálloda vendégei a fél sarokkal odébb elkerített területen téblábolnak, és tűzoltók rohannak el mellettük, be a szállodába. Az épület homlokzatához már odatámasztották a hosszú létrákat – ezekről lépnek be a tűzoltók az ablakokon át az épületbe.

Ötös erősségű tűz volt, kétszáz tűzoltó dolgozott a helyszínen. A riporter elmondta, hogy több vendéget kezelnek füstmérgezéssel, és két tűzoltó is megsérült. Tekintve, hogy a szállodában nagy konferenciatermek és esküvők rendezésére alkalmas hatalmas bálterem is volt, a tudósító úgy kétezerre becsülte a vendégek, és több százra az alkalmazottak számát. A két orvos szótlánul meredt a képernyőre, amikor az égő emelet alatti szint is lángba borult, és a forróságtól kirobbant az üveg az ablakokból.

Egy percre néma csend lett a szobában, aztán megszólalt Tom:

– Úgy látom, ma éjjel megrohamoznak bennünket a kuncsaftok.

– Először az SF Közkórházba és a Szent Ferenc égésközpontba viszik őket – válaszolta az aneszteziológus, majd tovább nézték a híradóban a mind féktelenebbé váló, tomboló tüzet.

Újabb orvosok és nővérek jöttekbe, hogy lássák, mi történik. Tom bedobta a papírpoharat a szemétkosárba, és ment, hogy megint megnézzék a kis betegét. A kisfiú még az erős nyugtató hatása alatt volt,

de jól viselte az állapotát, Tom meg volt elégedve. Öt perc múlva visszament a társalgóba, hogy tovább nézze a tüzet. Épp mentőautók érkeztek hosszú sorban, és a mentősök a helyszín felé rohantak, hogy a rendőröktől megtudják, amit kell.

– Pokoli tűz – jegyezte meg Tom komoran, miközben a tudósító arról beszélt, hogy a feltételezések szerint karácsonyi égő okozhatta a tragédiát, de még a szándékos gyújtogatást sem zárták ki. A hatalmas szálloda két szintje állt lángokban. A háttérből behallatszottak a robbanások, ahogy az ablakok sorra betörték, és a tűz átterjedt más emeletekre is. Az épületet azonnal kiürítették, és újabb tűzoltóautók sorakoztak fel a helyszínen.

A sürgősségi orvosai összegyűltek, és azon tanakodtak, hogy vajon küldenek-e sérülteket a Keleti-öbölbe is. Végül úgy ítélték meg, hogy előbb valószínűleg a városi kórházakba viszik őket, de számíthatnak rá, hogy az éjszaka folyamán az Alta Bates is kap az áldozatokból. Tom elment, hogy megkérje a sürgősségi főnövérét, ellenőrizze, mekkora készletük van égési sérültek ellátására alkalmas felszerelésekből és eszközökből. Azt akarta, hogy minden készen álljon, ha fogadniuk kell a mentőkocsival vagy helikopterrel ide szállított, súlyos égési sérülést szenvedett áldozatokat. Minden elképzelhető volt, és biztos akart lenni abban, hogy mindenre fel vannak készülve. Itt most nem volt helye a tréfának.

Délután ötre járt az idő, az utcákat már birtokba vette a sötétség. A Markét Streeten fényszórókat állítottak fel, és magas nyomás alatt lévő tömlőkből zúdították a vizet a szálloda belsejébe, ahol eddig még nem sikerült megfékezni a lángokat.

*

A San Francisco Közkórházban Bill Browning a csapatával ugyanezt a híradót nézte, majd Bill mindenkit elküldött, hogy ellenőrizzék a készleteket, és szólt a pultos nővéreknek, hogy hívjanak be minden orvost, aki ezen az éjszakán készenléti ügyeletet vállalt. Azt

akarta, hogy a csapat teljes létszámban a helyszínen legyen, és késedelem nélkül el tudják látni az összes égési és egyéb sérültet, akiket a rendőrség hozzájuk irányít. Az SF Közkórház az első vonalban volt, így kevesebb mint egy óra alatt összegyűlt a teljes személyzet, minden felszerelés rendelkezésre állt, és a sürgősségin mindannyian a tévék előtt csoportosultak. A tűz továbbterjedt, már hat szinten csaptak fel a lángok, és egyre-másra állították fel a létrákat végig az épület homlokzata mentén. Marinból és a Keleti-öbölből is jöttek tűzoltók, hogy segítsék a helybelieket. Lezárták az egész Market Streetet, a füst vastagon ült a levegőben, a zavart és rémült szállóvendégeket pedig egy sarokkal odébb terelték. A tudósító elmondta, hogy az utcán is érezni a forróságot.

– Mit gondolsz, hányat tudunk ellátni? – kérdezte Bill az egyik berendelt orvostól. Az új létesítménnyel együtt kétszáznyolcvannégy ágy állt a rendelkezésükre, és aznap éjjel nem volt teljes a kihasználtságuk.

– Hatvanat simán. Talán még százat is, ha muszáj.

Nemrégiben voltak terrortámadásokra felkészítő képzésen, ami jó szolgálatot tehet most, amikor egyszerre sok sérülttel lesz dolguk. Bill elment, hogy telefonáljon a rendőrségre az összekötőjüknek, és elmondja neki, hány embert tudnak jó lelkiismerettel ellátni, és mikor jön el az a pillanat, amikortól a UCSF-hez kell irányítani a sérülteket.

– Húszat küldünk most, főleg idős füstmérgezett szállóvendégeket. A könnyebb sérültekhez egy sürgősségi orvosi szolgálatot állítottunk fel. Itt vannak a katasztrófavédelmisek, ők állapítják meg a fontossági sorrendet. Álljatok készenlétben. Mozgalmas éjszakánk lesz. Épp most küldtek tucatnyi tűzoltót a Szent Ferencbe. – A Szent Ferenc volt a város legjobb égésközpontja, Bill biztos volt benne, hogy ők is felkészültek a rohamra.

Stephanie épp akkor érkezett meg a UCSF-hez, amikor a szállodában felcsaptak a lángok, és miután megvizsgálta a három beteget, akikhez behívták, csatlakozott a tévé előtt összegyűlt

többiekhez. Fél hatkor látták, ahogy az első mentőautó elhagyja a helyszínt.

Tíz perc múlva megérkeztek az SF Közkórházba az első füstmérgezetekkel és egy várandós asszonnyal, akit Bill felküldött a vajúzó- és szülőszobába. Pánikrohamot kapott, és rettentően féltette a kisbabáját.

Az elsők után újabb mentőautók érkeztek enyhébb sérültekkel, köztük egy lábtöréssel, aki a szálloda egyik vendége volt, és az épület kiürítésekor elesett a lépcsőn. Majd nyolc súlyosan megégett tűzoltót hoztak. Bill a sürgősségi mentőbejáratánál megállapította a fontossági sorrendet, majd a mentősök hordágyon bevitték a kormos arcú, a füsttől még most is levegő után kapkodó sérülteket. Hamarabb érték el a teljesítőképességük határát, mint Bill gondolta, ezért újra felhívta a rendőrségi összekötőjüket, és megkérte, hogy a következő csoportot már a UCSF-be irányítsák, ők közben hadd rendezzék a soraikat itt az SF Közkórházban, és hadd vegyék kezelésbe az égési sérültjeiket.

A mentőautók ettől kezdve a UCSF-hez kanyarodtak, ahol Stephanie két másik traumatológussal együtt rangsorolta az ellátandó sérülteket. Volt köztük két infarktusos, több tűzoltó, és több gyerek is a szüleivel együtt. A szálloda pedig még mindig égett. A tévében azt mondták, a kárt százmillió dollárra becsülik, amiben benne van az épület szerkezetében esett kár is. A hírek szerint már két tűzoltó vesztette életét a helyszínen, egy huszonnégy éves újonc és egy veterán, mindketten bennragadtak az épületben. Olyan katasztrófális volt a helyzet, hogy miközben egyre érkeztek az áldozatok a UCSF-be, a hatóságok már az Alta Batesbe is irányítottak mentőautókat, ezen felül egy tucat súlyos sérültet helikopterrel szállítottak a Stanford traumatológiájára. A Stanfordban a sürgősségi és a traumatológia teljes személyzetét berendelték, az áldozatokat Wendy várta.

A hírekben elmondták, hogy az 1906-os földrengés okozta tűzvész óta ez a legnagyobb tűz a város történetében. Este nyolc órára a szálloda sértetlen vendégeit, akik most fedél nélkül maradtak, a város más szállodáiban helyezték el. Amikor kifogytak a szabad szobákból, a

báltermeket és a konferencia-központokat használták erre a célra, itt kaptak ételt és fekhelyet. Mindenki igyekezett segíteni, és megtenni, amit csak tudott. A Vészhelyzetkezelési Igazgatóság irányítása alá tartozó Vészhelyzeti Műveleti Központ is szoros munkakapcsolatot tartott a rendőrséggel és a tűzoltósággal.

Hajnali két óra volt, mire a tüzet sikerült lokalizálni, noha teljes mértékben még nem voltak urai a helyzetnek. Minden kórházban a folyosón, hordágyakon is feküdtek sérültek, és pótlólag további ápolószemélyzetet is be kellett rendelni, hogy segítsenek az ügyeleteseknek. A szerencsétlenség immár katasztrófális méretet öltött. A polgármester és a kormányzó együtt szállt ki a helyszínre, és tervezték, hogy még aznap ellátogatnak a kórházakba is.

Reggel nyolc óráig a szálloda harminchét vendége vesztette életét súlyos égési sérülések vagy füstmérgezés következtében, és kilenc tűzoltó lelte halálát a lángok között. Negyven tűzoltó és száznál is több szállóvendég sebesült meg. Az evakuálás annak rendje és módja szerint lezajlott, de a pánik sok áldozatot követelt. A Market Street úgy festett, mintha bombatalálat érte volna, és mielőtt sikerült megfékezniük, a tűz átterjedt a szomszédos áruházra is.

A tűz után Stephanie csak másnap délután két órakor ment haza. A fehér köpenye fekete volt a hamutól meg a koromtól, és Andy rögtön látta rajta, hogy teljesen kimerült. Egész éjjel nézte a tűzoltást a tévében, és hajnali kettőkor Stephanie SMS-ben megírta neki, hogy a sürgősségi tömve van. A város minden kórházába vittek sérülteket, és még a nem készenléti ügyeletes orvosok, sőt a más osztályokon dolgozó kollégák is mentek segíteni.

– Mennyire súlyos a helyzet a UCSF-ben? – kérdezte Andy, amikor Stephanie végre holtfáradtan leült egy székre. Örült, hogy ez most épp a fiúk délutáni alvásának az ideje. Piszkos volt, halálosan fáradt, egy szemhunyasnyit sem aludt az éjjel.

– Mintha háború lenne. – A szálloda gyakorlatilag megsemmisült a tűzben. – Olyan volt, mint amilyenek a terrortámadásokat írták le, vagy talán még rosszabb. A legnehezebb munka a tűzoltóknak jutott. –

A tűzoltók tizenöt órán keresztül küzdöttek a lángokkal. Sokan még napokig a helyszínen lesznek, hogy figyeljék, valóban kialudt-e a tűz, és hogy megtudják, szándékos gyújtogatás történt-e vagy sem. Stephanie remélte, hogy nem, hiszen az még szörnyűbb lenne, ha valaki szándékosan gyújtott volna tüzet. Pár perc múlva elment fürödni, utána bemászott az ágyba, Andy pedig leült mellé. Erről Stephanie-nak eszébe jutott a tegnapi vacsora. – Hogy sikerült az ünneplés az anyukádnál? Amúgy a tűz miatt mindenképpen be kellett volna mennem.

– Felizgatta magát, de megéri, hogy a hivatásod ezzel jár. Csak azt nem érti, hogy miért kell az ünnepeken is dolgoznod – válaszolta csendesen a férje.

– Azért, mert az embereket karácsonykor is éri baleset – mondta Stephanie. – Az éjjel mindenkit berendeltek. Ráadásul két szülésünk is volt a sürgősségin. Nem tudtuk időben eljuttatni az anyákat a szülőszobába. – De a legrosszabbak az égési sérültek voltak, és tudta, hogy közülük többen nem fogják túlélni. A tűzoltók hihetetlenül bátran tették a dolgukat.

Stephanie ezek után békés, nyugodt arccal elaludt. Az egész traumatológia és a sürgősségi szolgálat nagyszerű munkát végzett, büszke volt rájuk, és arra, hogy ő is részt vett benne.

Tom Wylie ugyanezt érezte az Alta Batesben, Bill Browning pedig még benne volt a sűrűjében. Arra sem volt ideje, hogy éjfélkor, ahogy tervezte, felhívja Pipet és Alexet. A kórházban még mindig rangsorolták a betegeket, és hoztak hajléktalanokat is, akik a tűzhöz túl közel eső kapualjakban aludtak, és megsérültek a lezúduló törmelékektől. Wendynek sem volt egy perc megállása a Stanfordban. Éjfélkor Jeff is bejött, hogy segítsen, de hogy időt takarítsanak meg, az összes szívbeteg az SF Közkórházba és a UCSF-be vitték, így pár perc beszélgetés után kénytelen volt ő is elmenni, magára hagyva Wendyt.

Tom Wylie délután háromra ért haza. Hatéves betege, akit az autóbalesete után előző éjszaka operált meg, magához tért, és jól volt.

Jött a friss műszak, így Tom végre hazamehetett. A lakása nyomasztó hely volt, éjszaka, gyertyákkal bevilágítva jobban nézett ki, mint fényes nappal, amikor látszottak a kopott bútorok és a hámló falfestés. Lakbérre sohasem költött sokat, nem igazán érdekelte, hol lakik, csak legyen benne egy kényelmes, extra nagy ágy. Fogta a távirányítót, és csak úgy, megszokásból, bekapcsolta a tévét. Szerette, ha emberi hangot hall maga körül, és arra számított, hogy fognak még tudósítani a tűzről. A vészhelyzetkezelések rendkívüli teljesítményt nyújtottak a helyszínen, felügyelték és irányították a sérültek elszállítását a különböző kórházakba, mindenki csak dicsérni tudta őket.

A televízió azonban a Market Street helyett a párizsi Eiffel-toronyról és a Champs-Élysées-ről mutatott képeket. Ott e pillanatban december 26-a éjfél volt, és a képernyő alján futó szalagcímen azt olvasta, hogy „Terrorizmus Párizsban”, miközben egy amerikai tudósító a Champs-Élysées-n lezajlott vérontást taglalta. A terroristák négy nagy luxusüzletet és két, főleg amerikai filmeket eredeti változatukban játszó mozikomplexumot foglaltak el, a nézőket és a vásárlókat, köztük gyerekeket, túsul ejtették, és lelőtték vagy megsebesítették. Az egyik üzletet öngyilkos merénylő robbantotta fel, társa azzal a szándékkal szállt be az Eiffel-torony liftjébe, hogy felrobbantja, de végeztek vele, még mielőtt működésbe hozhatta volna a derekán lévő övét, magát változtatva ezzel bombává.

A halálos áldozatok száma százaké, a sebesülteké ötvenhárom volt. A négy évvel korábbi novemberi terrortámadások óta ez volt a dolguk után igyekvő, a karácsonyt követő leárazásokat kihasználva vásárolgató, moziba menő és a Champs-Élysées híres éttermeiben vacsorázó emberek ellen elkövetett legsúlyosabb támadás. Az indíték politikai volt, de akármivel próbálták igazolni, végső soron ártatlanokat, köztük kisgyerekeket mészároltak le. A támadást az üzletek este hat órai zárása előttre időzítették.

Mialatt Tom nézte a rombolás és a kegyetlen öldöklés jeleneteit, hallgatta, hányan sebesültek meg, és hallotta a sötétben felhangzó

szirénák vijjogását, könnyek peregtek le az arcán. A szállodatűz okozta pusztítás eltörpült e mellett, amin most és megint Párizs ment keresztül.

A tudósító hihetetlen hőstettekről is beszámolt. Videófelvételeket mutattak, amelyeket a helyszínen lévő emberek mobiltelefonnal készítettek, zokogó túlélők adtak interjúkat. Szívfacsaró volt látni, mivel járt ez az újabb, teljességgel érthetetlen és értelmetlen tragédia. Hallgatva a történeteket, és hogy hányan sebesültek és haltak meg a lövések meg a felrobbant bombák következtében, egy épelméjű ember csak arra a következtetésre juthatott, hogy a világ megőrült.

Harmadik fejezet

A pusztító szállodai tűz után nagy erővel folyt a Market Street megtisztítása, és a tűzoltók még napokig kutattak támpontok után, amelyekből megállapítható lenne, hogyan kezdődött a tűz. A szándékosságot végül kizárták. A villanyvezetékek hibája okozta, és a szálloda minden emeletén felállított négy és fél méteres karácsonyfák csak táplálták a tüzet. A könnyebben sérültek egy-két napon belül elhagyhatták az adott kórházat, ahol befogadták őket. A súlyosabb eseteknek tovább kellett maradniuk, és a nagyon súlyosan megégetekre hosszú út várt a gyógyulásig. A napokban három újabb tűzoltó és két idős szállóvendég halt meg, ezzel a halottak száma ötvenegyre nőtt, míg nyolcvanhét embert különböző fokú sérülésekkel kezeltek.

Napokba telt, mire az érintett kórházakban helyreállt a nyugalom, és miután a kisebb sérüléseket szenvedett betegeket elengedték, már csak a súlyos állapotban levőket kellett kezelni. Szilveszterre mindegyik kórház visszatért a megszokott rendjéhez. Bill Browning és Tom Wylie újra az SF Közkórházban, illetve az Alta Batesben dolgozott. Wendy Jones a Stanfordban ügyelt, Stephanie Lawrence pedig otthon töltötte az éjszakát a férje és a maga nagy megkönnyebbülésére. Előző nap mindkét fiú ágynak esett influenzával, és Stephanie nem akarta bébiszitterre hagyni őket, így hát Andyvel együtt otthon töltötték a szilvesztert. Stephanie-nak ezen az éjszakán legalább nem kellett dolgoznia. Miután a gyerekek elaludtak, felbontottak egy üveg pezsgőt, és régi filmeket néztek az ágyból. Stephanie egész héten keményen dolgozott, úgyhogy tíz órakor elaludt. Andy egyedül várta az új évet.

Párizsban tovább tartott a barbár támadás nyomainak eltakarítása, és a tragikus veszteségek ezúttal is nyomot hagytak az országon. Sokfelé gyertyákat és virágokat helyeztek el a Champs-Élysées-n, főleg az érintett üzletek és mozik előtt. Több mint száz embert öltek meg. A

Notre Dame-ban éjszakai virrasztással egybekötött rendkívüli megemlékező misét tartottak. Szívfacsaró volt látni a tévében a gyászolók képét, és ahogy az emberek táblákat emeltek a magasba, rajtuk az általuk ismert áldozatok nevével. Szinte felfoghatatlan volt, hogy egy csütörtöki kora este képesek politikai természetű akciókat végrehajtani a városban jövő-menő ártatlan emberek ellen. A terrortámadás a párizsiak emlékezetébe idézte a korábbi vérengzést, de most sokkal több volt a halott, ráadásul nemcsak fiatalok, hanem kisgyerekek is akadtak az áldozatok között. A legkisebb mindössze két éves volt, és olykor egész családokat mészároltak le.

Tom nézte a tudósítást, és nem értette, hogyan történhetett ez. Úgy gondolta, hogy a politika sohasem igazolja olyan emberek meggyilkolását, akiknek semmi közük sincs az adott ügyhöz. Egész héten a CNN-t nézte, és mindig elsírta magát, amikor olyasvalakivel készítettek interjút, aki túlélte a támadást, és elmesélte, hogyan öldösték le a körülötte lévő embereket. Nem csak a párizsiak, hanem az egész emberiség tragédiájának érezte a történeteket. Mindennel ellenkezett, amiben hitt, és aminek az egész életét szentelte. Húsz éve azzal foglalkozott, hogy sebeket forrasszon be, miközben mások sebeket osztogattak. Arra gondolt, bár lenne mód rá, hogy segítsen, de Franciaország messze volt, így semmit sem tehetett. Ez mélyen lesújtotta. Mindennap megnézte, mi a legújabb hír a tragédiáról.

Az áldozataikkal együtt többnyire az elkövetők is meghaltak. Az egész ügy, úgy, ahogy volt, óriási veszteségnek, az emberi életék pazarlásának tűnt, és valahányszor erre gondolt, Tomot mélységes szomorúság fogta el. A Párizsban történtek elhomályosították a San Franciscó-i hoteltűzet, ami valójában csupán sajnálatos baleset volt. A párizsi támadásokban azonban semmi sem történt véletlenül. Gondosan kitervelték, majd előre megfontolt szándékkal, precízen végrehajtották őket. Tomnak eszébe jutott, amikor legutóbb, orvostanhallgató korában, Párizsban járt. A nyári szünetben utazott oda két barátjával, és rögtön beleszeretett a városba, meg persze minden lányba, akit ott megismert.

A terrortámadások Bill Browningot is aggodalommal töltötték el. Ha Párizsban megtörténhetett, akkor Londonban is megtörténhet, és valahányszor arra gondolt, hogy a lányai potenciálisan veszélyben vannak, a hideg futkosott a hátán. Felhívta Athénát, hogy beszéljenek erről, és arra kérte, hogy most egy darabig ne engedje a lányokat moziba és nagyszabású sporteseményekre. A nő persze lehurrogta, mondván, a britek sokkal elővigyázatosabbak, mint a franciák, és locsogott még valamit arról, hogy nem lehet félelemben élni, mert ez felér a terroristák győzelmével. Mindenkinek folytatnia kell a megszokott életét, hogy a merénylők lássák: senki sem fél tőlük. Bill hevesen kikelt ez ellen, és állította, hogy most igenis óvatosnak kell lenni, nem szabad semmi butaságot csinálni. Emlékeztette Athenát a londoni Harrod's áruház ellen évekkal korábban és később is intézett robbantásos támadásokra, de gyermekeinek anyja mindezt meg sem akarta hallani, amitől Bill még idegesebben tette le a telefont.

Kormánytisztviselők biztosították a polgárokat Franciaországban és minden európai országban, hogy a titkosszolgálatok és a hírszerző szervek jelentősen szigorítottak a biztonsági intézkedéseken, más politikusok ezzel szemben állították, hogy ez egyszerűen nem igaz. Nem is volt ehhez elég emberük. A nyilvánosság azonban nem tudta az igazságot. Manapság valójában képtelenség volt bármely országban fenntartani a teljes biztonságot, beleértve az Egyesült Államokat is, noha itt sokkal több forrás és munkaerő állt rendelkezésre a hírszerző gépezet működtetéséhez, mint a legtöbb országban, és bonyolultabb csúcstechnológiás módszerekkel tudták azonosítani a potenciális kockázatokat. De úgy tűnt, hogy a világot mostanság örültek kormányozzák.

Rettentő sok elégedetlen, zavart, igazolhatóan elmebeteg, vagy veszélyes politikai hovatarozású, netán az egész világgal szemben sértett ember élt az Államokban is, olyanok, akik egyetemeken, iskolákban, éttermekben, utcán, kormányhivatalokban, de még templomokban is gyilkos szándékkal támadtak másokra. Ma már sehol

a világon nem létezett olyan ember, akinek ne lett volna félnivalója, aki teljes biztonságban érezhette magát. Nyugtalanító volt belegondolni.

Tom Wylie a párizsi támadások után egész héten lehangoltan dolgozott. Meglepődött, amikor a rákövetkező héten kapott egy e-mailt, amelyben a kórház vezetője találkoztól kért tőle. Tom ismerte őt, de még sohasem hívták az irodájába. Arra gondolt, hogy talán a szállodatűz éjszakáján végzett munkájukkal nem volt megelégedve. Mi másért hívhatná az irodájába? Élt benne a gyanú, hogy személy szerint vele lehet valami baj. Esetleg az igazgató tudomására jutott, hogy mennyit csajozik. Vagy talán valamelyik nővér kifogásolta, hogy flörtölt vele, és panaszt tett rá. Ártalmatlan, minden komoly szándékot nélkülöző flörtök voltak ezek, arra szolgáltak csupán, hogy enyhítsen a munkájával járó, olykor elviselhetetlen feszültségen. Nehéz volt elhinni, hogy a kórház vezetője ne hallott volna erről már korábban is, és ne tudná, hogy bolondozásával a légynek sem árt. Eddig soha senki nem panaszkodott. Talán a nagyfőnök most is csak szelíden figyelmezteti, esetleg enyhe büntetést ró ki rá. Azt nem tilthatják meg, hogy szabad idejében lefeküdjön nővérekkel, de jogos, ha a kórház érdekében komolyabb viselkedést várnak el tőle.

Tom meghunyászkodva lépett be a kórház igazgató irodájába – úgy gondolta, ez lesz a leginkább célravezető. Egy csapat nőtől körbevéve elemében volt, de ha az igazgató hívhatja, az nem tréfadolog, így most ünnepélyesen komoly ábrázattal várta, hogy megtudja, mi volt a bűne, és mi lesz a büntetése.

Az igazgató pár perc fecsegés után ismételten gratulált Tomnak, amiért a tűz éjszakáján olyan higgadtan és eredményesen tette a dolgát. Azok közül, akiken akkor segített, többen írtak neki, nem győzték dicsérni a rendkívüli hozzáértéséért, és hogy annyi együttérzéssel fordult feléjük. Valamennyi levél őszinte, szívből jövő elismerésnek hatott, és bár Tom elhárította a dicséreteket, valójában nagyon meg volt hatva tőlük.

Nyugodtan várta, hogy az igazgató rátérjen a lényegre. A főnök a párizsi terrortámadásról kezdett beszélni, majd végül, mintegy húsz

perccel azután, hogy egy végtelenül unalmas kiselőadás keretében taglalni kezdte az európai és az amerikai politikai helyzetet, azt találta mondani Tomnak, hogy van egy rendkívüli ajánlatuk számára, és reméli, hogy Tom nyitott lesz rá. Hozzátette, hogy a lehetőség egy meghívás formájában érkezett, és Tom nem tudta, ez most jót jelent, vagy rosszat.

– Meghívás? Mire? – csúszott ki a száján, mert tovább nem bírta elviselni a titokzatoskodást és a várakozást. A bizonytalanság a halála volt. Miféle meghívás?

– Mint talán tudja, Párizs és San Francisco körülbelül tizenöt évvel ezelőtt partneri viszonyt létesített, és hivatalosan testvérvárosok lettek. És nem várva meg, hogy félelmet nem ismerő vezetőink megoldást találjanak a jövőben bekövetkező támadások problémájára, illetve azok megelőzésére, ami valószínűleg amúgy sem lehetséges, a mi Vészhelyzetkezelési Igazgatóságunk és a francia belügyminisztérium alá tartozó ottani partnere közösen indítványozta, hogy a legkiválóbb traumatológusaink közül négyet küldjünk el oda, hogy megosszák velük a tömegbalesetek során itthon szerzett tapasztalataikat.

Négy traumatológust hívnak Franciaországba, és az információcsere fejében négy héten keresztül fejedelmi ellátásban részesítik őket. Rövid, kéthetes szünet után négy sürgősségi betegellátó orvosuk és vészhelyzetkezelési tisztviselőjük a város vendégeként ellátogat hozzánk, hogy a gyakorlatban lássák a mi módszereinket. Az utóbbi időben nálunk egyedül a San Franciscó-i szállodatűz volt tömegkatasztrófa méretű, ami nem volt ugyan terrorcselekmény, de többé-kevésbé ugyanolyan módszerek kellettek az áldozatok ellátásához és az egyidejűleg több kórház munkájának összehangolásához.

Az összes jelentésben, amit láttam, az áll, hogy azon az éjszakán heroikus munkát végzett, ezért erre a projektre magát szeretném ajánlani, Tom. Úgy gondolom, hogy a San Franciscó-i csapatnak nagy nyereség lenne a személye, és az információk megosztásából mindig sokat lehet tanulni. Terrortámadások és nyilvános helyeken felbukkanó

őrült lövöldözők itt is előfordulnak. Minket a földrengésveszély is arra késztet, hogy egy természeti katasztrófa esetén számoljunk ilyen problémákkal. Azt hiszem, a francia kollégák is tanulhatnak tőlünk egyet-mást. És négy hét Párizsban szerintem jutalomnak is beillő megbízatás. Mit szól hozzá?

Ahogy a projekt jellege kezdett megvilágosodni előtte, Tom arcán egyre szélesebbé vált a mosoly. Egészen fantasztikus lehetőségnek tűnt számára, hogy újra találkozhat francia nőekkel, és nemzetközi téren mutathatja meg a képességeit.

– Azt hiszem, meg tudom oldani – felelte vigyorogva. – Az az érzésem, hogy mindannyian sokat tanulhatunk egymástól. – Különösen a francia lányok, akikkel remélhetőleg meg fog ismerkedni. Most, hogy kiderült, a nagyfőnöknek nincs semmi baja velem, a kiküldetés társadalmi vonatkozásai még a szakmaiaknál is izgalmasabbaknak hangzottak.

– Elvárjuk, hogy méltó módon képviseljen bennünket – folytatta az igazgató, mintegy rendreutasítva Tomot, mintha csak olvasna a gondolataiban. Tom gyorsan letörölte a kéjes mosolyt az arcáról. – Nagy megtiszteltetés a polgármester részéről, hogy jelöltet állíthatunk erre a küldetésre. Értesüléseim szerint négy kórházat választottak ki, köztük nagy örömünkre a miénket is. A munkatársaiból álló csoport ezek szerint úgy gondolja, hogy maga a legalkalmasabb ember erre a feladatra. Úgy értesültem, hogy válsághelyzetben megőrzi a hidegvérét, nagyszerű vezető, aki sohasem hagyja cserben a társait. Kiváló orvos, és naprakészen tájékozott a legkorszerűbb eljárások terén. – Ez akkora dicséret volt a kórház-vezetés részéről, hogy Tom arca ismét felderült.

– Köszönöm, uram. Nem fog csalódnai bennem – felelte.

– Ha ettől tartottam volna, nem kérném, hogy menjen el Párizsba. A nemrégiben történt támadások után mielőbb szeretnék elindítani a projektet. Két hét múlva kellene útra kelnie, és egy hónapot töltene Párizsban. Okoz ez valami problémát magának? – Az igazgató nem tudta, hogy milyen személyes természetű ügyek akadályozhatnák Tomot, de ő megnyugtatta, hogy nincs semmi problémája.

– Nekem megfelel az időpont – válaszolta komolyan. Ezek után kezét ráztak, majd Tom kiment az irodából. Alig tudta elhinni, micsoda mázlija van, hogy polgármesteri meghatalmazással, a Vészhelyzetkezelési Igazgatóság és annak francia megfelelője költségére elküldik Párizsba. Mindössze annyit tudott, hogy három másik San Franciscó-i kórház küld még egy-egy orvost, de hogy kiket, arról fogalma sem volt.

Arcán széles mosollyal ment vissza az osztályra, így, ezzel a vigyorral forgatta meg az egyik idősebb nővért, aki meglepetten felnevetett, amikor Tom még egy cuppanós csókot is nyomott az arcára.

– Mi történt magával? – kérdezte, amikor Tom elengedte.

– Mához hat hétre újra megforgatom, és franciául fogok szólni magához – felelte boldogan Tom.

– Veszélyesen hangzik – nevetett a nővér.

– Főleg a francia nőkre! Párizs, jövök! – felelte Tom titokzatosan, aztán fölkapott egy fejlapot, és indult az egyik vizsgálóba, a nővér pedig kuncogva visszatért a munkájához. Ez a doki kész veszedelem, de aranyos veszedelem, ráadásul bitang jó doktor, gondolta. Vajon mire célzott?

*

A San Francisco Közkórházban Bill Browning ugyanezt a beszédet hallgatta végig a kórház vezetője szájából, és ő is fülig érő vigyorral fogadta. A tervezett küldetés roppant csábító volt, és óriási lehetőségnek tűnt a módszerek és információk megosztása szempontjából, de Bill csak arra tudott gondolni, hogy négy Párizsban eltöltött hét alatt négy hétvégén lehet együtt a lányaival. Meglátogathatja őket Londonban, vagy megkérheti Athenát, hogy küldje el a lányokat Párizsba. Az, hogy egy hónapon keresztül hetente eltölthet velük valamennyi időt, a legszebb ajándék volt, amit bárkitől kaphatott, és már alig várta!

A Stanfordban Wendy arcán egy percig megdöbbenés és enyhe rémület látszott. Négy hét hosszú idő, hat éve pár napnál tovább nem utazott el sehova. A világéért sem mulasztott volna el egyetlen szerda éjszakát sem, amit Jeff-fel tölthetett. Most is kényelmetlen érzés fogta el attól, hogy ilyen hosszú ideig távol legyen tőle. Mi lesz, ha Jeff elfelejti őt, vagy rájön, hogy a szerda éjszakáik nem érik meg a fáradságot, vagy újra beleszeret a feleségébe, vagy ami még rosszabb, valaki másba?

Másra sem tudott gondolni, mint arra, hogy ha Jeff nem látja, többé nem is fog gondolni rá. Nem volt biztos benne, hogy el akar menni, vagy hogy jó lesz-e, ha elmegy. Hízelt a hiúságának, hogy meghívták, de a helyzete Jeff-fel bizonytalan volt, ezért a kapcsolatukra nézve veszélyesnek érezte, hogy négy hétre elutazzék. Már majdnem visszautasította, de aztán úgy döntött, hogy vár, amíg szerda éjjel megbeszélheti a férfival a dolgot, és meglátja, mit szól hozzá. Ha ellenzi, hogy elmenjen Párizsba, akkor udvariasan elhárítja az ajánlatot. Azt felelte hát, hogy csütörtökön választ ad, mire a Stanford Orvosi Központ vezetője mindent megtett, hogy bátorítsa. Elmondta, hogy Wendy értékes tagja lenne a csapatnak, és nagyszerűen tudná képviselni a Stanfordot.

A polgármester a francia csapat érkezésekor fogadást készült adni a városházán. Ez vonzónak, és még Wendy számára is izgalmasnak ígérkezett, kivéve, ha a négyheti távoliét miatt elveszíti Jeffet.

Visszafelé sétálva a sürgősségi szolgálatra, végiggondolta a dolgot, és rájött, hogy akármilyen lehangoló időnként a helyzete, és bármennyire is hátrányos számára a Jeff-fel kötött megállapodásuk, még nem tudja elengedni a férfit. Valójában úgy ragaszkodik hozzá, mint akinek az élete függ tőle.

Stephanie helyzete is bonyolult volt a UCSF-en. Megdöbrent, amikor megkérték, hogy képviselje a UCSF-et, ami persze nagyon hízelgett neki, s mire végig meghallgatta, hogy mi lenne a feladat, már rohant volna haza csomagolni. És mielőtt megálljt parancsolhatott volna magának, már ki is mondta az igent.

Csak akkor esett pánikba, amikor már visszafelé ment a baleseti sebészetre.

Mit fog mondani Andynek? Mivel tudja megindokolni, hogy négy hétre otthagyja őt és a két kicsi fiát? Andy ki fog borulni. De ezzel egy lépéssel megint közelebb kerül a céljához, hogy egyszer majd ő legyen az osztály vezetője. A polgármestertől megbízást kapni olyan megtiszteltetés, amit nem akart visszautasítani, és különben is, már elfogadta. Mielőtt végiggondolta volna, már megadta a pozitív választ, és most, amikor felfogta, mire mondott igent, már tudta, hogy ebből baj lesz otthon. Mi van, ha Andy nem engedi, hogy elmenjen? Nem akart lemaradni erről az útról, de Andynél sem akarta túlfeszíteni a húrt.

Ismerte a férje összes kifogását a munkájával kapcsolatban, ezeket Andy újabban egyre kíméletlenebből vágta a szemébe. És most majd közölnie kell vele, hogy egy hónapra elmegy Párizsba. Nem tudta, mit mondjon, és hogyan mondja, hogy Andy el tudja fogadni. Leült az íróasztala mögé, maga elé meredt a levegőbe, és csak azt tudta, hogy el akar menni. Mindenáron. Ezt a mesés lehetőséget egyszerűen nem szabad kihagynia.

Valahogy meg kell győznie Andy-t. Ez lesz az egészben a legnehezebb.

Negyedik fejezet

Stephanie megvárta a legközelebbi szabad éjszakáját, amikor nem kellett ügyelnie, sem késő estig dolgoznia. Miután lefektették a fiúkat, a kandallónál ülve egy pohár bor mellett, a tőle telhető legnagyobb gondossággal előkészítve a terepet, amilyen lazán csak tudta, szóba hozta a dolgot Andynek.

– A héten felajánlottak egy fantasztikus lehetőséget – mondta, csendes borozgatás közben. Andy jó hangulatban volt. Egy kaliforniai magazin nemrégiben megvette azt a cikkét, amit a Marin megyei természetvédelemről írt. Már egy ideje nem tudta eladni egyetlen cikkét sem. És hónapok óta nem írt semmit az urbanizációs válságról. Túl sok dolga volt a fiúkkal, emiatt nem jutott hozzá az íráshoz, és ez idegesítette. Ő is szeretett volna előbbre jutni a pályáján.

– Milyen lehetőséget? – nézett a feleségére gyanakodva. Az efféle bejelentések rendszerint valami rendkívül megerőltető vagy időigényes feladatot jelentettek, ami tőle és a gyerekektől vette el Stephanie idejét. Nagyon jól ismerte őt.

– Arról van szó, hogy a Vészhelyzetkezelési Igazgatóság a polgármesteri hivatalon keresztül támogat egy csereprogramot Párizssal, a testvérvárosunkkal. A téma a terrortámadásokkal kapcsolatos információk és eljárások megosztása. Négy orvost küldenek San Franciscóból Párizsba, hogy dolgozzanak együtt az ottani sürgősségi szolgálatokkal, utána pedig négy francia orvos jön ide, hogy amit lehet, megtanuljanak tőlünk. Szerintem szenzációs terv.

– Mennyi időre? – kérdezte a homlokát ráncolva Andy. Rögtön megérezte, hogy itt többről van szó néhány napos tanulmányútnál.

– Pár hétről – felelte Stephanie bizonytalanul, majd úgy döntött, hogy jobb, ha őszinte lesz. – Egy hónapról – mondta egész halkán.

– És el akarsz menni? – nézett rá döbbenten a férje.

– Az az igazság, hogy a UCSF engem kért fel a kórházunk képviselőjére. Csak traumatológusok mennek a San Francisco-öböl vidékéről. A UCSF dönthette el, hogy kit küld, és ők engem választottak. Ez óriási megtiszteltetés – tette hozzá, hátha ezzel meggyőzheti Andy-t, de látta, hogy a próbálkozása nem jött be.

– Jézusom, Steph. El akarsz menni egy hónapra? – képedt el a férfi.
– És a gyerekek... és én? Mit fogunk csinálni egy hónapig?

– Eljöhetnek velem – kockáztatta meg Stephanie, hogy lecsillapítsa feldúlt férjét.

– Két kisgyerekekkel, miközben te éjjel-nappal egy rakás francia orvossal dolgozol, és nem is látnánk soha? Semmi értelme nem lenne, és a fiúk begolyóznának egy szállodába bezárva. Akkor már jobb nekik itthon, az iskolában. De ilyen hosszú időre nem hagyhatod itt őket. Kezdem úgy érezni, hogy útban vagyunk neked. Azelőtt nem így volt. Egyensúlyban tartottad a munkát és a családot, de lassan a munka lesz számodra a legfontosabb, és néha már úgy érzem, rólunk teljesen megfeledkeztél. Azt hiszem, bizonyos dolgokat el kell döntened, Steph.
– Andy nyers, dühös szavait hallva Stephanie szíve összeszorult.

– Mit akarsz ezzel mondani? Mondjak le a családomról vagy a munkámról? Az apám sem tette meg soha. Rettentően elfoglalt szülész volt, néha heteken keresztül szinte minden éjjel születeket vezetett le. Sokszor alig láttuk, de senki sem kérte, hogy válasz-szón a munkája és a családja között. Anyám helytállt a családért, valamennyiünkért.

– Én is azon vagyok, hogy működjenek a dolgok, de a világ talán nem olyan tisztességes, mint gondolod. A férjed vagyok, nem egy *au pair*, aki itt lakik. Én is előbbre akarok jutni a pályámon. A családnak nem csak arra van, hogy támogasson téged. És most egy hónapra el akarsz menni Párizsba. Hol vagyunk mi ebben, Steph? Mit kellene erről gondolnom? Mi a legfontosabb számodra? A munkád vagy mi?

Nem tudta elképzelni, hogy Stephanie lemond egy párizsi hónapról, és otthon marad velük. És ha megtenné, Andy tudta, úgy érezné, hogy meglopták, és bizonyos értelemben nem járna messze az igazságtól. Számára ez egy csodálatos meghívás, ő viszont ki fog készülni, akár

elmegy Steph, akár itthon marad. A kötelezettségek egyensúlya és az, ahogy megállapodtak a megosztásukban, kezdett teljes súlyával átbillenni az ő oldalára. Az egyezség, amit azért kötöttek, hogy segítsék Stephanie előbbre jutását, nagy árat követelt tőle. És bár Steph sohasem mondta ki, úgy gondolta, hogy a gyógyítás és az életek megmentése fontosabb, mint az írás, akármilyen tehetséges legyen is a férje.

– Miért muszáj választanom? – szállt vele vitába az asszony, de azt nem akarta, hogy a vita veszekedéssé fajuljon. Ha mégis megtörténne, annak mindketten csak a vesztesei lennének. És Andynek tulajdonképpen igaza volt. A munkája az utóbbi évben egyre többet követelt tőle. De amikor elvette feleségül, tudta, hogy mi a foglalkozása. Hogy itt nem kilenctől ötig tart a munkaidő, és ez fokozottan igaz a baleseti sebészetre, ahol naponta látnak el életveszélyesen megsérült embereket. Néha akkor is be kellett mennie, amikor nem volt ügyeletben, csak mert az adott munkát ő tudta a legjobban elvégezni. De otthon mindig konfliktus volt ebből. – Én is őrlődöm a kettő között – folytatta csendesen, próbálva megőrizni a nyugalma. – Rettenetesen rossz érzés, hogy itt kell hagynom téged és a fiúkat, de nagyon szeretnék elmenni erre a kiküldetésre. Megtiszteltetés, hogy felkértek rá, és rengeteget tanulhatnék. Ajtókat nyithatna meg előttem a pályán.

És ajtókat csukna be otthon, ha Andy zokon venné, és szemrehányást tenne miatta. Akár komoly fájdalmat is okozhat neki, vagy egyszer csak besokall, és viszonya lesz valakivel, sőt akár el is hagyhatja. Naponta számos vonzó fiatal anyukával, tanítónővel találkozik, és talán más nőkkel is, akikről ő nem tud, és az is tény, hogy Andy nagyon jóképű és helyes pasi. De valahogy mindig megtalálja a módját, hogy visszafogja őt, és büntudatot keltsen benne. Az elmúlt évben nem mentek valami simán a dolgaik, és neki sohasem volt elég szabad ideje, hogy kárpótolja ezért Andyt, így a férfi jóformán folyamatosan dühös volt rá.

– Nem akarom, hogy én legyek a rosszfiú – közölte Andy határozottan, majd lehajtotta a borát, és felállt. A kandalló előtti

meghitt percek ezzel véget értek. – Nem foglak megfosztani ettől a lehetőségtől, nem mondom azt, hogy nem mehetsz el. Neked kell döntened. – De abból, ahogy ezt mondta, nyilvánvaló volt, hogy alighanem nagy árat kell fizetnie érte, ha elmegy. Andy szemmel láthatóan nagyon kiborult. – És amikor döntesz – folytatta jeges hangon –, próbálj meg visszaemlékezni arra, hogy férjed van és két gyereked. Hogy kisgyerekes doktornőknek talán nem kéne egy hónapos konferenciákra szaladgálniuk idegen országokba. Az embernek meg kell hoznia bizonyos áldozatokat.

– Azt teszem – felelte Stephanie, de ez még az ő fülében is olcsó mentegetőzésnek hangzott. – Sok mindent feladok azért, hogy elvégezzem a munkám, és amennyit tudok, itthon lehessen veletek. Nekem is nehéz egyszerre több tényért megtartani a levegőben. – Nehezebb, mint neki – gondolta –, akinek nincs állandó munkája. És végül is együtt döntöttek így, ebben a munkamegosztásban egyeztek meg, amikor Aden megszületett. Csak éppen most, hat évvel később, nehezebb volt, mint amire számítottak. Andy újabban mindig haragudott, amikor neki éjnek évadján be kellett mennie dolgozni, vagy ha órákkal később ért haza, vagy ha nem volt ideje rá, hogy elmenjenek a barátaikkal vacsorázni. Ugyanakkor nagyon jól keresett, amire mindig számíthattak. Andy pénze nem lett volna elég a gyerekek iskolájára és a ház részleteire, mindkettőt Stephanie fizette.

Erről sohasem beszéltek, de attól még ez volt a valóság. Andyból háztartásbeli apuka lett, aki folyamatosan próbált sikeres íróvá válni, de egyelőre még pénzt nemigen keresett az írással. Stephanie sohasem panaszkodott arra, hogy Andy milyen keveset keres. Nem ez volt a probléma. Az igazi probléma az volt, hogy Stephanie szeretett volna szabadon dolgozni, és élvezni a munkája elismerését, anélkül, hogy ebben Andy és a gyerekek hátráltatnák.

– Talán egy időre szünetet tarthatnánk a házasságunkban, amikor visszajössz – javasolta Andy, és lenézett Stephanie-ra.

– Miért? Ez lenne a büntetésem, amiért elmegyek Párizsba? – Ez annyira igazságtalan és túlzó reakció volt a férje részéről, hogy Stephanie megdöbbsent.

– Nem büntetni próbállak, Steph. De kiegyensúlyozottabbá kellene tennünk a házasságunkat. Ha azt akarjuk, hogy működjék, több időt kell egymással és a gyerekekkel töltenünk.

– Eddig működött – felelte az asszony szomorúan.

– Egy ideje már nem – jelentette ki Andy nyíltan. – Legalábbis nekem a házasság valami mást jelent. Úgy érzem magam, mintha a kisinasod és a bébiszittered lennék. Örökké dolgozol. Ha nem a betegekkel vagy, akkor értekezletekre jársz, vagy valami továbbképzésen veszel részt.

– Ez mind része a megállapodásunknak, és ezt várja el tőlem a kórház. Ismernem kell a legújabb gyógyító eljárásokat, az új sebészeti technikákat és az új gyógyszereket.

– Mire észbe kapsz, a gyerekeink megnőnek, és te kimaradsz az egészből. Amikor megismerkedtünk, elmondtad, hogy gyerekkorodban alig ismerted az apádat. Nem mehetsz vissza abba az időbe, amit nem töltöttél a fiúkkal. Én csak azt tudom, hogy egy hónap Párizsban nagyon hosszú idő, akármilyen hízelgő is, hogy meghívtak. Mellesleg nem kell tudnod, hogyan kezelik Franciaországban a terrorizmus és a balesetek áldozatait – tette hozzá gyakorlatiasan. – Itt élsz, és itt dolgozol. – Ebben igaza volt, de a párizsi út akkor is nagyon csábítóan hangzott. Stephanie-ban egy pillanatra felmerült, hogy bárcsak Andy is vele mehetne, de belátta, hogy semmi értelme nem lett volna. Tudta, Andynek abban is igaza van, hogy ő egész idő alatt el lenne foglalva, a családja meg be lenne zárva egy szállodába, és a fiúk egyébként is túl kicsik, semhogy jól éreznék magukat egy hónapig egy idegen városban. Amire később nem is emlékeznének.

– Szeretnéd, ha anyukád ideköltözne a fiúkhöz, te pedig velem jöhetnél? – kérdezte mintegy békét ajánlva, de a férje megrázta a fejét.

– Az túl sok lenne anyámnak, nem bírna velük, elvégre már hetvennégy éves. És a te mamád sem tudná végigcsinálni. Egyébként

is, nem akarom egy hónapra itthagyni őket – közölte fölényesen, ismét büntudatot keltve Stephanie-ban. Mint mindig. -Majd közöld velem, hogyan döntöttél. Tőled függ.

Stephanie szinte várta, hogy Andy hozzáteszi a *Pinokkió* Tücsök Tihamérjának híres szavait: „és engedd, hogy a lelkiismereted vezessen”. Miért kell az életben olyan nehéz döntéseket és olyan sok áldozatot hozni? Szülőnek lenni nehezebb volt, mint gondolta, és a házasságuk sem olyan zökkenőmentes már, mint régebben. Andy mindig az orra alá dörgölte, ha valamiben alulteljesített. Olyan nőkkal találkozott nap mint nap, akik nem dolgoztak, vitték a gyerekeiket az iskolába, és a felesége hirtelen bűnössé vált a szemében. Elérte, hogy Stephanie úgy érezze, alkalmatlan a feleség és az anya szerepére, és most el kellett gondolkoznia rajta, hogy igaz-e ez, és hogy csakugyan végleg tönkreteszi-e a gyerekeit. De tudta, ha lemondana arról, hogy a hivatásában karriert építsen, vagy ha részfoglalkozásuként dolgozna tovább, magát tenné tönkre, vagy becsapottnak érezné magát. És ez így nem fair. Andynek semmi más dolga nem volt, mint cikketek meg esszéket írni, amiket általában nem tudott megjelentetni. Volt tehetsége, de szabadúszóként nem könnyű publikálni.

Szeretett volna beszélni valakivel az útról, de nem tudta, ki lenne az. Nem volt bizalmas viszonyban az orvoskollégákkal, sem az anyákkal, akik a fiúk iskolájába hordták a gyerekeiket. Mellettük különnek érezte magát, és valahányszor volt valami rendezvény az iskolában, mindig fehér orvosi köpenyben jelent meg, mintegy mentségként, amiért sokszor nem tud eljönni. És az anyja rendszerint Andy pártját fogta, noha Stephanie apja is a kórházban töltötte az ideje nagy részét. Anyja elnézte neki, mert férfi volt. A nővére esete Stephanie számára különösen végletes és értelmetlen volt. Remek családjogi ügyvédként dolgozott, szerette is a munkáját, de azonnal feladta, mihelyt várandós lett az első gyerekével. Három gyereke született, és minden idejét azzal töltötte, hogy gyöngyökből ékszereket, papírmásé karácsonyi dekorációkat készített a lányaival, tökéletes

mézeskalács házikókat sütött az iskolai vásárra, és hordta a lányokat a balettórára.

Nicole rémesen rossz anyának tartotta Stephanie-t, amiért nem vett vissza a fiai kedvéért a tempóból, és továbbra is teljes állásban dolgozott a kórházban. Nemrég említette neki, hogy be kéne íratnia Adent egy futballcsapatba, a Kis Ligába, és ideje volna keresni neki egy kiscserkészcsapatot. Stephanie-nak erre nem volt ideje, ezért Andy megígérte, hogy majd ő intézi, de eddig ő sem csinált semmit. A nővére megethette volna, neki ugyanis semmi más dolga nem volt. De nem tette meg.

Stephanie úgy érezte, mintha az egész családja valamiféle büntudatgyár lenne; mindig mindenki őt kritizálta. Az apja szerint még egy gyerek kéne nekik, méghozzá sürgősen, hiszen Stephanie most harmincöt éves, így a közeli jövőben meredeken csökkenni fog a termékenysége. De egy harmadik gyerek végképp nem hiányzott neki, amikor a meglevő kettővel se nagyon tudott törődni. A gyerekcsináló korszaka elmúlt, és ezt így tartotta jónak. Szerette a két fiát, de még egy túl sok lett volna. Andy mindig mondogatta, hogy ő négyet szeretne, de Stephanie tudta, hol van a tűréshatára, és a munkája mellett két gyerek volt a maximum, amit még vállalni tudott. A nővére minderre csak azt tudta mondani, hogy akkor hagyja ott az állását. El tudta képzelni, mit szólna Nicole, ha elmondaná neki, hogy egy orvosi csereprogram keretében egy hónapra Párizsba akar menni.

Zaklatottnak látszott, amikor pár nappal ezután a traumatológia vezetője megállította, hogy szót váltson vele, és gratulált a párizsi útjához. A főnök javasolta őt a cserelátogatás résztvevőjének.

– Szerencsésnek mondhatod magad, hogy olyan férjed van, aki helytáll otthon a gyerekekkel, amíg távol vagy – mondta bizalmasan, amire

Stephanie fájdalmas arcot vágott, de nem fűzött hozzá megjegyzést.
– Rendes fickó – mondta még a főnök.

– Igen, valóban az – válaszolta Stephanie halkán. – De így is büntudatom van. Egy hónapig távol lenni a gyerekektől nagyon hosszú idő.

– Hamar elrepül, annyi dolgod lesz. És rengeteg olyan információval a tarsolyodban jössz majd haza, aminek itthon nagy hasznát fogjuk venni, különösen a több balesetes eseményeknél, a tömeges kórmegelőzés-tervezésnél és a katasztrófákra való felkészülésben. A franciák több súlyos támadást éltek át az elmúlt öt évben, valószínűleg sokat tanultak belőle. – San Franciscóban nem fordultak elő tömeges terrortámadások, de az Egyesült Államok más városaiban történtek ilyenek, és ma már egyetlen helyet sem lehetett teljesen biztonságosnak mondani. A terrorizmussal mindenki életében számolni kellett; az Államokban főleg az örültektől lehetett tartani, míg Európában a politikailag másként gondolkodóktól, de az eredmény ugyanaz volt. Ezek sebesültek meg, és százak veszítették életüket. Minden állami szerv kereste a módját, hogyan lehetne elkerülni az egyetemi campusokon és a városközpontokban bekövetkező tragédiákat. Az ember embertársai ellen elkövetett leggonoszabb kegyetlensége volt ez. – Büszke vagyok rád, hogy elmész – mondta a főnök, és megveregette a vállát.

Miután magára maradt, Stephanie rájött, hogy itt nemcsak róla és egy párizsi útról van szó, hanem arról, amit ott tanulni fog, amit hazahoz, hogy a betegek javára fordítsa, és megtanítsa a többi orvosnak. Fontos küldetést készül teljesíteni. Aznap este, útban hazafelé, meghozta a döntését. Elmegy Párizsba, akár megéri Andy, akár nem.

Vacsora után, amikor a fiúk már ágyban voltak, megmondta Andynek, aki bólintott, és nem szólt semmit. Kicsivel később a férfi felment az emeletre, lezuhanyozott, és lefeküdt. Ezek után hetekig alig szólt Stephanie-hoz. Valahányszor ránézett, Stephanie úgy érezte magát, mintha gyerekbántalmazó lenne, de már döntött, és ehhez tartotta magát. Tudta, hogy a döntés intellektuális szinten és a karrierje szempontjából helyes volt. És öt év múlva a fiúk még csak nem is

fognak emlékezni rá, hogy elment. Ez a dolog semmiképpen sem üt rajtuk gyógyíthatatlan sebet. Egyikük négy-, a másik hatéves, hiányozni fog nekik, de mihelyt hazatér, elfelejtik az egészet. Andy tovább fog emlékezni rá.

Pár nappal az elutazása előtt elmondta a fiúknak, és megígérte, hogy mindennap felhívja őket. Ryan pár percig sírdogált, Aden is elszomorodott egy pillanatra, aztán közölte, hogy oké, és visszament legózni. Egy erődítményt épített az apjával.

Amióta Stephanie eldöntötte, hogy elmegy Párizsba, Andy jóformán keresztülnézett rajta. Soha nem hozta szóba a dolgot, azt sem kérdezte meg, hogy mikor indul. Csak a legalapvetőbb, és kizárólag a gyerekeket érintő dolgokról beszéltek. A szerelem, a vágy hónapok óta kihűlt köztük, úgyhogy e téren semmi sem változott. Nicole, a nővére megdöbbenőnek nevezte a döntését, az anyja nem fűzött hozzá megjegyzést, nem avatkozott bele, de Nicole-nak azt mondta, hogy Stephanie hibát követ el. Andy anyja pedig előadta a fiának, mennyire sajnálja, hogy a felesége ilyen önző, és ennyire nem törődik vele és a gyerekeikkel.

Stephanie tudta, hogy akármilyen nagy megtiszteltetés érte, a legkevésbé sem hős, amiért otthagya a családját. Csak remélni merte, hogy amit tesz, nem egy végzetes tévedés, amire rámegy a házassága. De mindenképpen elmegy. És majd amikor visszajön, mindent el fog követni, hogy helyrehozza a dolgot.

Miután felkérték, hogy vegyen részt a projektben, Wendy az első együtt töltött szerda estéjükön beszámolt róla Jeffnek. Várt vele, amíg végeztek a vacsorával, amit ő készített a férfinak, és egy fehér terítős, gyertyafénnyel megvilágított asztalon tálalta. A közös szerda estéiken mindig nagyon kitett magáért, ilyenkor, tekintve hogy nem kellett ügyelnie, vett egy üveg finom bort is. Óvatosan hozta szóba a dolgot, nem sejtve, mit fog hozzá szólni a férfi, és hogy vajon tiltakozik-e

amiatt, hogy ilyen hosszú időre elmegy. Remélte, hogy kicsit kiborul majd tőle.

Jeff szeme felragyogott, amikor Wendy beszámolt a Vészhelyzetkezelési Igazgatóság által szervezett és a polgármesteri hivatal által finanszírozott csereprogramról, és széles mosollyal tette Wendy kezére a kezét.

– Hiszen ez fantasztikus! Olyan büszke vagyok rád! Micsoda remek lehetőség! És Párizs... nagyszerűen fogod érezni magad. – Természetesen vette, hogy Wendy elfogadja az ajánlatot, és nem érzékelte a bizonytalanságot sem a hangjában, sem a tekintetében.

– Nem voltam benne biztos... tartottam tőle, hogy talán nem esik jól neked. Arra gondoltam, hogy esetleg rövidebb időre, egy hétre, vagy kettőre mennék csak el, nem maradnék ott egy teljes hónapig. – Az elmúlt héten ezt a kompromisszumot találta ki, de nem kérdezte meg, hogy a főnökségen beleegyeznének-e.

– Miért tennél ilyet? Ha a programot egy hónapra tervezik, akkor ott kell maradnod végig. És miért rohannál vissza San Franciscóba, ha azt az időt Párizsban töltheted? – Jeff egész izgalomba jött a Wendy előtt megnyílt lehetőségtől, és a legkevésbé sem volt kiborulva.

– Nem akarlak egy teljes hónapra itthagyni – felelte Wendy óvatosan, de nem árulta el, hogy azon aggódik, mi lesz, ha a szerda éjszakáik nélkül ilyen hosszú időre egyedül marad a feleségével.

– Az idő felében én sem leszek itthon – közölte a férfi a világ legtermészetesebb módján, mire Wendy meglepődött. Erről most hallott először. – Akkor lesz a gyerekek téli szünete – mosolygott rá fesztelenül Jeff. – Elvisszük őket Jane-nel Aspenbe. Az a kedvenc helyünk. Mindnyájan jó síelők. – Wendy tudta, hogy Jeff is az. De most nem is a síelés volt az érdekes. Felzaklatta, hogy Jeff megint vakációzni viszi őket, még hozzá a feleségével együtt. Továbbra is évente többször utaztak el a gyerekeikkel. Tavaly még egy orvosi konferenciára is magával vitte a feleségét. Jeff akkor ezt azzal magyarázta, hogy a konferenciát Miamiában rendezték, és a felesége még sohasem járt ott. Wendynek ez egyáltalán nem volt ínyére, és azt is tudta, hogy Aspen

csodálatos síparadicsom, ahol biztosan nagyon jól fogják érezni magukat. Gondolni sem akart rá. – Mikor indulsz? – kérdezett rá a férfi.

– Nem egészen két hét múlva – felelte Wendy. Várt két napot, és csak a szerdai közös estéjükön mondta el neki.

– Tökéletes. Mi a rákövetkező héten megyünk Aspenbe, és két hétig maradunk. Ez azt jelenti, hogy te egy héttel a mi hazaérkezésünk után jössz vissza. Tökéletes időzítés. Mindketten olyan elfoglaltak leszünk, hogy a távolléted alatt nem is hiányzunk majd egymásnak. Nem lesz rá időnk. – Lehet, hogy ez az ő esetében így lesz, de Wendynek Jeff mindennap hiányzott, amikor nem látta, és már a gondolattól is a rosszullét környékezte, hogy a feleségével együtt fog vakációzni.

– Akkor hát nem bánod? – Szerette volna, ha a férfi azt feleli, hogy nem lesz könnyű elviselni a hiányát, de semmi ilyet nem mondott. Látszott rajta, hogy örül a sikerének, és az utolsó pohár bort Wendyre emelve gratulált neki.

– Alig várom, hogy utána elmeséj mindent. – Nyugodt volt, örült annak, ami Wendyre várt, és a legkevésbé sem aggódott.

– Majd küldök SMS-eket – ígérte Wendy, mire Jeff elbizonytalanodva nézett rá.

– Csak vigyázz, hogy munkaidőben küldd, és ne zavarodj össze az időeltolódás miatt. Aspenbe nem küldhetsz, Jane mindig ott lesz körülöttem.

Wendy ezt hallva sírni szeretett volna. Végtelenül jelentéktelennek érezte magát a férfi életében. Csak kikapcsolódást, szórakoztató időtöltést jelent neki, bármilyen régóta tart is. Ő Jeff életében a szerda éjszakai fűszer, és akár beismerte, akár nem, a főfogás továbbra is a felesége volt. Sohasem vallotta ezt be magának, de most az igazság úgy érte, mint egy arculcsapás. Jeffet a legkevésbé sem zavarta, hogy egy hónapig nem látja őt, és ahelyett, hogy azon gondolkozna, a távolléte idején hogyan tudna mégis beszélni vele, még azt sem akarja, hogy SMS-t kapjon tőle Párizsból, mialatt a feleségével és a gyerekeivel

vakációzik. Wendyt ez kíméletlenül arra figyelmeztette, hogy mennyire nem játszik szerepet a férfi életében.

Most, hogy egy időre elszakad Jefftől, és a férfi együtt lesz a feleségével, a félelmei még inkább felerősödtek. Egészségtelen kapcsolat volt ez, az ő számára mindig is az volt. Tönkretette az önbecsülését, maga is tisztában volt vele. Most már el sem akart menni Párizsba, de tudta, ha nem menne, Jeff lúzernek tartaná, és persze a főnöke is. Elszoruló szívvel hallgatta Jeffet, aki áradozva beszélt Párizsról, és éttermeket ajánlott, ahová feltétlenül el kell mennie. Ő eközben semmi mást nem szeretett volna, mint otthon maradni a férfival. De persze Jeff sem lesz itthon. Milyen nyomorultul érezné magát, ha nem volna ez a párizsi út, hanem itt maradna San Franciscóban, és Jeff ezalatt két hétre Aspenbe utazna vakációzni a feleségével és a gyerekeivel.

Hirtelen teljesen világos lett előtte, hogy Jeffnek nem különösebben fontos, látja-e őt vagy sem. Élvezi a szerda éjszakáikat, a társaságát, de számára nem nagy ügy, ha egy hónapig nem találkozik vele. Akkor meg miért beszélte őt rá Jeff a maradásra, valahányszor az elmúlt hat évben megkérdőjelezte a viszonyukat, és megpróbált kilépni belőle? Csak a kényelmet, az erőfeszítést nem igénylő szexet jelentette neki? Egyáltalán, szerette őt Jeff?

Még ha szerette is, a kapcsolatuk teljes mértékben zsákutcának tűnt. Hat év elmúltával még mindig a feleségével megy vakációzni. Nyilvánvaló, hogy ennek a kapcsolatnak nincs jövője, Jeffnek ő csak egy házasságon kívüli viszony, pontosan az, ami sohasem akart lenni a férfi életében. Lefekvéshez készülődve belenézett a tükörbe, és megkérdezte magától, hogy tényleg ezt akarja-e, ezt a férfit, aki ennyire nem törődik vele, és akitől nem is számíthat másra a jövőben sem. Az évek múlásával eljátszotta az esélyt, hogy valaha gyerekei legyenek. Nagy ár volt ez azért, hogy szerda éjszakáinként szexelhessen valakivel, akármilyen jóképű, imponáló és sikeres férfi volt is a szeretője.

Mielőtt elment, másnap reggel Jeff könnyedén szájon csókolta, megköszönte a csodálatos estét, a finom vacsorát és a remek bort.

Megsimogatta a fenekét, és még annyit mondott, hogy a héten majd beugrik, ha lesz ideje. Tudta, hogy Wendy várni fogja, mint mindig. Még egy szerdájuk lesz, mielőtt elrepül Párizsba, és Wendy gyűlölte magát, amiért ennyire megkönnyíti a férfi dolgát.

Aznap délelőtt megmondta a kórház igazgatójának: elmegy Párizsba, hogy a csereprogramban képviselje a Stanford Orvosi Központ traumarészlegét, és utána nehéz szívvel ballagott vissza a szobájába. Már nem volt értelme letagadnia maga előtt, hogy milyen keveset jelent Jeffnek. Mint egy kés, úgy hasított belé a felismert igazság.

Ötödik fejezet

A négy San Franciscó-i traumatológus abban állapodott meg, hogy miután becsekkoltak a repülőtér nemzetközi indulási oldalán, a Starbucksban találkoznak. Vasárnapra szólta a jegyük.

Bill Browning érkezett elsőként. Korán kelő volt, és szerette a pontosságot. Útban a reptér felé felhívta Alexet és Pipet. Náluk késő délután volt, épp akkor mentek haza a játszótérről. Tudták, hogy apjuk egy hónapig Párizsban lesz, és a hét végén Eurostarral utazik Londonba, hogy találkozzon velük. Még öt nap, és együtt lesznek. Bill már alig várta, és a lányok is izgatottnak tündek, örültek a viszontlátásnak. Anyjuk megengedte, hogy egymás után négy hétvégén együtt lehessenek, és plusz egy alkalommal Párizsba is elküldi őket, amikor Ruperttel pár napra elutaznak Spanyolországba.

Párizs után Bill nem látja őket egészen nyárig, ezért Athena ez egyszer hajlandó volt alkalmazkodni hozzá. Amióta feleségül ment Ruperthez, véget ért köztük a háborúzás, és mivel Bill megbízható és gondos apának bizonyult, Athena nem kifogásolta, hogy együtt legyen a lányaival. Olyan érzése volt, mintha soha nem is lettek volna házasok. A lányaikon kívül már a világon semmi sem kötötte össze őket.

Rendelt egy hosszú kapucsínót, és figyelte, mikor jönnek a többiek. Mindhármukat megkereste a Google-on, úgyhogy látta a fényképüket. A bizonyítványuk imponáló volt, mindhárman kitűnő egyetemet végeztek, és a legjobb kórházakban gyakornokoskodtak. Hírnév és tudás szempontjából is azonos kaliberűnek számítottak, és mind a négyen a San Francisco-öböl vidékének legkiválóbb kórházaiban dolgoztak. A csoportban nem akadt egyetlen gyenge láncszem sem. Korban viszonylag közel álltak egymáshoz: harmincöt évével Stephanie volt a legfiatalabb, a negyvenhárom éves Tom Wylie a legidősebb, Wendy és ő maga (vagyis Bill Browning) valahol kettejük között jártak. A pályaképben nem szerepelt, hogy házasok vagy

egyedülálló, és Bill ezt nem is tartotta fontosnak. Arra mindenesetre felfigyelt, hogy hosszú szőke hajával és nagy kék szemével Stephanie igazán szép nő. Külsőre igazi amerikai, aki tökéletes fogsorral mosolygott a kamerába. Billnek óhatatlanul is a filmvászonról ismert, csak azóta orvosi diplomát szerzett „Szomszéd lány” jutott eszébe róla.

Wendy Jones a képen filigrán nőnek látszott, kék szemével és az övéhez hasonlóan sötét hajával izzón szexi kisugárzása volt. Feltűnő szépsége mellett Bill szomorúságot vélt felfedezni a tekintetében. A képen nem mosolygott, és nem úgy nézett ki, mint egy boldog ember, inkább úgy, mintha a világ összes gondja-baja az ő vállát nyomná. Billt meglepte, hogy kitüntetéssel végzett a Harvardon. Az életrajza és a fényképe alapján az volt a benyomása róla, hogy azok közé az orvosok közé tartozik, akik nagyon komolyan veszik a hivatásukat és magukat. Bill Wendy jelenlegi munkahelyén, a Stanfordon volt rezidens, tehát még közös élményük is volt.

Wendy öt perccel Bill után érkezett. Először nem vette őt észre, ivott egy rövid, sovány tejből készült vaníliás-fahéjas lattét, és közben körülnézett. A tekintetük találkozott, és Bill elmosolyodott. A nő éppolyan kicsi és vékony volt, amilyennek gondolta, és fiatalabbnak látszott harminchét évesnél. Hosszú haját lófarokba kötötte. Farmernadrágot, fekete pulóvert és kapucnis anorákot viselt, a kezében lévő bevásárlótáska tele volt orvosi szaklapokkal, amiket a repülőúton akart elolvasni, hogy utolérje magát. Az út Párizsba tizenegy óráig tartott, úgyhogy a laptopját is betette a szatyorba. Nem szeretete volna tétlenül elvesztegetni az időt.

Ami azt illeti, Bill sem, de ő egy filmet akart megnézni, és az alvásban szeretete volna utolérni magát. Egymás után két éjszaka volt ügyeletben, és az utazás előtt meg sem borotválkozott. A ruházata nagyjából megegyezett Wendyével: farmer, vastag fekete pulóver, fekete pufi dzseki és futócipő. Ahogy mosolyogva üdvözölték egymást, ikertestvéreknek látszottak.

– Izgalmas út, igaz? – szólalt meg Bill kedvesen, csillogó szemmel, két keze között tartva a kapucsinóját. – Én már nagyon várom. Két

kislányom él Londonban, és így még a nyár előtt láthatom őket. Az édesanyjuk brit, ezért élnek ott. Megígértem nekik, hogy ha majd átjönnek Franciaországba, elviszem őket a párizsi Euro Disney-be. – Fesztelenül csevegett, miközben a két hiányzó útitársuk érkezését várták. – Próbáltam alaposabban tanulmányozni a sürgősségi szolgálatok felépítését Franciaországban – váltott témát. – Elképesztően zavaros. Valamennyi szolgálatukat helyi, megyei és országos szinten földrajzi „zónákra” bontják. És az egész a belügyminisztérium irányítása alá tartozik. Nálunk sokkal egyszerűbb a hatáskörök szétválasztása.

Wendy bólintott. Ő is utánaolvasott.

Stephanie-t nagyon megviselte a fiúktól való elválás. Egészen addig nem izgatta őket különösebben, hogy elutazik az anyjuk, de hirtelen megéreztek Andy kétségbeesését, és közvetlenül Stephanie indulása előtt sírva fakadtak. Tíz percen keresztül próbálta megvigasztalni őket, de már így is késésben volt, ha még a beszállás előtt találkozni akart a többiekkel.

Andy jóformán nem állt vele szóba, amióta megmondta neki, hogy elutazik, és most is fagyosan fogadta, amikor búcsúzóul megölelte őt. Meg sem csókolta a feleségét, csak állt az ajtóban kifejezéstelen arccal, jobbról-balról egy-egy síró gyerekkel az oldalán. Egy lépést sem tett, hogy megkönnyítse számára az indulást, és amíg Steph ott volt, a gyerekeket sem vigasztalta. Azt akarta, hogy a felesége lássa, milyen az, amikor otthagyja a családját egy hónapra, és lelép Franciaországba egy olyan kiküldetés kedvéért, amit szerinte férjes, kétgyerekes asszonyként nem lett volna szabad elfogadnia. Mielőtt elment, Stephanie újra megpróbálta megértetni vele a szituációt, de hiába.

– Nem a Folies Bergère-be megyek fellépni, az isten szerelmére. Egy munkaprogramon fogok részt venni egy orvoscsapattal együtt.

– Majd ha a gyerekek középiskolások lesznek, elmehetsz ilyenekre – felelte Andy hajthatatlanul. Világosan a felesége értésére adta: nem

bocsátotta meg neki, hogy elmegy. Stephanie nem tudta, megbocsátja-e valaha is, de az egészet annyira észszerűtlennek találta, hogy nem akart sem partnere, sem vitapartnerre lenni ebben a játékban. Andy azt tervezte, hogy a következő hétvégén elviszi a fiúkat Tahoe-ba, és ott beíratja őket sítanfolyamra. Stephanie szívesen velük tartott volna, de valószínűleg amúgy is ügyeletre osztanák be.

A kollégáival megbeszélte találkozóira negyedórás késéssel loholt át az egész terminálon, lobogó szőke hajjal, futócipőben, farmernadrágban, rózsaszín pulóverben és szörme félkabátban, amit azért vitt magával, hátha elmennek valami jobb helyre vacsorázni. A dzsekije a bőröndben volt, mert a bundát félt berakni, inkább magára vette. Teljesen kifulladt, mire a Starbucks előtt meglátta Wendyt és Billt, akiket azonnal felismert.

– Ne haragudjatok, hogy így elkéstem. A fiaim sírtak, amikor elindultam, és majdnem otthon felejtettem az iPademet. – Rettenetesen feszültnek látszott, de azt már nem tette hozzá, hogy a férje dühös rá, amiért elmegy.

Bill rákérdezett a fiaira, és utána elmondta, hogy neki meg két kislánya él Londonban, valamivel idősebbek, mint Aden és Ryan. Mindjárt volt miről beszélgetniük. Wendy elárulta, hogy neki nincs gyereke, de arról nem beszélt, hogy azért, mert hat éve, és még most is, egy nős férfi szeretője. Fiatalabb korában szeretett volna gyerekeket, de most már kétségei voltak, hogy fog-e valaha szülni, mert vészesen ketyeg a biológiai órája. Talán már el is késett vele. Addig nem akart teherbe esni, amíg Jeff a feleségével van, és ezt a férfi sem akarta. Vigyázott is, hogy még véletlenül se fordulhasson elő, és Wendy is megtette, amit kellett. Ha véletlenül mégis megtörténik, az katasztrófa lett volna, Jeff világosan az értésére adta, hogy akkor el kell vetetnie a gyereket.

Ekkor bemondták az ő gépüket, úgyhogy lassan elindultak a kapujuk felé. Feltételezték, hogy a csoport negyedik tagja, aki még nem érkezett meg, önállóan is fel tud szállni a repülőre. Időben és kényelmesen akartak elhelyezkedni a hosszú útra, de épp amikor a

kapuhoz értek és átadták a beszállókártyájukat a kapuőrnek, befutott Tom Wylie. Ugyanolyan szőke volt, mint Stephanie, ráadásul mindketten magasak és hosszú lábúak, s ettől úgy néztek ki, mintha testvérek lennének. Kifinomult ízlésre valló sötétkék garbó, farmer, elegáns felöltő és fekete velúr bele-bújós cipő volt rajta. A késés miatt mentegetőzve egyenként rámosolygott mindhármukra.

– Elaludtam. Bocsánatot kérek. Későn feküdtem le.

– Ügyeltél? – kérdezte Bill együttérzőn, mire Tom elnevette magát.

– Nem igazán – felelte halkán. – Randim volt. Egy új nővérke a sürgősségin. – Ezt olyan félreérthetetlen pillantás kíséretében mondta, hogy Billnek is nevetnie kellett. Közben Stephanie és Wendy mögött ők is beléptek a repülőgépbe, és megkeresték a helyüket. Kettesével ültek a folyosó két oldalán, a férfiak az egyik oldalon, a nők a másikon. A felszállást várva kellemesen eltársalogtak egymással. Tom érdeklődött Bill családi állapota felől, és örömmel nyugtázta, hogy elvált. Rögtön közölte is vele, hogy ismeri néhány éjszakai bár nevét, ahová elmehetnének együtt. Bill nevetve fogadta a javaslatát.

– Nem igazán az én stílusom. Korán fekszem, korán kelek, és hétvégeként meg a lányaimmal fogok találkozni.

– Párizsban nincs olyan, hogy korai lefekvés! – jelentette ki megfellebbezhetetlenül Tom, de Bill ezen is csak nevetett. Tom nyilván aktív éjszakai életet akar élni Párizsban, és nem fogja vesztegetni az idejét, gondolta.

– Talán majd valamelyik francia orvos csatlakozik hozzád egy jó kis éjszakai kiruccanásra – felelte. A tervek szerint két nap múlva találkoznak a francia kollégákkal, de eddig még semmit sem olvasott róluk. A San Franciscó-i Vészhelyzetkezelési Igazgatóság az információk megosztásában sokkal szervezettebbnek bizonyult. Megkapták az első napi ülések programját és a résztvevők névsorát, de attól fogva már a sürgősségi szolgálatokat ellátó francia hatóságok kezében lesznek.

A szállásukról is kaptak információt. Mindegyiküknek saját lakása lesz egy hetedik kerületi házban. A kormányzati épületben lévő lakások

feltehetően kicsik, de nyilván célszerű beosztásúak és berendezésűek. Annak idején, kétszáz évvel ezelőtt, ezek közül az épületek közül sok magánház volt, de az utóbbi években a kormány megvásárolta őket, és irodákat meg lakásokat alakított ki bennük. Legalább egymáshoz közel, egy házban fognak lakni.

Miközben a férfiak a saját kórházukról meséltek, a két nő egymással ismerkedett. Tom elképedve hallgatta, hogy Billnek milyen biztonsági előírásokat kell betartania a San Francisco Közkórházban, és hányszor fordul elő, hogy az intézményben, néha magában a sürgősségi részlegben is, lövések dördülnek el. Egy eltévedt golyó a minap súrolta az egyik bentlakó alorvost. De Bill ezzel együtt csak dicsérni tudta a munkahelyét és a kórházvezetést. Elmondta, hogy a pár éve épített új, modern szárnyépület minden szempontból ideális, és beszélt arról, hogy az egymástól erősen különböző beteg típusok jelenléte kifejezetten szükségsszerű egy közkórházban, mert érdekesebbé teszi a munkát.

– Az Alta Batesben sokkal kulturáltabb állapotok uralkodnak, de az élet korántsem ilyen izgalmas – felelte Tom. Szóba került köztük a nemrégiben történt szállodai tüzeset és a legutóbbi párizsi terrorcselekmény is. Mindketten vettek egy-egy szendvicsnek elkészített bagettet, és a stewardtól kaptak hozzá kávé.

– Vannak gyerekeid? – kérdezte Stephanie, mire Wendy sajnálkozva megrázta a fejét.

– Nem vagyok férjnél. És a gyerekvállaláshoz már egy kicsit késő. Igaz, sok olyan barátnőm van, akinek negyvenvalahány éves korában született az első gyereke – felelte Wendy halkán.

– És barátod? – kérdezett rá egyenesen Stephanie. Mindennap találkozni fognak, ezért minél többet szeretett volna megtudni Wendyről.

– Ahogy vesszük – felelte ő bizonytalanul, amiből Stephanie arra következtetett, hogy a kapcsolat minden, csak nem tökéletes. De Wendy azt már nem árulta el, hogy az illető házasember. – Hetente egyszer találkozunk. Mindketten elfoglaltak vagyunk. Ő szívsebész a Stanfordban.

– Bizonyos szempontból irigylésre méltó – jegyezte meg Stephanie vágyakozva. – Ő legalább megérti, milyen az, amikor a munka miatt óriási nyomás nehezedik rád. A férjem szabadúszó író, és minden alkalommal személyes sértésnek veszi, amikor be kell mennem éjszaka dolgozni. Örökösen azon megy a harc közöttünk, hogy mennyi időt tudok a gyerekeinkkel tölteni. Ő otthon dolgozik, ezért sokat van velük. Nekem meg állandó bűntudatom van, és ma reggel, amikor eljöttem, a fiúk sírtak. Olyan borzasztó nehéz örökké a család és a munka között lavírozni. Úgy érzem, se itt, se ott nem adok eleget, és valaki mindig haragszik rám. Azt hiszem, ha ezt tudom, vártam volna még a gyerekekkel. A barátnőid sokkal okosabbak voltak, hogy negyvenvalahány évesen születtek. Én még rezidens voltam, amikor terhes lettem az elsővel. Azóta tart ez az örület. Csak reménykedem, hogy lesz még férjem, mire hazaérek erről a kiküldetésről. Enyhén szólva nem örült, hogy egy hónapra Párizsba utazom. A barátod hogy fogadta?

– Nagyszerű lehetőségnek tartotta – mosolygott Stephanie-ra Wendy. Rokonszenvesnek találta, hogy ilyen barátságos, közvetlen és nyílt. – Kicsit túlságosan is lelkesedett a hír hallatán – tette hozzá. – Míg távol leszek, két hétre elmegy síelni. Furcsa, hogy nem fogom látni egy hónapig, de amúgy sem találkozunk valami gyakran. A transzplantáció a szakterülete, úgyhogy még nálam is többet dolgozik.

– Nagy szerencsének tartom, hogy minket választottak erre a kiküldetésre. Lenyűgöz, hogy a franciák milyen másképp csinálják a dolgokat, mint mi. Te beszélsz franciául? – kérdezte Stephanie.

– Csak amennyire a középiskolában megtanultam. Illetve azt már teljesen elfelejtettem. Nem hiszem, hogy tovább jutnék a „bonjour”-nál.

– Én spanyolos voltam, úgyhogy te előnyösebb helyzetben vagy, mint én. De szerintem minden orvos, akivel kapcsolatba kerülünk, beszél angolul. Legalábbis remélem. – Olyanok voltak, mint két frissen végzett egyetemista, akik megosztják az egyetemükről szerzett tapasztalataikat.

Miután felszálltak, Wendynek dolgoznia kellett a laptopján, Stephanie pedig egy filmet nézett. A férfiak megreggeliztek, utána hosszan eldiskuráltak, végül ők is a filmnézés mellett döntöttek. Egy idő múlva mindnyájukat elnyomta az álom, és több órán át aludtak. Leszállás előtt még egyszer hoztak nekik ennivalót, aztán az ablakra tapadva nézték, amint ezen a hideg téli napon elrepülnek a város felett. Helyi idő szerint hétfőn reggel hat órakor leszálltak a Charles de Gaulle repülőtéren. Hét óra lett, mire a csomagjaikkal együtt kijutottak a reptérről, megtalálták az értük jött autót és a sofőrt. Épp felkelt a Nap, amikor beértek a belvárosba. Mindnyájan frissek és kipihentek voltak, miután a repülőn kialudták magukat. Stephanie megírta SMS-ben, hogy baj nélkül földet értek, Andy azonban nem válaszolt. Otthon ekkor már este tíz óra volt, Stephanie tudta, hogy a fiúk már alszanak, és lehet, hogy Andy is.

Áthajtottak a belvároson, és a sofőr szándékosan a Champs-Élysées-n vitte őket, hogy lássák. Még el volt kordonozva a hely, ahol a bombák felrobbantak, és az utcán harci felszerelést viselő rohamrendőrök és gépfegyveres katonák járőröztek. AIII. Sándorról elnevezett hídon, a Pont Alexandre-III-on áthajtottak a Szajna felett a bal partra, és a kikötőben sorakozó, a párizsiak által csak „*Bateau Mouche*”-nak, azaz folyami légynek nevezett hajócskákat látva Bill emlékeztette magát, hogy az egyiken el akarja vinni a lányokat sétahajózni. Ezután végigrobogtak a Boulevard St. Germainen a rue du Cherche Midiig, ahol a lakásuk volt. A házmaster épp az utcát söpörte, ők pedig a kapukóddal beléptek a házba.

Az ősrégi, kétszemélyes lift úgy nézett ki, mint egy nyitott madárkalitka. Mind a négy lakás a harmadik emeleten volt, ami az Államokban a negyedik emeletnek számított volna. Úgy döntöttek, hogy inkább felgyalogolnak a határozottan lefelé lejtő lépcsőfokokon, de nem bízzák rá magukat a liftre. A lakások kulcsait már magukhoz vették.

Amikor ki-ki benyitott a maga lakásába, apró garzonokra tördelt, egykor gyönyörű szobák hosszú sorának darabkáit láthatta. Ezek a

lakrészek szinte teljesen egyformák voltak, beleértve a kétszáz éves ház eredeti fapadlóját is. Wendynek jutott egy kis márványkandalló, és az egyik falon gyönyörű bordűr futott végig, míg a többi falat újabban építették be. Az ablakok ízlésesek, elegánsak voltak. Mindegyik lakás egy kis hálószobából, régimódi káddal, vécével, mosdóval és bidével berendezett miniatűr fürdőszobából, valamint egy konyhából állt, amelynek felszereléséhez kétégős tűzhely, keskeny hűtőszekrény, mosogató, parányi sütő és egy kétszemélyes asztal tartozott, amit úgy kellett lehajtani a falból, mint egy vasalódeszkat. Kifejezetten diákszállásnak látszottak.

Az ablakból kinézve a párizsi utcákra és a távoli Eiffel-toronyra lehetett látni, amelyet sikeresen megmentettek attól, hogy a minapi terrortámadásban a levegőbe röpjön. Párizst a terroristák már évekkel ezelőtt céltáblául választották, de Franciaország volt már ennél rosszabb helyzetben is a második világháború idején, a német megszállás alatt. Ezek a mostani támadások alattomosabbak, és egészen más természetűek voltak, de a párizsiak csoportokba szerveződve védték az otthonaikat és a városukat. Wendy észrevette, hogy az utcájukban szinte minden ablakba kirakták a francia zászlót.

Az amerikai vendégek időt hagytak egymásnak a kipakolásra, a számítógépeik bekapcsolására és a másnapi találkozók előtti erőgyűjtésre. Mindnyájan arra készültek, hogy körülnézzenek kicsit a környéken, beszerezzenek némi ennivalót, és felfedezzék azokat az éttermeket, amelyekbe elmehetnek vacsorázni. Úgy döntöttek, hogy este a tőlük nem messze lévő Café Flore-ban találkoznak. Híres régi irodalmi kávéház volt, az egyik legrégebbi Párizsban.

Wendy és Stephanie megbeszélték, hogy együtt elmennek egy hosszabb sétára. Bill e-mailekre akart válaszolni, délután pedig felhívja a lányokat. Tom a legközelebbi bárokat akarta felderíteni, hogy kiben legyen, hová lehet elmenni vacsora után, remélhetőleg felcsípni valami nőt. Nem csinált titkot abból, hogyan képzei eltölteni az estéit, és nem tett le arról, hogy csajozópartnerként beszervezze Billt, de egyelőre még nem tudta őt rávenni. Tom mindig valami rosszaságban törte a

fejét, és nem tétovázott megtenni azt. Alig várta az első kedvező alkalmat, és a zsebében ott volt egy miniszótár, a telefonján meg egy app, hogy lefordíthassa, ha valamit mondani akar. Lehetett volna akár kellemetlen figura is, de nem volt az, Wendy és Stephanie egyaránt viccesnek tartotta, mivel egyikőjükre sem próbált ráhajtani. Nem volt tolakodó, csak túltengett benne az életerő, mint valami nagyra nőtt gimnazistában, vagy a szülői felügyelet alól hirtelen kiszabadult egyetemistában. Tom világéletében ilyen volt.

Délután a két nő egy közeli üzletben sajtót, pástétomot, bagettet, és fejenként egy-egy üveg bort vásárolt. Vettek egy-egy üveggel a két férfinak is, azután visszaballagtak a házba, hogy nyolc órakor ismét találkozzanak, és elmenjenek vacsorázni. Wendy üzenetet küldött Billnek és Tomnak, miszerint nyolc óra előtt pár perccel jöjjenek le a földszintre, hogy együtt induljanak. A Café Flore-ban nagyon jó hamburgert és frissensülteket ettek, és közben elmesélték, ki merre járt aznap. Mind a négyen felfedezőutat tettek a környéken, és nagyon tetszett nekik a mozgalmas St. Germain-negyed, ahol a házuk is volt. Emberek jöttek-mentek az üzletektől, báróktól, éttermektől, galériáktól és egyéb látnivalóktól zsúfolt utcákon.

Este tizenegy volt, mire hazaértek. Addigra még Tomon is látszott a fáradtság, el is határozta, hogy ad egy nap haladékot a párizsi nőknek, mielőtt üldözőbe venné őket. Másnap reggel kilencre ígérték a vendéglátóik, hogy értük jönnek, és elviszik őket a sürgősségi szolgálatok irodáiba. Ezt a napot tájékozódásra és arra szánták, hogy megismerkedjenek a francia kollégáikkal.

Aznap éjjel mindnyájan egy sóhajjal bújtak ágyba, de közben örömmel idézték fel az első napjukat Párizsban. Stephanie felhívta Andy-t, de a férfi nem vette fel a telefont. Otthon délután három óra volt, talán a fiúkkal volt elfoglalva. Párizsban ekkor már éjfélre járt az idő. Írt egy SMS-t, hogy később még egyszer megpróbál telefonálni, de mihelyt elküldte az üzenetet, mély álomba zuhant. Addigra már a többiek is aludtak. Mind a négy amerikai traumatológus élvezte az első napját Párizsban, és kíváncsian várták, mit tartogatnak számukra a

további napok. Már kezdtek összebarátkozni, évek óta először úgy érezték magukat, mint egy osztálykiránduláson részt vevő diákok. És az igazi kaland még csak holnap kezdődik.

Hatodik fejezet

Az autó idejében jött értük, s mivel az irodába menet az erős forgalom miatt volt idejük nézelődni, némi képet kaphattak a város más részeiről is. A nyolcadik kerületbe, a védelmi és biztonsági övezet központjába (COZ) igyekeztek, amely egyszersmind a párizsi körzet hadműveleti központja is volt. A belügyminisztérium irányítása alá tartozott, és a sürgősségi szolgálatok egyik ága, a CODIS, azaz a tűzoltók és mentők részlegeinek központja felelt a működésükért. A hatáskörök megszólása itt teljesen más volt, mint az Egyesült Államokban.

Amikor megérkeztek, már tucatnyi ember várta őket. A négy amerikai úgy érezte magát, mint az új gyerekek az osztályban, és még abban sem voltak biztosak, csak feltételezték, hogy a kollégáik beszélnek angolul.

A konferenciák céljára szolgáló irodát is egy ódon épületben találták, amely egykor ugyancsak magánház lehetett. Csillárok, márványlépcsők és kandallók voltak benne, valamint egy tágas recepció, ahol sorra mindenki kezét fogott velük. Néhány perccel később bevezették őket egy tágas tárgyalóba, és mindannyian helyet foglaltak egy hosszú asztal mellett. Mindenki elé letettek egy mappát. Wendy belenézett a sajátjába, és látta, hogy az első heti programjaiknak ismertetésén túl néhány angol nyelvű, a legutóbbi terrorcselekményekről szóló cikk van benne, felsorolva azt is, hogy mely szervezetek foglalkoztak azok különféle vonatkozásaival. Megkapták a város általuk meglátogatandó legfontosabb kórházainak listáját, amelyen a Pitié-Salpêtriére, a Pompidou, a Bichat, a Cochin és az Hôtel-Dieu szerepelt, továbbá a Necker gyerekkórház. A rövid bemutató leírások alapján némelyik leginkább olyan gyógyászati központra emlékeztetett, amilyenben ők is dolgoztak, különösen Bill közkórházára.

Minden anyag angol nyelvű, hasznos információkat tartalmazó és könnyen érthető volt. Táblázatba foglalva láthatták a francia sürgősségi szolgálatok hierarchikus felépítését az elnöktől a belügyminiszterig, az egyes oszlopokban és rovatokban pedig a közreműködők nevét: COZ, CODIS, SAMU orvoscsoportok, COGIC, polgármester és a rendőrség. Az anyagot olvasva mind a négy amerikai azt próbálta kitalálni, hogy ki lesz az a négy francia orvos, akik mellé beosztják őket, és akik majd hat hét múlva a csereprogram keretében egy hónapra San Franciscóba jönnek.

Ahogy végimentek az asztal körül, mindenki név szerint bemutatkozott. Ezután egy felügyeleti kormány szervet képviselő idősebb, öltönyös-nyakkendő férfi felvetette, hogy a jelenlévők bizonyára már nagyon szeretnének találkozni a négy kollégával, akikkel együtt fognak dolgozni. Először szakmai életútjukat felidézve, részletesen bemutatta őket, utána átengedte nekik a szót. Két csinos fiatal nő kávéval szolgált fel azoknak, akik kértek. Tom egy percre rajtuk felejtette a szemét, aztán visszafordította a figyelmét az elsőként felálló nőre.

– A nevem Marie-Laure Prunier – szólalt meg a nő kiváló angolsággal, de érezhető francia akcentussal. – A párizsi övezet műveleti központja, a COZ itteni irodáját képviselem. Kétszáz tizenhat földrajzi és kétszáz tizenkét nagyvárosi régió tartozik hozzánk Franciaországban. A főnökeim a belügyminiszter és a rendőrfőnök. A COZ-nál a hét minden napján, a nap huszonnégy órájában egyeztetjük és összehangoljuk az összes sürgősségi szolgáltatótól beérkező információkat. Orvos vagyok, de már nincs magánpraxisom. Kizárólag az ebben az övezetben tevékenykedő sürgősségi szolgálatok műveleti központjának dolgozom. Igyekszünk megtervezni, hogy hol kell biztosítanunk a legjobb orvosi-egészségügyi ellátást a jövőbeli katasztrófák idején, és hogy miként tudjuk a leginkább elkerülni azokat. Támadás esetén kimegyek a helyszínre, és szorosan együttműködöm a rendőrséggel. Persze nem mindig terrortámadással van dolgunk. Lehet tűz, gázrobbanás, vonat- vagy légi szerencsétlenség, robbantásos

merénylet. Ha Párizsban valahol veszélyhelyzet van, mi ott vagyunk, nekem is az a dolgom, hogy ott legyek – mondta derűs mosollyal.

– A kríziskezelés a specialitásunk – folytatta Prunier doktornő. – Orvosi képzésben a párizsi Faculté de Médecine-en részesültem. Harminchárom éves vagyok, elváltam, és van három gyerekem. A neurológia és a sürgősségi betegellátás az orvosi szakirányom, mint önöknek, és sebész szakorvosi képesítem is van. Továbbá képzett gyermekidegsebész vagyok. Franciaországban minden szakorvos kezel sérülteket a maga szakterületén. De a mi „sürgősségi orvoslásunk” hasonlít az önök traumatológia szakterületére. Most a sérülést szenvedett gyermekek megmentésének tervén, illetve a mentési munkálatok felügyeletén dolgozom, de az is foglalkoztat, hogy miként lehetne megelőzni egy támadást. Közreműködtem a Fehér Terv megvalósításában, ami a sok áldozattal járó katasztrófák kezelésének egyik módja. Köztisztviselő vagyok, ebben az a csodálatos, hogy esténként haza tudok menni a gyerekeimhez.

Többen mosolyogtak a teremben, Marie-Laure és Stephanie pedig meleg pillantást küldtek egymásnak. Marie-Laure íróasztal mellett dolgozott, ami sokkal jobban megfelelt egy elvált, háromgyerekes anyának.

Másodikként Gabriel Marchand állt fel az asztalnál. Úgy nézett ki, mint egy bankár, eltekintve attól, hogy őszes haja túl hosszan lógott a nyakába. A magas, széles vállú, izmos férfiből csak úgy áradt az energia, ahogy üdvözölte az amerikai látogatókat.

– Én is orvos vagyok, mint Marie-Laure, csak én kardiológus. Az Assistance Publique-nél dolgozom, ami egy közegészségügyi intézmény, vagyis kormányzati hivatalt töltök be. Alkalmanként találkozom betegekkel is, de nem túl gyakran. Közhivatalnok vagyok, amit önök köztisztviselőnek neveznek, és Marie-Laure-hoz hasonlóan mi is olyan rendszereket próbálunk kimunkálni, amelyek veszélyhelyzetben gondoskodnak a polgáraink biztonságáról. Negyvenhárom éves vagyok, négy gyerek apja, és nagyon fel vagyok dobva attól, hogy elmehetek San Franciscóba – mondta mosolyogva, majd leült.

Különleges erőt lehetett érezni rajta, mint aki hozzászólt a parancsoláshoz. Volt valami katonás a viselkedésében és a stílusában, és mind a négy amerikai okkal gyanította, hogy fontos pozíciót tölt be a közegészségügyben.

A következő felálló magas, karcsú, tökéletes alakú, hosszú szőke hajú, káprázatos mosolyú nő volt. A maga könnyed, természetes módján elképesztően szexi volt. Brit kiejtéssel beszélte az angolt, mivel ott tanulta meg a nyelvet.

– A nevem Valérie Florin. Orvos vagyok, pszichiáter. Magánpraxisom van, rendszeresen fogadom a pácienseimet itt, Párizsban. Emellett a traumatikus események áldozatainak szóló programokat tervezek, beleértve a poszttraumás stressz miatt szükséges folyamatos utógondozást. A programjaink közvetlenül a túszhelyzetek és az olyasfajta erőszakos cselekedetek után kezdődnek, amilyenek nemrégiben voltunk tanúi. Már az esemény helyszínén elindítjuk a terápiás programjainkat az áldozatok, a szülők és a házastársak számára. A túszejtőkkel folytatott tárgyalások során szorosan együttműködöm a rendőrséggel. Tanácsadóként dolgozom a COZ-nál, és eddig három könyvem jelent meg. – Hirtelen széles mosoly ült ki az arcára. – Negyvenkét éves vagyok, nem mentem férjhez, ami az én döntésem, és nincsenek gyerekeim. A betegeim a gyerekeim, és szerencsére egyik sem lakik velem.

Ezen mindenki jót nevetett, Valérie pedig kecsesen leült. Az egyik legszebb nő volt, akit az amerikaiak valaha láttak: bájos, szexi, nyugodt, kiegyensúlyozott, és a szinte tökéletes angolnyelv-tudása ellenére ízig-vérig francia. Tom Wylie megbabonázva bámult rá, és úgy nézett ki, mintha mindjárt át akarna mászni a tárgyalóasztalon, hogy megragadhasssa. Valérie tökéletesen közömbösnek látszott iránta, keresztülnézett rajta, csak a többiekre figyelt, amivel az örületbe kergette Tomot. Képtelen volt elkapni a nő tekintetét, mert Valérie úgy nézett át rajta, mintha ott sem lenne.

A csoport utolsó tagja Paul Martin volt, egy tizennyolc évesnek látszó magas, nyakigláb, félszeg, kócos hajú fiú. Harmincnégy éves

volt, nőtlen, egy éve dolgozott a COZ-nak. Sürgősségi orvos volt, emellett sebész, három évet töltött Afrikában az Orvosok Határok Nélkül tagjaként, és nagyon szerette az ottani munkát. Azzal a céllal jött Párizsba, hogy minél többet megtudjon a városokban elkövetett erőszakról, ami állítása szerint a közhiedelemmel ellentétben sokkal brutálisabb, mint amit Afrikában látott. Paul tele volt élettel, és mindenről úgy beszélt, mint valami izgalmas kalandról. Áradt belőle az ifjonti lelkesedés, energia és idealizmus, és miközben felvillanyozva mesélt, beletúrt amúgy is borzas hajába. Rendkívül okosan és nagy átéléssel vallott a munkájáról, és arról, hogy mit tanult eddig a COZ-nál, a COGIC-nál és a CODIS-nál.

Az asztalnál ülő többiek is bemutatkoztak, mint kiderült, ők voltak a sürgősségi szolgálatokat ellátó különböző szakmák hivatali képviselői. Ezek után szünet következett, hogy az emberek beszélgethessenek és ismerkedhessenek egymással. Marie-Laure, az irodavezető, elmondta, hogy ellátogatnak majd azokba a kórházakba, ahová katasztrófa esetén az áldozatokat viszik. Találkoznak a kormány és a rendőrség képviselőivel. Beszélnek a tűzhelyzeteket kezelő SWAT-egységekkel, akiket a köznyelv kommandósoknak ismer, és részt vesznek egy terrortámadásra felkészítő gyakorlaton. Remek négy hét vár rájuk, egyetlen percig sem fognak unatkozni. A teremben jövőmenő emberek között Tom Wylie megcélozta Valérie Florint, és úgy indult el egyenesen feléje, mintha most rögtön fel akarná falni. Leginkább egy begerjedt diáknak látszott, amin a nő láthatóan jól szórakozott.

– Dr. Wylie? – kérdezett rá, emlékezve Tom nevére.

– Szeretnék hosszabban is elbeszélgetni magával. Talán elmehetnének valamikor vacsorázni – mondta Tom reménykedve és a nőtől lenyűgözve, amit Valérie nevetve fogadott.

– Nem tartom valószínűnek. De holnap este kilenc órára mindannyiukat szívesen látom vacsorára a lakásomon. – A számukra szokatlanul késői időpont nagyon franciás volt. – Hétköznapi öltözék, farmer, semmi elegancia. *Hachis parmentier* lesz, a kevés dolog

egyike, amit el tudok készíteni. – Mindezt elmondta a négy amerikaiak meg a három francia kollégájának, és mindnyájan örömmel fogadták a meghívását. Megadta a lakáscímét is a bal parti rue du Bacon, ami gyalogosan is elérhető volt a szállásuktól.

A nap folyamán elárasztották őket brosrúrákkal, információkkal, statisztikákkal, újság- és folyóirat-cikkekkkel, és kaptak néhány angol nyelvű könyvet is. Estére mind a négyen kimerültek. Marie-Laure hazament a gyerekeihez, Valérie pedig elsietett, hogy fogadja a pácienseit. Az egész napos bezártság után este hét órakor mindannyiuknak jólesett kimenni a hűvös levegőre.

– Arról nem volt szó, hogy házi feladat is lesz – panaszkolta Tom Wylie, a kollégái pedig nevetve ugratták, hogy a házi feladat miatt majd nem lesz ideje nők után bóklászni. De az egész csapat örömmel és kíváncsian várta a másnap esti vacsorát Valérie-nál.

Bill és Tom biciklit béreltek egy Vélib-standon, hogy azzal kerekezzenek haza, míg Stéphanie és Wendy metróra szálltak, és útközben megbeszélték a napot, amit nagyon érdekesnek, a vártnál sokkal komolyabbnak és intenzívebbnek találtak. Hazaérve ki-ki visszavonult pihenni a saját lakásába. A két férfi később lement egy bisztróba vacsoráért, de a nők kijelentették: túl fáradtak ahhoz, hogy velük tartsanak. Stephanie haját akart mosni, és felhívni a gyerekeit, de ahhoz, hogy iskola után elérje őket, éjfélig ébren kellett maradnia. Ezúttal sikerült, és tíz percig beszélt velük, mielőtt átadták a telefont az apjuknak. Stephanie mindenről beszámolt Andynek, lelkesen ecsetelte, hogy milyen érdekes volt a mai nap. A férje egy pillanatra ellágyult, és elárulta, hogy nagyon hiányzik neki.

Miután Stephanie letette a telefont, neki is nagyon kezdett hiányozni a családja. Tegnapról maradt még egy kis sajt meg pástétom, és töltött magának hozzá egy fél pohár bort. Szokatlanul felnőttnek érezte magát attól, hogy Párizsban van, a gyerekei és Andy nélkül. Az ablakon kinézve, bort kortyolgatva gyönyörködött a kivilágított Eiffel-torony látványában. Marie-Laure-ra gondolt, és hogy szeretné jobban megismerni. Valérie pedig elbűvölő volt.

Wendynek is a két nő járt az eszében, de a csoport férfi tagjait is érdekeseznek találta: Paul Martint kicsit izgágának, a közegészségügyi Gabrielt pedig megnyerően intelligensnek. Tetszett neki, hogy olyan érthetően tudja kifejezni magát. Wendy végül örült, hogy eljött, úgy érezte, hogy nagyon érdekes hónapnak néznek elébe. Eddig mind a négyen elégedettek voltak.

Másnap egy külön az ő számukra szervezett tréningen vettek részt. Terrortámadást szimuláltak, amikor is a Fehér Terv alapján kellett rangsorolniuk az áldozatokat. A helyszínen, egy elhagyott tanintézményben, színészek játszották el az iskola elleni támadást, és hogy ezt a helyzetet hogyan kell kezelni. Utána körbevitték őket a Necker Kórházban, ahol gyerekeket ápoltak, és ahol láthatták, kik és hogyan alkalmazzák a kezeléseket.

A délelőtti gyakorlaton Valérie rekonstruált egy túsztárgyalást, amelyen jelen voltak mind a katonai, mind a SWAT-egységek, és vaktölténnyel lövöldöztek. Idegtépő volt, még úgy is, hogy tudták, csak szimuláció. Bill később megemlítette, hogy San Franciscóban is kellene valami ilyesmit csinálniuk. Ezzel mindenki egyetértett.

A nap végén hazamentek, és átöltöztek Valérie vacsorájához. Bill mindnyájukat rávette, hogy menjenek bérelt biciklivel. Jó buli volt. Wendy elmondta, hogy évek óta nem ült biciklin. Feldobott hangulatban érkeztek Valérie házához. Egy belső udvaron át jutottak el a lakásig, amelynek nagyon szép kertjéből csodás kilátás nyílt az Eiffel-toronyra. Maga a lakás egy hajdani *hôtel particulier*, azaz magánpalota egyik szárnyában volt, telis-tele érdekes tárgyakkal, amelyeket Valérie a különböző útjairól hozott magával, gyönyörű textíliákkal és szövetekkel, és volt benne egy mennyezetes ágy, amelyet Valérie Indiából küldött haza Párizsba. Párnák heverték a padlón, de kényelmes kanapékra is lehetett ülni, és minden asztalon gyertyák égtek.

Valérie kirakta az ételt, mintha büfé lenne, a vendégek pedig maguk szolgálták ki magukat az ízletes kacsra és krumplipüré

rakottasból, amelynek a tetejét fekete szarvasgombaszetelek díszítették, és volt hozzá saláta is. Az étkezést finom borokkal fejezték be.

Vacsora után Gabriel és Bill komoly beszélgetésbe merültek, amelynek témája a közegészségügy volt, Tom pedig lelkesen felajánlotta Valérie-nak, hogy segít neki a konyhában, de ő gyorsan visszaküldte a többiekhez. Miután Gabriel kibeszélgette magát Bill-lel, leült Stephanie mellé, Bill pedig Wendy mellé telepedett le. Gabrielt láthatóan elbűvölte Stephanie, és egy kétszemélyes kárpitozott pádon szorongva, ahol éppen csak elfértek egymás mellett, ostromolta a kérdéseivel.

Valérie lakása olyan hangulatos és barátságos volt, hogy mindenki úgy érezte, örökre itt szeretne maradni nyugodtan, ellazulva, jó barátok között. Beszélgetés közben megnyíltak egymás előtt. Stephanie bevallotta Gabrielnek, hogy szörnyű bűntudat mardosta, amiért otthagyja a gyerekeit, de tudta, hogy ez az út nagyon fontos számára, ezért eljött.

– Mit szolt hozzá a férje? – kérdezte Gabriel szelíd hangon. Olyan volt, mint egy óriási mackó, Stephanie könnyen el tudta képzelni, milyen biztonságban érezné magát a karjaiban.

– Nem volt elragadtatva tőle. Még akkor is dühös volt, amikor becsukta utánam az ajtót – felelte.

– Orvos?

Stephanie megrázta a fejét.

– Nem, szabadúszó író.

– Nagyon nehéz olyan emberrel együtt élni, aki nem az egészségügyben dolgozik. Többnyire nem értik, hogy az orvosi hivatás milyen követelményeket támaszt velünk szemben. Az én házasságom is ezen ment tönkre.

– Az enyém még nem ment tönkre – helyesbített Stephanie Andyre való tekintettel a férfi benyomásán. De az elmúlt évben nem jöttek ki valami jól egymással, és ez a párizsi út csak rontott a helyzeten.

– Mi a feleségemmel öt éve kezdtünk külön utakon járni. Nagyon nehéz volt minden alkalommal veszekedni vele a gyerekek meg az ő

szülei miatt, és mert nem tudtam eleget tenni a vacsorameghívásoknak. Soha nem voltam ott, ahol szerintem lennem kellett volna. Az az igazság, hogy nagyon kevés szabad időm van, és ami van, azt a gyerekeimmel töltöm.

Stephanie tökéletesen értette, hogy miről beszél, hiszen ő is ezt az életet élte.

– Elvált? – kérdezte, mert kíváncsi lett a férfira. Olyan kedves embernek látszott, és ezek szerint ugyanazokon a dolgokon ment keresztül a feleségével, amiken ő. Úgy tűnt, hogy az ő házasságának már vége.

– Még nem. De sokszor beszéltünk róla. A házasság animusa meghalt. A papír és a vagyon részletkérdés. Van egy megállapodásunk, amely mindkettőnkénél működik. – Ezt úgy mondta, mint a világ legtermészetesebb dolgát.

– Bonyolultnak hangzik – jegyezte meg Stephanie a homlokát ráncolva. – A válás tiszta ügy. Az ember vagy házas, vagy nem.

– Amerikában persze nagyon egyszerű. De itt a válással kapcsolatos papírmunka és a vagyonmegosztás jóval bonyolultabb. Néha könnyebb külön élni. A lakcím csak adminisztrációs részletkérdés. És az ember vár a válással, amíg olyasvalakivel nem találkozik, akit el akar venni. Egyébként minek vállalni a tortúrát és a rengeteg költséget, ha nem akar újra megházasodni? – Így is fel lehetett fogni, még ha Stephanie nem így látta is. – Mi megegyeztünk a feleségemmel, hogy szabadok vagyunk.

– Ez a helyzet kínos lehet azoknak, akikkel netán viszonyuk van, és persze a gyerekeiknek is – jegyezte meg Stephanie gyakorlatiasan.

– A legtöbb barátjuk szülei ugyanebben a helyzetben vannak. Az ilyesmi itt nem szokatlan.

Stephanie bólintott. El sem tudta képzelni, hogy ilyen „megegyezést” akarjon kötni Andy-vel. Ha tönkremegy a házasságuk, ő el fog válni. Tisztább ügy. De Gabriel nem tűnt sumákolónak vagy tisztességtelennek, egyszerűen francia volt. Sok más dologról beszélgettek még, és szinte mindenben egyetértettek. Gabriel

elmagyarázta Stephanie-nak, hogy néz ki a francia közegészségügyi rendszer és a társadalombiztosítás, amely mindenki számára fizette az orvosi ellátás teljes költségét. Mindössze egy zöld hitelkártyára, a Carte Vitale-ra volt szükség, és bármilyen kezelést, amit az ember akart, vagy amire szüksége volt, minimális összeg fejében, vagy akár ingyen, igénybe lehetett venni. Franciaországban nagyon keveset, vagy éppen semmit sem kellett fizetni olyan sebészi beavatkozásokért, amik az Államokban egy vagyonba kerültek.

Miután megvitatták egymás között, hogy az Államokban milyen drágák a gyógykezelések, szóba kerültek a gyerekeik. Gabriel fiatalon nősült, mind a négy gyereke már tizenéves volt. Stephanie-t meglepte, hogy milyen fesztelenül érzi magát a férfi társaságában, és láthatóan a többiekre is ilyen hatással volt Valérie meghitt, kényelmes otthona. Tom úgy kísérgette Valérie-t mindenhova, mint egy hűséges kiskutyá, míg a nő továbbra sem vett róla tudomást, de amikor néha-néha rámosolygott, Tom olvadozott. Bill és Wendy észrevették, és nevettek, hogy Tom mennyire belezúgott Valérie-ba, aki úgy kezelte őt, mint egy buta kis kölyköt. Tom Don Juan-maszkja egyszeriben elolvadt, mint a tűző napon felejtett fagyfalt.

A desszert almatorta volt, amihez vaníliafagyaltot kaptak, és utána filteres kávét ittak. Éjfél után egy óráig eszükbe sem jutott cihelődni, már majdnem hajnali két óra volt, mire végre kívül kerültek az ajtón. Miután mindannyian megköszönték Valérie-nak az estét, együtt ment el az egész csapat. Gabriel felajánlotta, hogy hazaviszi Stephanie-t, mondván, túl hideg van ahhoz, hogy biciklire üljön. A többieknek is felajánlotta ugyanezt, de ők udvariasan elhárították, míg Stephanie hálásan elfogadta. Amikor elérték a házat, ahol az amerikaiak laktak, Gabriel mélyen Stephanie szemébe nézett, s egy percnyi hallgatás után beszélni kezdett:

– Még soha nem találkoztam olyan nővel, mint maga, Stephanie. Olyan becsületes, erős és bátor nő. Bárcsak sok évvel ezelőtt ismertem volna meg. – Stephanie beleborzongott a férfi szavaiba. Erősen vonzódott hozzá, amit már évek óta nem érzett senki iránt. Mindketten

tekintélyes mennyiségű bort ittak, és nem tudta, nem emiatt érez-e így. – Amikor tegnap elmentünk az irodából, alig vártam, hogy újra láthassam. Túl hosszú volt az éjszaka maga nélkül. – Stephanie nem tudta, mit feleljen erre a romantikus vallomásra. Férjes asszony volt, és nem kötött olyasféle „megállapodást” Andyvel, mint Gabriel a feleségével. Es mindössze két napja ismerte. Úgy érezte, Gabriel nagyon rámenős. – Minket a sors hozott össze – jelentette ki a férfi. Stephanie nem tudta eldönteni, igaz-e ez.

A férfi végigcsókolta az ujjhegyeit, amitől mintha elektromos áram futkosott volna a tagjaiban. Gyorsan kiszállt az autóból, mert a többiek közben befutottak, és letették a bicikliket a házuk előtt lévő standra. Egy perc múlva Gabriel egy utolsó felhevült pillantás és egy intés után elhajtott.

Miközben felfelé haladtak a lépcsőn, senki sem tett megjegyzést arra, hogy Gabriel milyen figyelmes volt Stephanie-hoz. Nem ismerték őt annyira, hogy bármit is mondjanak, de észrevették. A lakásba beérve Stephanie visszagondolt a férfirra. Volt benne valami hihetetlenül vonzó. Megpróbált nem gondolni az egészre, és mihelyt levette a kabátját, hívta a fiait. A házvezetőnővel voltak otthon, aki hazahozta őket az iskolából. Azt mondta, Andy elment otthonról. Egy előre megbeszélte találkozója volt aznap délután, amiről előző este nem szólt neki. Vajon hol lehet, tűnődött Stephanie.

Miután beszélt a fiúkkal és letette a telefont, ismét Gabrielre gondolt, pedig nem akart. Akármiben állapodtak is meg a feleségével, házasember volt, ő pedig férjes asszony. Újra emlékeztette magát erre, de úgy nyomta el az álom, hogy Gabriel töltötte be minden gondolatát. Felidézte az ajka érintését az ujjhegyein. Megpróbált Andyre gondolni, de nem tudott, és nem is akart igazán. Csak Gabrielre tudott gondolni, csak őt akarta újra látni. A reggel nem tudott elég hamar megérkezni.

Hetedik fejezet

A hét hátralevő részében végiglátogatták a legjobb sürgősségi ellátást biztosító kórházakat. Újabb orvosokkal és kormánytisztviselőkkel ismerkedtek megjártak előadásokra és értekezletekre, elmentek a különböző intézményekbe és hivatalokba, találkoztak a rendőrség és a SAMU képviselőivel – ez utóbbi olyan orvoscsoportokat jelent, akik az utcán, a sérülés helyszínén látják el az áldozatokat. A SAMU-nál szabály, hogy addig nem mozgatják a betegeket, amíg nem stabilizálták az állapotukat. Láttak a közelmúltban történt támadásokról készült videókat, amelyeken megnézhatték, hogyan kezelték a helyzetet a különleges egységek, és azt is elmagyarázták, hol követtek el hibákat.

Folyamatosan új és új információkat kellett befogadniuk, feldolgozniuk és megbeszélniük a francia kollégákkal, hogy megértsék, hogyan működnek, és milyen módszereket alkalmaznak az intézmények Franciaországban. Ahogy egyre jobban megismerték egymást, mind könnyebbé vált a közös munka, az egyéni erősségek előhozták a hasonlóságokat és a különbözőségeket, és felvetettek néhány érdekes kérdést, amelyekre választ kellett találniuk. A csoport tagjai között tökéletes volt az összhang. A hét végére mind a nyolcán barátokká váltak, és összetartó csapatot alkottak.

A hétvégéjük szabad volt, ami mindannyiukra ráfért. Annyi új dolgot kellett megismerniük és megtanulniuk, hogy a hét végére teljesen kimerültek.

Tom elhívta Valérie-t vacsorázni, a nő azonban kacéran visszautasította, elviselhetetlen kínokat okozva ezzel Tomnak. Valérie szombaton pácienseket fogadott, vasárnap pedig elautózott Normandiába, hogy meglátogassa az édesanyját. Azt nem árulta el, hogy mit csinál este, csak annyit mondott, hogy dolga van. És mindezt olyan elbűvölően tette, hogy az őrületbe kergette vele Tomot, aki

annyira odavolt érte, hogy a csoport legtöbb megbeszélésén le sem tudta venni róla a szemét.

Gabriel minden alkalommal Stephanie mellé ült le, és suttogva beszélt hozzá, amit ő cseppet sem nehezményezett. Szerette a férfi közelségét, és képtelen volt távol tartani magát tőle. Beleegyezett, hogy péntek este elmenjenek vacsorázni. Az egyik kórházlátogatás után kifelé jövet Valérie suttogva figyelmeztette:

– Ne felejtse el, hogy házasember, és francia.

Stephanie meglepődött. Ezt ő is tudta Gabrieltől, de azzal nyugtatta magát, hogy ettől még lehetnek barátok. Gabriel azonban nem úgy viselkedett, mint aki beéri ennyivel, és a kölcsönös vonzódásuk ellenállhatatlan mágneses erőként hatott rájuk.

Szombaton Wendyvel kettesben elmentek a Louvre-ba, és azt tervezték, hogy utána megebédelnek, délután pedig a Galeries Lafayette-ben vásárolgatnak. Lányos napot akartak rendezni, és az olvasnivalók terén is utol szerették volna érni magukat. Stephanie örült, hogy nő is van a csoportban, és ez Wendyt is kellemesen érintette. Az elmúlt években leszokott arról, hogy barátokkal találkozzék, a régi barátnőivel sem tartotta a kapcsolatot, csak hogy bármikor elérhető legyen, ha Jeff be akarna ugrani hozzá. De most hirtelen szabaddá vált, és megint volt valaki, akivel programokat lehetett csinálni.

Marie-Laure meghívta kettőjüket vasárnap egy teára, hogy megismerhessék a gyerekeit. A két kisebb fiú korban közel állt Adenhez és Ryanhez, míg a legidősebb fiú a tizenegyedik évében járt. Még mind a hárman nagyon fiatalok voltak, és ritkán találkoztak az apjukkal. Minden Marie-Laure vállára nehezedett, mint mesélte a másik két nőnek egyik nap az ebédnél. A férje öt éve hagyta el, akkor, amikor a legkisebb fia született. Egyedül, bábiszitterek segítségével boldogult, amit Stephanie egyenesen hőstettnek tartott. Amikor a férje elment, Marie-Laure ottmaradt egy csecsemővel, egy három- és egy hatévessel.

Bill péntek este felszállt az Eurostarra, hogy Londonban találkozzék a lányával. Két egymásba nyíló szobát vett ki a Claridge's-

ben, és még aznap este értük akart menni. Már akkor magánkívül volt az örömtől, amikor taxiba szállva elindult az állomásra. A házból kilépve összefutott Wendyvel, aki jó hétvégét kívánt neki, és hogy érezze nagyon jól magát a lányaival. Ő épp egy közeli kis fűszerüzletbe szaladt le, hogy este legyen mit vacsoráznia. Nagyon elfáradt az egész heti munka után, mondta. Bill is, de őbelé új erőt öntött, hogy együtt lesz a gyerekeivel.

Tom rávette Paul Martint, a COZ fiatal francia orvosát, hogy menjen el vele egy-két bárba, ahol nőket lehet felcámpni. Tervet készítettek, és Paul kilenc órákor elment Tomért, akinek addigra már volt egy listája az éjszakai szórakozóhelyekről, ahol próbálkozni akart. Paul fiatal volt és bevállalós, Tomot pedig szórakoztató fickónak tartotta.

Stephanie fél kilenckor ült be Gabriel kocsjába, aki egy környékbeli kellemes kis étterembe vitte, ahol nyugodtan lehetett beszélgetni. Ő Neuilly-ben, egy csendes, családi házas környéken lakott, és szemmel láthatóan nagyon örült, hogy elvihette Stephanie-t vacsorázni. Steph magában leszögezte, hogy ez nem randevú, ők csak kollégák, akik ismerkednek, barátkoznak egymással. Gabriel szívélyes volt és segítőkész, mindenért lelkesedett, amit Stephanie mondott, és ezt ő nagyon izgalmasnak találta.

Közös szenvedélyük volt a gyógyítás, és Gabriel teljes megértést tanúsított Stephanie munkája iránt. Lehetetlenség volt nem vonzódni hozzá. Látszott, hogy sokkal érettebb Andynél, aki mindig rinyált vagy duzzogott valami miatt, semmibe vette őt, büntudatot akart kelteni benne, haragudott rá, vagy bántón viselkedett vele. Olyan fárasztó volt mindig rá figyelni, mentegetőzni, igazolni magát, és ez annyira unalmassá tette a vitáikat. Az egész életük egyetlen véget nem érő harc volt. Gabriellel minden sokkal könnyebbnek látszott, és azt sem lehetett letagadni, hogy a köztük lévő vonzalom kölcsönös. Stephanie próbált ellenállni, de nagyon nehezen ment. Örülten belezúgott, fizikailag is vonzónak találta, és Gabrielen is látta, hogy teljesen levette a lábáról. Soha nem érezte még ezt, amióta hozzáment Andyhez.

Nem azért jött Párizsba, hogy viszonyt kezdjen valakivel. Ráadásul, akárhogy beszélt is róla, Gabriel nő ember volt. A vacsora végén mégis egymás kezét fogva ültek az asztal két oldalán. Mindketten bort ittak, de nem eleget ahhoz, hogy Stephanie meg tudja magyarázni az érzéseit, vagy azt, hogy ennyire vonzódnak egymáshoz. Gabriel elmondta neki, hogy egyetlen más nő iránt sem érezte még ezt. Kész volt bevallani, régebben is előfordult, hogy hűtlen volt a feleségéhez, de az nem jelentett számára semmit, mert érzelmileg nem érintette meg a dolog. Stephanie azonban a legelbűvölőbb nő, akivel életében találkozott. Egyszerűen képtelen volt levenni róla a szemét, sőt a kezét. Amikor kimentek az étteremből, megcsókolta, és Stephanie egy pillanatra szerelmesen hozzásimult. Ezen maga is megdöbbsent, hiszen csak most ismerték meg egymást.

– Gabriel... – suttogta könnyes szemmel, és elhúzódott a férfitől. – ...Nem szabad... férjem van. A férjem és két gyerekem vár otthon.

– De boldogtalan vagy mellette. Ezerszer elmondtad. Nem ért meg. Féltékeny a munkádra. Büntudatot kelt benned. Szüntelenül őrlődsz közte és a karriered között. Nem élhatsz így örökké. Visszahúz, hátráltat a pályádon. – Mindez igaz volt, de házastársak voltak, két kisgyerekekkel, két kisfiúval, és a lelke mélyén tudta, Andynek igaza van, nem tölt elég időt a fiaikkal. Most is otthagya őket, hogy egy hónapra Párizsba jöhessen, és ezért mardosta is a büntudat. Örök harc volt ez a család és a karrier között. Mindkettőt akarta, és a karrier volt számára a könnyebbik út. Most itt csókolózott egy férfival, akit alig ismert, és akihez ellenállhatatlan vágy űzte.

– Nem vagyok elég boldogtalan ahhoz, hogy elhagyjam – vallotta be becsületesen. Vagyis eddig még nem volt. De mi van, ha Gabrielnek van igaza, Andy nem hozzá való, vagy csak kinőtték egymást? Innen nézve olyan sivárnak látta a közös életüket. Andy írói karrierje megrekedt, és ezért őt hibáztatta, vagy egyszerűen féltékeny volt rá, amiért az övé jól alakult. De hiszen ennek megvolt a magyarázata: ő sokkal keményebben dolgozott, mint Andy, és sokkal elszántabban törekedett a sikerre. Ambiciózusabb volt, míg Andy közelebb állt a

művészek világához. Régen ez elbűvölte, de ma már nem. Gabriel befolyásos pozícióban lévő befolyásos ember volt, és ez mérhetetlenül vonzóbbá tette a szemében Andynél, akinek nem volt rendes állása, és csak álmodozott arról, hogy író lesz.

Stephanie minden gondolatáért büntudatot érzett. Gabriel maga volt a testet öltött kísértés, nehezebbre esett ellenállni neki. Ez eddig még sohasem történt meg vele, de nem is találkozott még hozzá hasonló férfival.

– Ne szalasszuk el azt, amit ajándékba kaptunk, Stephanie – duruzsolta a férfi szelíden. – Az életben egyszer történik meg, hogy lelki társak találkoznak egymással. Nem lehet, hogy mi ketten egymásnak vagyunk rendelve? Örökké bánni fogjuk, ha most nem követjük a szívünk szavát.

Csakhogy Stephanie-nak itt nem egyszerűen a szívéről volt szó, és ezt a férfi is tudta. Ellenállhatatlan testi vonzerő volt ez, amely a hatalmába kerítette, és nem tudott szabadulni tőle. Dolgozni jött Párizsba, és egy jóképű francia lecsapott rá. Úgy érezte, mintha egy film szereplője lenne, és előre félt tőle, hogy mi lesz a film vége. Bármennyire próbálta, azt sem hagyhatta figyelmen kívül, hogy Gabrielnek felesége van. Óriási zűrzavar támadhat abból, ha szabad folyást engednek az érzéseiknek. Az asszony világéletében értelmes és megbízható ember volt, de most hirtelen mintha kicserélték volna. Minden akaraterejét latba vetette, hogy ellenálljon a férfinak.

– Nem kell semmit eldöntenünk – folytatta Gabriel lágy, behízelt hangon. – Ez még csak a kezdet. Itt leszel egy hónapig, várjuk meg, mi alakul ki ebből. Van időnk. És én is elmegyek egy hónapra San Franciscóba. Addigra tudni fogjuk, mit tegyünk.

Amit mondott, már-már észszerűnek hangzott, amennyiben Stephanie kész kilépni a házasságából, de ehhez hatalmas elhatározás kellett. Ezt nem tehetette meg egy olyan emberért, akit öt perce ismert. Abban azonban a férfinak igaza lehetett, hogy az elkövetkező két hónap alatt úgyis kiderül, valódi-e ez az érzés, vagy illúzió. A gondolat izgalmas volt, ugyanakkor rémítő is, és mialatt Stephanie ezen

gondolkodott, Gabriel újra megcsókolta. Aztán hazavitte, és elkísérte egészen a lakása ajtajáig. Ott megállt, egy percig mosolyogva nézte Stephanie-t, majd finoman megérintette az ajkával az ajkát, de nem kérte, hogy hadd mehessen be.

– Köszönöm a vacsorát – mondta zavartan Stephanie. Még soha nem érzett ekkora kísértést arra, hogy valami örültséget csináljon.

– Holnap felhívlak – felelte Gabriel kedvesen, és nézte, ahogy Stephanie bemegy a lakásba.

Odabent elhomályosuló tekintettel leült az ágyra, és lassan peregni kezdtek a szeméből a könnyek. Nem tudta, boldog-e vagy szomorú. Hiányoztak a fiúk és Andy, az ő biztonságos, ismerős világuk.

De Gabriel ölelésére és csókjára vágyott. Nem tudta, mit tegyen, csak ült az ágyon, és sírt.

Amikor Bill megérkezett a St. Pancras Station-re, taxiba szállt, és azzal ment a Belgrave Square-re, Athena és Rupert házához. Megkérte a sofőrt, hogy várjon, majd becsöngetett. Athena olyan meglepett arccal nyitott ajtót, mint aki az Elmúlt Karácsony Szellemét látja.

– Ó, persze... rosszul emlékeztem... azt hittem, holnap reggel jössz. – Most is gyönyörű volt a finom vonású arcát keretező szőke haj koronájával. Bill mindig elfelejtette ezt, és csak akkor döbbsent rá, hogy milyen álomszép, amikor újra meglátta. Amióta ismerte, Athena alig változott valamit. Csak mosolygott, amikor a lányok lerohantak a lépcsőn, és apjukat meglátva visongani kezdtek örömben, majd egymás után Bill nyakába ugrottak. Bill megdicsőülten ölelte őket magához, Athena pedig behívta a lakásba, amíg segít a lányoknak befejezni a csomagolást. Ahogy elindult felfelé a lépcsőn, a válla felett visszanézett Billre azzal a pillantással, amire a férfi túlon túl jól emlékezett. Ez a tekintet ezerszer összetörte a szívét. Athena gyönyörű nő volt, de sohasem volt az övé. Most intett, hogy a könyvtárszobában várjon a lányokra, és Bill körben megcsodálta a falakon a festményeket és a polcokon a könyveket. A ház pazar volt, össze sem lehetett

hasonlítani a Noé Valley-ban lévő barátságos kis viktoriánus házukkal, vagy Bill mostani, sivár lakásával. Rupert a tenyerén hordozta Athenát.

Bill tudta, hogy még ha egy napon megtehetné is, ő maga sohasem nyújtana ilyen otthont az asszonynak. Ő ugyanis nem akart így élni. A ház emlékeztette a szülei New York-i házára és az öccse Ötödik sugárúti lakására. Bill más volt, mindig is különbözött tőlük. Belőle hiányzott valami. Nem vágyott arra, hogy luxuskörülmények között éljen, hivalkodni sem akart semmivel. Szerette a munkáját a San Francisco Közkórházban, szerette a hús-vér embereket, akikkel dolgozott, és szerette a szabad természetet.

Athena szüleinek igazuk volt: jobb, hogy elváltak, úgysem lett volna képes hosszú ideig megtartani a lányukat. Athena nem volt hozzá való. Huszonhárom éves, lázadó korában egy percre megtetszett neki Bill, de azóta ő is olyaná vált, mint az a világ, amelyben felnőtt, és amely Billnek sohasem kellett. Még Athena kedvéért sem akart volna így élni. Ez ráébresztette, hogy elvesztegetett évek voltak azok, amikor gyászolta. Ha most találkozna volt feleségével először, biztos, hogy nem szeretne bele, akármilyen gyönyörű is. Megcsodálná, mint egy szépséges műtárgyat, de nem akarná megszerezni magának.

Öt perc múlva Pippel és Alexszel együtt Athena újra megjelent a lépcsőn. A lányok hozták a hátizsákjukat is, megtömve a holmikkal, amiket magukkal akartak vinni. Izgatottak voltak, hogy most az apjukkal mennek el, Athena pedig megint rámosolygott.

– Sajnálom, hogy ilyen későn értem ide – szabadkozott Bill, miközben a lányok úgy szaladgáltak körülötte, mint a kiskutyák.

– Semmi gond, Rupert Skóciában vadászik ezen a hétvégén. Én meg mindig későn vacsorázom. Mit csinálsz Párizsban?

– A terrorizmusról és a sürgősségi szolgálatokról szóló konferencián veszek részt, hogy aztán a francia eljárásokat összevegyem azzal, ahogy nálunk, az Államokban csináljuk. – Az asszony elfintorodott, de aztán elnevette magát. Sohasem szerette Bill foglalkozását, és emlékezett rá, hogy így volt ezzel az apósa is, aki elégedettebb lett volna, ha a fia felhagy vele, és inkább neki dolgozik.

De Bill erre akkor sem lett volna hajlandó, ha ily módon megtarthatja őt.

– Rémesen hangzik – nevetett Athena, és most, amikor egymásra néztek, nem is értették, hogy annak idején hogyan házasodhattak össze. De Bill boldog volt, hogy megtették, mivel így megszülethetett Pip és Alex.

– Ami azt illeti, nagyon érdekes. Te utálnád. – Megkönnyebbülten nevetett. Végre függetlennek érezte magát Athenától. Évekbe telt, mire eljutott ideig. A lányok már indulni akartak, és Athena azzal a sajátos elbűvölő pillantásával nézett rá, amitől mindig megdobbant a szíve, de ez most elmaradt, ami jó érzéssel töltötte el.

– Legyen szuper hétvégétek – mondta az asszony, és megpuszilta a lányokat.

– Lesz – felelte Bill, és a lányaira mosolygott. – Vasárnap délután hazahozom őket, és a négyórás vonattal visszamegyek Párizsba. A következő hét végén meg újra eljövök értük. Az azutánin pedig szeretném, ha ők jönnének hozzám Párizsba. – Mindezt már megírta neki e-mailben, de a tervekészítés sohasem volt Athena erőssége, vagy ha mégis eltervezett valamit, hajlamos volt megfeledkezni róla. Egészen a saját világában élt.

– Akkor hát viszlát a jövő hétvégén. Én vasárnap nem leszek itthon, amikor hazahozod őket. – Intett, ők pedig leszaladtak a lépcsőn a járda mellett várakozó taxihoz. Bill egy pillanatra még visszanezett, épp amikor Athena becsukta az ajtót. Ezt a nőt szerette olyan szenvedélyesen, és gyászolta hosszú éveken át. Megkönnyebbülve eszmélt rá, hogy már nem szerelmes belé, és már nem okoz fájdalmat, ha meglátja. Csodálatos volt az érzés, hogy szabaddá vált tőle. Kétfelől átkarolta a kislányok vállát, és miközben a taxi a szálloda felé robotott velük, arról beszélgettek, hogy mi mindent fognak csinálni a hétvégén. A lányaival eltöltött idő éltette. Boldogan vonult be velük a szállodába. Ezt az érzést a világon egyetlen nő sem adhatta volna meg neki.

Másnap reggel, miután a szállodában jól bereggeliztek, elvitte Pipet és Alexet a Természettudományi Múzeumba. Pusztán kényeztetés helyett mindig olyasmi programot keresett nekik, amiből tanulhatnak is, habár a kényeztetéssel sem fukarkodott. Pip könyörgött, hogy vigye el őket a Harrodsba, úgyhogy ebéd után oda mentek. Pip imádta a ruhaüzleteket. A londoni Tower is megnézték, már vagy tucatszorra, de mindig élveztek. A teaidőt már a szállodában töltötték. Vízitorma, uborkás, tojásos szendvicset és finom pitét ettek tejszínnel és lekvárral. Utána a lányok filmeket néztek az apjuk szobájában, vacsorára pedig hamburgert hozattak a szobaszolgálattal.

Vasárnap nagyot sétáltak a Hyde Parkban, majd Bill elvitte a lányokat a kedvenc pizzázójukba ebédelni. Három óra után pár perccel ért velük vissza a házukhoz. A dadus nyitott ajtót, ott álltak mellette, mögötte az ikrek is. Nagyon stramm kisfiúk voltak, kiköpött Rupert mindkettő. A lányok apjuk nyakába csimpaszkodva köszönték a csodás hétvégét. Bill azt tervezte, hogy legközelebb színházba viszi őket. A Claridge's portását kérte meg, hogy szerezzen jegyet valami nekik való darabra.

Búcsúzóul megpuszilta mindkettőjüket, és azzal köszönt el, hogy pénteken újra eljön. Amikor pedig átjönnek Franciaországba, az Euro Disney lesz a fő program. Mivel Londonban nem volt lakása, folyamatosan mentek valahova, csináltak valamit, hogy elszórakoztassa a lányokat. Ez tette olyan különlegessé a látogatásait. Ugyanezt csinálta San Franciscóban is, ahol főleg szabadtéri programokat talált ki, például sétákat a Stinson Beachen, rövid gyalogtúrákat a Tam-hegyen, kirándulást a Tahoe-tóhoz. Így azután a lányai sohasem unatkoztak az apjukkal. Az elmúlt húsvétkor Rómába és Velencébe vitte őket, ahol beültek egy gondolába is. Már megígérte, hogy Párizsban majd felmennek az Eiffel-toronyba.

Visszafelé a vonaton is ők jártak az eszében. Tipikus angol gyerekeként nevelkedtek. Pip szerette azt mondani, hogy ő félig amerikai, de Alex még túl kicsi volt, semhogy ilyesmi foglalkoztassa. Mindig elszomorodott, amikor el kellett válnia tőlük, de most nem volt

olyan nehéz, mivel tudta, hogy pénteken újra találkoznak, és még utána is marad két közös hétvégéjük. Ráfizetett ugyanis a repülőjegyére, hogy Londonon keresztül utazhasson haza, és még az utolsó hétvégét is velük tölthesse. Az, hogy most ilyen sokat lehet együtt a gyerekeivel, elviselhetőbbé fogja tenni a várakozást nyárig, amikor végre egy egész hónapig nála lesznek San Franciscóban.

Békés, feldobott lelkiállapotban lépett be a rue du Cherche-Midin lévő házba, és közben látta, hogy Wendy épp leállít egy biciklit a Vélib-standon. Megvárta, míg ő is beér a házba, hogy együtt menjenek föl. A lift egész héten üzemképtelen volt.

– Hogy telt a hétvégéd? – kérdezte Wendy kedvesen. Látta rajta, hogy jókedvű és nyugodt. Bill mindig ilyen volt, múltán találkozott a lányaival.

– Tökéletesen – nézett rá sugárzó mosollyal a férfi. – Egész hétvégén lótotunk-futottunk a lányokkal. Két hét múlva ők jönnek ide. Szeretném, ha megismernéd őket.

Wendy meghatódott Bill szavaitól, és a lakása ajtajához érve mosolyogva válaszolt neki:

– Én is nagyon szeretném. – Hirtelen eszébe jutott valami. – Reggel vettem egy egész grillcsirkét, mert csak az volt, de egyedül sok nekem. Te már vacsoráztál?

– Nem. És hogy őszinte legyek, farkaséhes vagyok – vigyorodott el Bill. – Arra gondoltam, hogy csak leteszem a cuccomat, és lemegyek a bisztróba. A vonaton akartam enni, de elaludtam. A lányaim alaposan kifárasztottak.

– Mi lenne, ha öt perc múlva átjönnél hozzám? Addigra előkészítem a vacsorát.

Bill elvált tőle, hogy otthon letegye a csomagját, és öt perc múlva átlépett Wendyhez. Ő addigra már kirakta a csirkét egy szelet pástétommal és egy darab sajttal együtt egy tálon a kis ebédlőasztalra, és épp valami salátát állított össze hozzá. Az asztalon már ott volt egy friss bagett.

– Beleszerettem a Le Bon Marché élelmiszerrészlegébe. Valérie beszélt róla, tényleg fantasztikus. Meg fogok hízni itt, mert pástétomon és szarvasgombás sajton élek – vallotta be Wendy büntudatosan, miközben valójában pici volt és törékeny.

– Nem hiszem, hogy emiatt aggódnod kellene – felelte Bill, miközben szedett a tányérjára a pástétomból meg a salátából, és kivett egy csirkecombot. Wendy egy üveg vörösbort tett elébe, hogy nyissa ki. Nekiláttak az egyszerű, de finom vacsorának, ami feltette a koronát Bill hétvégéjére. – És te hogy töltötted ezt a két napot? – kérdezte.

– Tegnap Stephanie-val elmentünk a Louvre-ba, azután vásárolgattunk. Ma meg a Notre Dame-ban voltam. Annyi mindent szeretnék itt csinálni. Van egy Picasso-kiállítás a Le Petit Palais-ban, azt is meg akarom nézni. San Franciscóban sohasem jutok el múzeumokba. Hétfégén túl lusta vagyok ahhoz, hogy bemenjek a belvárosba, csak tengek-lengek a házban, Palo Altóban.

– Ezek szerint egyedül élsz? – Bill kíváncsi lett rá. Azt tudta, hogy nincs férjné, gyerekei sincsenek, de feltételezte, hogy azért van valakije. Nagyon szép nő volt, és nem mutatott különösebb érdeklődést a csoport egyik férfi tagja iránt sem. Wendy láthatóan habozott a válaszával. – Barátod sincs?

– Van valakim, de ez bonyolult ügy. Nem sokat látjuk egymást. A munkám miatt egyébként sincs sok időm. Szívsebész az illető. Nagyon elfoglalt. És te? – Wendy is kíváncsi volt Billre, úgy látta, hogy meglehetősen zárkózott, nem sokat árult el a magánéletéről, leszámítva azt, hogy két kislánya él Londonban.

– Egyedül élek, és nagyon élvezem – felelte Bill könnyedén, majd vett még egy kis sajtot és egy darabot a bagettből. – E mellett a munka mellett, amit mi csinálunk, csak örült módjára lehet élni. – Ő is azt a mentséget hozta fel, amit Wendy, de aztán úgy döntött, hogy őszinte lesz. – A feleségem hét éve elhagyott a két gyerekkel, és visszament Angliába. Ezzel a feje tetejére állt az életem, és körülbelül öt évig egyfolytában dühös voltam és elkeseredett.

Most, amikor elmentem a gyerekekért, találkoztam vele, és hirtelen rájöttem, hogy már nem gyűlölöm. Nem vagyok sem dühös, sem elkeseredett, és amikor ránéztem, azt hiszem, először vettem észre, hogy mennyire különbözök vagyunk. A házasságunk semmiképpen nem tudott volna működni, csak akkor ezt még nem láttam. Ő mindazt gyűlölte Kaliforniában, és végső soron San Franciscóban, amit én szerettem benne. Ezek után meggyűlölt engem is, amiért ide hoztam. Újra férjhez ment, és született még két gyereke. Tíz éve, amikor megismerkedtünk, fiatalok voltunk, de az az igazság, hogy a világon semmi közös nincs bennünk, nem is volt soha. Én egy pillanatnyi baklövés voltam az életében. És amikor most találkoztunk, öt percet sem tudtam beszélgetni vele. A gyerekeken kívül nincs mit mondanom neki. Ő azt az életet éli, ami elől én elmenekültem New Yorkból.

San Franciscóban olyan volt, mint egy virág, amelyik nem kap vizet. Semmi mást nem akart, csak hazamenni, én pedig a börtönőrévé váltam. Gyűlölt, amiért ott kell lennie velem. El kellett volna hagynom az orvosi pályát, és visszamennem vele Angliába, ahogy az apja tanácsolta. Erről szó sem lehetett. Ott megfulladtam, belehaltam volna az unalomba.

Kétségbe voltam esve, amikor elment és elvitte a lányaimat. Évekig haragudtam rá. És most, ahogy megláttam, rájöttem, hogy kész, vége. Nem tudom, mikor történt, de elszállt a gőz, és vele együtt minden egyéb. Még csak nem is ismerem őt. Nem is ismertem soha. Szabaddá váltam, és ez fantasztikus érzés volt. Sok energiába kerül sokáig haragudni valakire. Ezt az energiát most másra fordíthatom. Ő hamar túltette magát rajtam, nekem sok évembe telt. Szerencsétlenné váltam volna, ha együtt maradunk. Ennyi időre volt szükségem, hogy rájőjjek. Amíg dühös voltam rá, nem jutott hely a szívemben másvalaki számára. Majdnem belepusztultam, amikor fogta a lányokat, és elment.

– Érdekes – jegyezte meg Wendy elgondolkodva. – Azt hiszem, én is kitartok valami mellett, aminek már régen el kellett volna tűnnie. Soha nem is lett volna szabad megtörténnie. Azt hiszem, el kellett jönnöm ide, hogy megértsem. Bámulatos, hogy az ember milyen sokáig

képes ragaszkodni egy tévedéséhez. Ha hazamegyek, megpróbálom elrendezni a dolgot. Hat évet pazaroltam el egy kapcsolatra, ami sohasem fog működni, vagy nem vezet sehova. Nem akartam belátni. – És mennyi mindent feladott azért, hogy együtt lehessen Jeff-fel, a barátait, az összes kedvenc időtöltését, az álmait és egy jókora részt önmagából.

– Sok bátorság kell az elengedéshez – felelte Bill, és Wendy bólintott. Jó volt Bill-lel beszélgetni. Értelmes, két lábbal a földön járó férfi. Wendy szívesen megismerte volna közelebbről, és úgy érezte, jó lenne összebarátkoznia vele. Az életében évek óta nem jutott hely még barátok számára sem.

– Gabrielnek nagyon tetszik Stephanie – mondta óvatosan. Mindnyájan észrevették. – Kíváncsi vagyok, mi lesz ebből.

– Baj, ha Stephanie nem vigyáz, és fejest ugrik a mély vízbe. Mindketten házások. Veszélyes játék. És bonyolult helyzetbe kerül, amikor hazaér. Könnyű erről megfeledkezni, amíg az ember távol van hazulról és a valódi életétől – felelte Bill bölcsen.

– Tetszik nekem a csoportunk – fűzte tovább a szót Wendy, aki felszabadult Bill társaságában. – És tetszenek a francia dokik is. Nem akartam eljönni erre az útra, de most örülök, hogy eljöttem. – És rámosolygott a férfira.

– Én is. Én kapva kaptam rajta, mert alkalmat ad, hogy négy hétvégén is láthassam a lányaimat. De ettől függetlenül, eddig nagyon érdekesnek találtam. – Egyetértettek abban, hogy imponáló volt a számukra szervezett vészhelyzeti gyakorlatozás.

– Kíváncsi vagyok, mivel rukkolnak majd elő a következő héten – mondta Wendy. – Azt ígérték, hogy a heti programot hétfőn kapjuk meg.

– Még sokkal több kórházlátogatást remélek. Szeretsz a Stanfordban dolgozni? – kérdezte Bill, tekintve, hogy ő meg ott töltötte a rezidensi idejét.

– Nagyon! Az SF Közkórház nagyon embert próbáló munkahely lehet.

– Fantasztikus hely. Nekem való. Szeretem azokat az eseteket, amiket kapunk, egészen addig, amíg nem lőnek le munka közben. – És rávigyorgott Wendyre. – Talán az egyetlen traumarészleg a városban, ahol a páciensek lőnek egymásra a sürgősségin.

– Én inkább kihagynám ezt. – Wendy elszörnyedt a gondolattól. Egy darabig még beszélgettek a munkájukról. Mindketten szerettek oktatókórházban dolgozni, Bill tanított is a UCSF-en, akárcsak az SF Közkórház többi orvosa. Egy idő után Bill felállt, és megköszönte Wendynek a vacsorát. Mindkettőjük számára kellemes lezárása volt ez a hétvégének.

– Viszlát holnap – mondta kedvesen. Mind a ketten úgy érezték, hogy barátra találtak a másikban, és Bill remélte, hogy San Franciscóban is találkozni fognak. Ebben a kapcsolatban nem volt kényszer, sem rendszer, sem romantikázás. Kellemes lenne egy női barátra szert tenni, már csak a változatosság kedvéért is. A munkájuk miatt örökös rohanásban voltak, ami felemésztette a magánéletet, ha az ember hagyta. És úgy hangzott, mintha Wendynek is szüksége lenne rá, hogy kicsit tágítsa a látókörét. Az ember könnyen belecsúszik, hogy az életét a traumatológia méretére zsugorítsa. Az olyasfajta munkában, amit ők végeztek, megvolt ennek a veszélye. Ahhoz, hogy a munkán kívül még mást is csináljanak, rendszerint túl kimerültén és érzelmileg kiszigerelt állapotban mentek haza.

Bill mindig csodálta azokat a kollégáit, akik otthon még tudtak nyújtani valamit a házastársuknak és a gyerekeiknek. Voltak napok, amikor munka után még ahhoz is üresnek érezte magát, hogy egy másik emberi lényel beszélni tudjon. Az ember mindent, amije csak volt, beleadott a munkájába, amitől az, aki otthon várta, úgy érezhette, hogy megcsalták. Sok ilyet látott már a pályája során. Voltak könnyebb szakterületek, de Bill tudta, hogy azok viszont untatnák őt. Szerette, amit csinált.

Az együtt elköltött vacsora után jókedvűen ment vissza a saját, Wendyével szomszédos lakásába. Mindketten a hivatásuk kemény harcosai voltak, és mint ilyenek, állandó nyomás alatt dolgoztak. Ahol

ők voltak, ott a másodperc töredéke alatt eldőlhetett, hogy megmentenek-e egy életet, vagy elveszítenek egy beteget.

Mialatt elmosogatta és elrakta a tányérokat és evőeszközöket a parányi konyhában, Wendynek Bill körül jártak a gondolatai. A lakás nem volt valami szép, de minden megvolt benne, amire szüksége lehetett. Újra diáknak érezte magát, miközben reggelenként innen indult el a megbeszéléseikre. Ráadásul tetszett neki mindaz, amit a francia kollégáktól tanultak. Egyes új technikákat, eszközöket az Államokban még nem használtak, és a viszonylag gyakori incidensek, valamint a figyelmen kívül nem hagyható kockázatok miatt másképp álltak hozzá a terrorizmus és a sérülések kérdéséhez.

Csodálta Valérie-t is, és azt, ahogy a világuk pszichológiai vonatkozásairól vélekedett. Szerette volna jobban megismerni. Eddig mindenki tetszett neki, akivel a program révén összeismerkedett. Jó lett volna beszélni róla Jeffnek, de tilos volt kapcsolatba lépnie vele.

Tudta, hogy ezen a hétvégén ment el a feleségével és a gyerekeivel Aspenbe, és amit Billnek elmondott, igaz volt. Minden reménye, ami a Jeff-fel való közös jövőjét illeti, elszállt. Már tudta, hogy a lopott szerda éjszakáiknál sohasem fog többet kapni tőle. Dühös volt magára, amiért megelégedett ilyen kevéssel, de nem tudta, van-e elég bátorsága elhagyni a férfit. Annyira megszokta, hogy még ha ilyen ritkán láthatja is, minden mást függőben hagyva a férfi köré szervezi az életét. Ha arra gondolt, hogy Jane-nel van Aspenben, még most is elszomorodott. A feleségének jutott mindaz, amit ő szeretett volna, de sohasem kaphat meg. A párizsi tartózkodása alatt komolyan foglalkoztatta a kapcsolatuk.

Az is eszébe jutott, hogy a traumatológián és a sürgősségin a legtöbb embernek nincs stabil családi élete. Neki, Tomnak és Billnek nincs partnerük, és úgy látszik, Stephanie házassága is bizonytalan lábakon áll. A franciák közül Gabriel házassága sem sziklaszilárd, Marie-Laure, Valérie és Paul pedig ugyancsak egyedülállók. Mindent, amijük volt, beleadtak a munkájukba, és este úgy mentek haza, hogy már semmijük sem maradt. Billnek legalább a jelek szerint jó

kapcsolata volt a gyerekeivel, már amikor látta őket. De Stephanie bevallotta neki, hogy őrlődik a munkája és a családja között, és állandó büntudata van emiatt.

Wendy most elgondolkodott azon, hogy Stephanie-nak végső soron jobb élete van-e, mint neki. Talán ha ő lenne Jeff felesége, ők sem tudnának mit nyújtani egymásnak. Jeff számára első a munka, ahogy neki is. Mennyi szabad kapacitásuk marad így egy kapcsolat vagy egy másik ember számára? Valószínűleg nem elég.

Olyan téma volt ez, amit meg akart beszélni a többiekkel. Mindannyian harcosok voltak egy hideg, magányos világban, harcolniuk kellett minden egyes megmentésre váró életért, még hozzá többet, mint a más területen dolgozó kollégáiknak. Wendy számára szakmai kihívást jelentettek azok a súlyos sérültek, akikkel a szakorvosképzése idején találkozott. Nagyon szerette a munkáját, de akkor nem fogta fel, milyen nagy árat fognak ők maguk fizetni ezért később. És csak kevés betegük gyógyult meg teljesen, ami nagyon lehangoló volt. A legtöbbször súlyos sérüléssel került be, és még ha sikerült is megmenteni, kérdéses volt, hogy a későbbiekben milyen lesz az életminősége. Különösen így volt ez a fejsérülést szenvedetteknél.

Nehéz hivatás volt ez. De Wendy szerette, hogy a képességei legjavát kell adnia, és szerette, ha a siker nem maradt el. Mindnyájan így voltak ezzel, ezért csinálták tovább. El sem tudta képzelni, hogy valami más munkát végezzen, és ugyanezt mondta Bill is magáról, amikor együtt vacsoráztak. Valahányszor megmentettek egy életet, valóságos győzelemnek élték meg.

Wendy abban sem volt biztos, hogy még most is akar gyereket. Pár évvel ezelőtt, Jeff helyzetére való tekintettel, letett róla, de az is lehet, hogy neki sem lenne jó, ha gyerekei lennének. Azon tűnődött, vajon nem jobb megoldás-e egy nem szakmabeli társ választása a családalapításhoz, és ahhoz, hogy az ember azt is jól csinálja. Bill elismerte, hogy a volt felesége jó anyja a lányaiknak. És hogy ő két hónapnál kevesebb időt tölt velük egy évben, de többet látná őket, ha

San Franciscóban élnének. Wendy úgy ítélte meg, hogy Bill jó apa lehet.

Aznap éjjel, már az ágyban, bőven volt miről gondolkodnia. Idővel újból Jeff jelent meg a lelki szemei előtt, aki Jane-nel volt Aspenben, és elnehezült a szíve, mint mindig, amikor elképzelte őket együtt. Önkéntes számkivetetté, sötét titokká vált a férfi életében. Olyan szerep volt ez, amit sohasem akart eljátszani, és már biztos volt benne, hogy többé nem is lesz rá hajlandó. Nem mondta el Billnek, hogy a barátja házasesmer, mert szégyellte. Most csak annyit kell tennie, hogy megmondja Jeffnek, mit határozott. Nem lesz könnyű. Aztán tovább kell lépnie, és ez lesz az egészben a legnehezebb.

Nyolcadik fejezet

Hétfő reggel a négy amerikai úgy kerekezett a bérelt Vélib' biciklikén a COZ-megbeszélésre, akár a vérbeli párizsiak. Ezzel megkezdték a második ismeretgyarapító hetüket Párizsban. Wendy és Stephanie panaszkodott, amiért nincs bukósisakjuk, Tom és Bill csak legyintett, de közben erősen figyelték a szabálytalan forgalmi rendben közlekedő autókat és motorosokat.

– Kínos lenne, ha koponyasérüléssel vinnének kórházba, mialatt itt konferenciázunk – morogta Stephanie, aki hosszú lábaival ugyanolyan gyorsan tudott tekerni, mint a férfiak. Wendynek ugyancsak hajtania kellett, ha nem akart tőlük lemaradni. Bill időnként le is lassított, hogy megnézzze, nem vészett-e el valahol útközben.

– Itt a kerékpárosok nem viselnek sisakot – emlékeztette Tom Stephanie-t. – Tegyéél úgy, mintha francia volnál. – A reggeli csúcsforgalomban mentek, de Stephanie aggodalmi ellenére a többiekkel egyszerre, idejében és épségben megérkeztek a megbeszélésre. Wendy rögtön közölte, hogy ő délután metróval megy haza. Amikor Marie-Laure meglátta őket, mindjárt odament a két amerikai nőhöz, és megkérdezte, hogyan telt a hétvégjük. A sajátjáról elmondta, hogy két gyereke is megbetegedett, emiatt otthon kellett maradniuk. Wendy és Stephanie beszámoltak neki a Galeries Lafayette-beli vásárlásaikról és a Louvre-ban tett látogatásukról.

– Talán inkább a kisebb üzletekben kellene vásárolnotok – javasolta Marie-Laure. – Mostanában sok fenyegetést kapunk a nagyáruházakra. Magam sem megyek szívesen ilyen helyekre.

Erre már Wendy is gondolt, de Stephanie állította, hogy nem lesz semmi bajuk, és a Lafayette-ben nagyon olcsón lehet vásárolni. Mindenütt leárazások voltak, és mindketten kaptak olyasmiket, amik nagyon megtetszettek nekik. Stephanie-n egy új, V-nyakú piros pulóver volt, amit Gabriel azonnal észrevett, amint megérkezett. Rámosolygott,

ledobta a táskáját az egyik szék mellé, és azzal a feszült érdeklődéssel az arcán, ami egész hétvégén kísértette Stephanie-t, odament hozzá, és jobbról-balról arcon csókolta. Elég volt mellette állnia, hogy Stephanie-t elfogja ugyanaz az izgalom, amit akkor érzett, amikor Gabriel megcsókolta. A többiek tudták, hogy kölcsönösen vonzódnak egymáshoz, ami Stephanie-t zavarba hozta, Gabriel azonban a legkevésbé sem bánta.

Valérie érkezett utolsónak, és erőltetett mosollyal nézett Tomra, aki már a látásától is elgyengült.

– Nagyon nehéz napom volt tegnap, hála neked – szólt Tom szemrehányón a feléje közeledő Valérie-hoz, aki láthatóan zavarban volt. – Pénteken és szombaton éjjel végigjártuk Paullal a St. Germain összes bárját. Egész nap iszonyúan fáj a fejem. Ha eljöttél volna vacsorázni velem, nem lettem volna rákényszerítve, hogy ellenőrizzem a bal part valamennyi éjszakai bárját, ahol csupa gonosz pincér sürgölődött körülöttem. – Vörösborral kezdték, tequilával folytatták egészen a whiskyig, és amikor vasárnap felébredt, a szombat éjszakára már csak homályosan tudott visszaemlékezni.

– Én tehetek róla? – kérdezte magában mulatva Valérie. Paul is elég viharverten nézett ki. Egyikük sem borotválkozott aznap reggel, de mivel mindketten nagyon jóképűek voltak, még ez sem rontott túl sokat rajtuk. Egyébként is ez volt most a menő Párizsban, akárcsak az Államokban. Bill a lányaival töltött hétvége után frissen borotválkozva, kipihenten és jókedvűen jött a megbeszélésre. Ő a másik kettőnél jóval egészségesebb programokkal töltötte a hétvégét.

Paul az utolsó bárból valami brazil lánnyal keveredett haza, akire már alig emlékezett. Egzotikus táncosnő volt, akit a bár egy szombatársulat tagjaként szerződtetett aznap estére. Tomnak halványan rémlett, hogy egy tollból készült tangabugyit viselő félmeztelen lánnyal táncolt. Ködös emlékezete szerint jól érezték magukat, és amikor vasárnap reggel már a lakásában felkelt, a zakója zsebében megtalálta a tangabugyit. Arra már nem emlékezett, hogy a lány ott volt-e vele vagy

sem, de a bugyit megtartotta az élvezetes párizsi éjszaka emlékeként. Több hasonló mementót is őrzött otthon, a lakásán.

– Úgy hangzik, hogy megérdemelted azt a fejfájást – jegyezte meg Valérie a többiek nagy derűtségére. Ezek után leültek a tárgyalóasztal mellé, és rátértek a heti menetrend szerinti első témára. Gabriel Stephanie mellé telepedett, és miközben a meglátogatandó kórházak statisztikáit és ismertetőit olvasták, időnként sűgött neki valamit. Sok papírmunka után Valérie kiosztott egy vázlatot a poszttraumás programjaikról és azok irányításáról. A szervezettségük nagyon hatékonynak tűnt, ezen felül hozzácsatoltak egy kétéves utánkövetéses programot, benne díjtalan terápiával, ameddig szükséges, és amit kérésre meg is lehet hosszabbítani.

A nap végén egy kötegre való papírmunkával indultak haza. Stephanie-nak még az első hétről is maradt egy rakással az íróasztalán, és így volt ez a többieknél is. Wendy és ő metróval utaztak vissza a bal partra, míg a fiúk hazafelé is biciklire ültek. A házukhoz legközelebbi bisztróban vacsoráztak négyesben, és utána rögtön hazamentek. Tom még mindig elég megviseltnek látszott, mondta is, hogy szerinte agydaganata van, mire a többiek kinevették. Bill szerint túl sok lehetett a tequila, amit a hétvége mindkét estéjén magába döntött. Tom erre elmesélte a többieknek az esetét a zsebében talált tollas tanga-bugyival, amin megint lehetett jókat nevetni. Tom a jelek szerint Párizsban is hozta a formáját.

Gabriel aznap este szeretett volna Stephanie-val vacsorázni, de ő bevallotta neki, hogy most inkább a csoportjával szeretne együtt lenni. A férfi a vacsora alatt háromszor hívta telefonon, és több SMS-t is küldött. Stephanie-t kényelmetlenül érintette, ugyanakkor izgatta is, hogy Gabriel ennyire fut utána. Soha senki nem csapta neki a szelet ilyen vehemensen, és noha nem akarta Gabrielt leállítani, zavarban volt miatta.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezte Wendy suttogva az egyik SMS után. Stephanie elvörösödött, és lesütötte a szemét.

– Semmit. Férfinél vagyok – válaszolta eltökélten, de nagyon úgy hangzott, mintha önmagát akarná meggyőzni. Gabriel ezt a kitartó, makacs üldözését leszámítva épelméjű embernek látszott. Hihetetlenül okos és végzetesen vonzó férfi volt. Nehezen lehetett lerázni, Stephanie számára az volt benne a legijesztőbb, hogy ráébredt: nem is akarja. Gabriel majdnem úgy hatott rá, mint valami drog.

– Nem úgy tűnik, mintha ez visszatartaná – mondta erre óvatosan Wendy. – Biztos vagyok benne, hogy tudod kezelni a helyzetet, és tudni fogod, mit akarsz csinálni, de vigyázz a nős emberekkel. Valószínűleg itt sem sokban különböznek az otthoniaktól. Ebben a játszmában nehéz nyerni – tette hozzá szomorkás vágyódással, Jeffrey gondolva. – Előbb-utóbb mindenki sérül benne. Nem sok olyan esetről hallottam, amikor egy nő ember egy másik nőért otthagyta a feleségét. Legalábbis én nem ismerek egyet sem. Nem jellemző. Jól megvannak ott, ahol vannak, és mivel a két nő végső soron kiegészíti egymást, a helyzet még javít is a pasi házasságán.

– Úgy beszélsz, mint aki épp benne van – felelte Stephanie óvatosan, Wendy arcát nézve. Wendy bólintott, de nem fűzött hozzá magyarázatot. A történetben, amit elmondott, nem volt semmi szokatlan, kivéve, hogy vele történt.

– Csak vigyázz. És ne dobd még ki az ablakon az életedet őerte.

Stephanie bólintott. Alig ismerte Gabrielt, mindössze egy hete találkoztak először, de a férfi ennyi idő alatt elérte, hogy Stephanie úgy érezze, mintha már évek óta ismerné.

Este, mielőtt lefeküdt volna, beszélt a gyerekeivel. Amikor pár perc múlva Andy vette át a telefont, a hangja fáradtnak és szomorúnak tűnt. Nem kérdezte meg, hogy Stephanie mit csinál, mintha nem érdekelné. Nem volt kíváncsi rá, hogy mit tanul, számára az egész csak arról szólt, hogy Stephanie nincs otthon. Így nehéz volt megosztani vele, hogy mivel foglalkozik, és aligha számolhatott be Andynek. Gabriellról. Pedig számára a párizsi élmények jórészt Gabrielt jelentették, és erről sem beszélhetett Andyvel. Más téma híján a gyerekekről beszélgettek, ahogy otthon is.

Azelőtt sok minden érdekelte mindkettőjüket, de ez már a múlté. A hétévi házassága kezdte a szaharai sivatag képzetét kelteni benne, amit Gabrielnek is bevallott, amikor együtt vacsoráztak. Ő azt felelte, hogy ugyanezt éli át, már csak a gyerekeik miatt maradnak együtt a feleségével. De az ő gyerekei már nagyobbak voltak, neki kevesebb oka volt kitartani. Ryan és Aden csak négy- és hatévesek, mindkét szülőjükre szükségük van, legalábbis Stephanie így gondolta. És a munka mellett nem tudott volna egyedül boldogulni velük. Ám még ez is gyenge érv volt a házasság fenntartása mellett. Még Andy is azt javasolta, mielőtt elutazott, hogy tartsanak szünetet, ami akkor túlzásnak hangzott, de most, hogy megismerte Gabrielt, már kevésbé. Talán tényleg arra volt szüksége, hogy egy ideig távol legyen Andytól, hogy mire visszamegy, tisztán láthasson egyet-mást. Erre is jó lesz ez a párizsi út. Soha nem érezte még ilyen feldúltnak és összezavartnak magát. Gabriel két lábbal szállt bele az életébe. És még csak egy hét telt el.

Hét órára állította be az ébresztőórát, és ezek után hideg, esős napra ébredt. Most mind a négyen metróval mentek az értekezletre. Tíz órakor a francia és az amerikai csoport közös látogatásra indult az egyik legnagyobb állami kórházba, ahova a legutóbbi terrortámadáshoz hasonló tömegszerencsétlenség sebesültjeit szállították. Hogy a nyilvános rendezvények idején a helyzet urai tudjanak maradni, az elmúlt négy évben megváltoztatták a felvételi és az esetek súlyosság szerinti rangsorolásának rendszerét. A dolog működni látszott, de Gabriel elmagyarázta, hogy még bőven van mit finomítani rajta, dolgoznak is ez ügyben szorgalmasan. Bízik benne, hogy az Államokban megismerkednek pár új elgondolással.

Kisbusz vitte mindannyiukat a programba vett kórházba, és útközben élénk beszélgetésbe merültek a legutóbbi tanulmányaikról és az aktuális eseményekről. Ezek a témák mindnyájukhoz közel álltak. A kórházhoz érve Tom Valérie-val ment be az épületbe, miközben Bill a San Francisco Közkórházban szokásos eljárások némelyikéről beszélt Gabrielnek.

Rögtön el is kezdték a kórház bejárását. Látták, hogy egyes dolgokat máshogyan csinálnak itt, mint az Államokban, és egyes módszerek sokkal hatékonyabbak, mint az otthoniak. Az utcán egészen másképp rangsorolták a sérülteket, és gyakran a helyszínen látták el az áldozatokat, stabilizálták az állapotukat, mielőtt elszállították volna őket, ami az Államokban nem volt szokás. De sem itt, sem ott nem volt erre lehetőség, ha a veszély még fennállt, például a helyszínen még lövöldöztek, vagy attól kellett tartani, hogy robbantani fognak. Az utcai kezelés modelljét inkább az egysérüléssel, nem erőszakos eseteknél lehetett alkalmazni, nem pedig terrortámadások idején.

Röviddel dél előtt végeztek a sebészeti szint megtekintésével, és épp a legnagyobb elismeréssel emlegették az osztály modern felszereléseit, amikor Marie-Laure telefonhívást kapott, és a csoporttól kissé eltávolodva, röviden és gyorsan pergő francia mondatokban beszélt a hívóval. Stephanie látta, hogy Gabriel a hallottakra reagálva összehúzott szemöldökkel azonnal odament Marie-Laure-hoz. Ő befejezte a beszélgetést, és néhány komoly mondatot váltva Gabriellel, vele együtt visszament a többiekhez, akik az arcukról már leolvasták, hogy valami baj történt.

– Helyzet van – mondta Marie-Laure higgadtan. – Egy iskolánál. Húsz perccel ezelőtt kezdődött. Nem tudok minden részletet. Még az sem biztos, hogy egy lövöldöző van, vagy több. Vannak tűzszok, halálos áldozatok is, diákok és tanárok egyaránt. A rendőrség már a helyszínen van. Azonnal mennem kell. Ti eldönthetitek, hogy akartok-e jönni, vagy sem.

Feszült volt az arca, és a többiek láthatták, hogy a fejében egymást kergetik a gondolatok. Miközben gyors léptekkel követték a lifthez, Marie-Laure mobilja újból jelzett. Az amerikai csoport minden tagja vele akart menni. Elvégre azért jöttek, hogy erről szerezzenek ismereteket, igaz, bíztak benne, hogy múltbeli, nem pedig friss eseteken kell tanulmányozniuk.

Az a tény, hogy egy iskolában történt, tovább súlyosbította a helyzetet. Marie-Laure nem tudta az áldozatok számát, csak annyit

mondtak neki, hogy többen is vannak. Fémdetektor nem volt az iskola bejáratánál, és a merénylőnek, aki először egy automata Kalasnyikovval kezdett lövöldözni, egy hátizsákra való fegyvere van. Franciaországban nem volt könnyű lőfegyverhez jutni, de a rosszfiúknak, úgy tűnik, ez nem okozott gondot, mert valahogy mindig volt fegyverük. Itt is ez volt a helyzet. A rendőrség még nem vette fel a kapcsolatot a túszejtővel, aki a helyszíni informátoruk elmondása szerint több száz túszt, többségükben diákokat és néhány felnőttet tart fogva az iskola tornatermében. A rendőrök az utca felől hallották a lövéseket. Az iskolaépületből két tanár lépett kapcsolatba a rendőrséggel, akik elmondták, hogy mindössze egy lövöldözőt láttak.

Perceken belül mind a nyolcan a kisbuszban ültek, Gabriellel a kormány mögött. Rálépett a gázra, és mellékutcákon keresztül, piros lámpákon átrobogva, jóval a sebességhatárt túllépve száguldott, miközben Marie-Laure a rendőrségi összekötőjükkal beszélt a mobilján. Valérie figyelmesen hallgatta, és fordított az amerikaiaknak.

Tíz perce sem telt, és megérkeztek az iskolához. Középiszkola, *lycée* volt egy jó lakónegyedben, öttől tizennyolc évesig tanultak benne a diákok. Ezen a környéken soha semmi balhé nem fordult elő, nem is számítottak ilyesmire. Ez volt az első ilyen jellegű erőszakos esemény, méghozzá pontosan az, amitől a kormány rettegett: egy iskola vagy más gyermekintézmény elleni támadás. Épp az aznap meglátogatott kórházban mondták, hogy a jelenlegi rendszerük egyik gyenge pontja, hogy nincs megfelelő gyermeksebészeti felszerelésük arra az esetre, ha például egy terrorcselekmény következtében sok gyerek sérülne meg. Tervezik, hogy beszerzik a hiányzó eszközöket, de nem biztos, hogy a kérdés egyhamar megoldódik.

Az iskolától fél sarokra Gabriel megállította a kisbuszt, és miután sorra kiugráltak belőle, felhajtott vele a járdára, ahol a rendőrség már kifeszítette a kordont. Rögtön odajött hozzájuk két bukósisakot és golyóálló mellényt viselő CRS-rendőr, mire Marie-Laure megmutatta nekik a jelvényét, és igazolta a többiekét is. Valérie-nak és Paulnak is volt személyazonosító jelvénye, Gabriel pedig bemutatta a kormányzati

engedélyét tanúsító kártyáját, úgyhogy neki nem volt szüksége jelvényre. Marie-Laure elmagyarázta, hogy miért vannak itt az amerikaiak, akik magukkal hordták az útlevelüket, és elmondta, hogy mind a négyen orvosok, akik épp olyan sérüléssel esettekkel foglalkoznak, amivel itt, az iskolánál lesz dolguk.

A rohamrendőrök beengedték őket a kordon mögé, ahol már tisztán hallották a lövéseket, amiket a túszejtő adott le a Kalasnyikovval. Percekkel ezelőtt két tanár kiszökött hat gyerekkel, a rendőrök pedig elvezették az öt-hat éves, sápadt, tágra nyílt szemű, rémült gyerekeket. A két pedagógus elmondott a rendőröknek mindent, amit tudott. Eközben rohamosztigosok érkeztek, és fegyveres rohamrendőrök vették körbe a területet.

A tanárok elmondták, hogy a fegyveres több osztályterembe is belőtt, mielőtt bárki figyelmeztethette volna a kollégáikat, ezért az iskola vészhelyzeti előírásaitól eltérve, a termek nem voltak bezárva. A pedagógusok többnyire nők, a támadó pedig alaposan fel volt fegyverkezve, úgyhogy senki sem próbálta feltartóztatni vagy leszerelni. A fegyveres mindenkit beparancsolt a tornaterembe. Ez volt a közép- és a felső iskola napi gyűlésének az ideje, amiről a jelek szerint a támadó is tudott, így a diákok és a tanárok többsége már eleve a tornateremben tartózkodott, a kisebbeket pedig a terrorista követelésére kellett behozni, hogy lássák, amint a társaikat és a tanárokat megbüntetik. Senki sem tudta, egyedül van-e a merénylő vagy sem, de úgy tűnt, hogy egyedül. A rendőrség mindenesetre abból a feltételezésből indult ki, hogy többen is lehetnek, de eddig az egy szem lövöldözőn kívül senkit sem láttak.

Az egyik tanár becslése szerint legalább harminc embert lőtt le a fegyveres, mielőtt eljutott a tornateremig. Ők a konyhán keresztül menekültek el a hat kicsivel, ahonnan a konyhai személyzet már kirohant, és most ott rejtőzködnek az egyik mellékcúzában. A rendőröket utasították, hogy keressék meg őket. Közben újabb lövések hallatszottak az iskolából.

Marie-Laure és Gabriel csatlakozott a tanárokkal beszélő rendőrökhöz, és további kérdéseket tettek fel nekik, miközben a csapat további hat tagja megállt oldalt, mivel nem akartak belefolyni a feszült beszélgetésbe. Mindkét tanárnő volt, s most egész testükben remegtek az imént átélt borzalmaktól. Egyikük elmondta, hogy két kis tanítványa már halott volt, amikor kirohantak az osztályteremből. Sírva mesélte a rendőröknek, kolléganője pedig átkarolta a vállát, miközben a közvetlenül mellette álló Valérie halkán beszélni kezdett hozzá. A rendőrök megengedték, hogy Valérie kicsit távolabb vigye a tanárnőket, hogy elérhetőek legyenek, ha további információra lenne szükség, de amit idáig elmondtak, máris nagy segítséget jelentett nekik.

Az egyik rohamosztag az iskola hátsó frontjához vonult, a közeli házakból pedig kitelepítették a lakókat, nehogy egy eltévedt golyó eltalálja valamelyiküket, amikor megrohamozzák az iskolát. Már csak azt kellett eldönteni, hogy ez mikor történjék, és hogyan. Nem akartak sem túl sokáig várni, sem idő előtt akcióba lépni, amikor még nem állnak készen. És számolni kellett azzal, hogy az iskola megrohamozása újabb áldozatokat követelhet. A rendőrök kérésére Marie-Laure, Gabriel és Paul elmentek a fél sarokkal távolabb parkoló egyik rendőrségi buszhoz, felszálltak rá, hogy beszéljenek a szolgálatban lévő rangidős tiszttel. Bruno Perliotnak hívták a rohamosztagokat koordináló és a rendőrség válaszakcióiért felelős parancsnokot. Miközben a behatolási támadást tervezték, a kint várakozók mindannyiszor összerementek, amikor újabb lövéseket hallottak.

– Nem tudjuk, miért van bent – mondta Perliot nyugodt hangon, de dühös pillantással. Épp egy ilyen helyzettől féltek évek óta: egy épület, tele gyerekekkel. Most tudták meg, hogy hatszázhusz gyerek tanul, és mintegy nyolcvan felnőtt dolgozik az iskolában.

A buszon legalább tucatnyi rendőr főtisztból álló afféle taktikai központ tanácskozott arról, hogy mit kellene tenni. Az utcán rohamrendőrökből álló szakaszok és különleges egységek álltak készenlétben, várva a parancsot az iskola megrohamozására. Senki sem

akarta a gyorsaság kedvéért kockára tenni a biztonságot, de túl sokat várni sem volt célszerű. Bármit tegyenek is, megvan a hátulütője. És fogalmuk sem volt, miért tört be a fegyveres az iskolába, hogy politikai vagy vallási indítékból-e, netán valamiféle magánmissziót teljesítő elmebeteg az illető.

– Tudni akarom, ki ez a gazember – sziszegte Perliot parancsnok összeszorított foggal. Ekkor két védőfelszerelést viselő rendőr szállt fel a buszra egy idősebb asszonnal, aki az iskola könyvtárosaként mutatkozott be. Egy alagsori helyiségbe vitt épp könyveket, amikor a támadás elkezdődött, az ottani ablakon mászott ki. Hallotta a fegyveres zavaros szónoklatát az iskola rádiójából, és mielőtt kimászott volna, körülnézett, hátha magával tudna vinni pár gyereket. Elment egészen a tornateremig, de be volt zárva az ajtaja. Úgy gondolta, hogy mindenki ott van, a fegyveressel együtt. Lehet, hogy egyes diákok és tanárok elrejtőztek valahol, de nem talált senkit, így végül egyedül menekült ki az ablakon.

– Azt hiszem, tudom, ki az – mondta a könyvtáros remegő hangon. – A lövöldöző a feleségéről beszélt, és hogy mindenkinek bűnhődnie kell, amiért megölték őt. Három évvel ezelőtt az iskolavezetés létszámleépítést hajtott végre, és körülbelül húsz tanárnak felmondtak. Ha ő az, akire gondolok, a felesége, Élodie Blanchet is köztük volt. Történelmet és spanyolt tanított. Nagyon helyes nő volt. Fél évvel később kiderült, hogy mellrákja van, megoperálták, és kezelésekre járt. Amikor megtudtam, meglátogattam a kórházban. Körülbelül egy éve halt meg. A kórházban elmondta nekem, hogy a férje nagyon labilis idegállapotban van, és a fejébe vette, hogy azért lett rákos, mert elvesztette az állását. Amikor meghalt, már külön éltek. Volt egy lányuk, most tizennégy-tizenöt éves lehet, Élodie édesanyjával él. Mindnyájan elmentünk a temetésére. A férje is ott volt, de egyikünkkel sem állt szóba. Nagyon szomorú történet. Azt hiszem, a férfinak voltak korábban pszichés problémái, és emiatt kitették az állásából. Ennyit tudok róla.

Azok alapján, amiket az iskolarádióban hallott tőle, biztos volt benne, hogy ő az, és egyébként is név szerint említette Élodie-t.

Perliot parancsnok megkérdezte a férfi nevét, mire a könyvtárosnő azt felelte, hogy Francois Blanchet. Hallotta, amint a feleségéről beszél az iskolarádióban, és utána lövések és sikoltozás hallatszott.

Két rendőr azonnal kapcsolatba lépett telefonon a hírszerző egységgel, hogy amit csak lehet, tudjanak meg Francois Blanchet-ről. Öt perc múlva megérkezett a válasz a rendőrségi hírszerzéstől. Negyvenkilenc éves, pszichés problémák miatt leszerelték a hadseregből, tehát van fegyverismerete, és a foglalkozását tekintve munkanélküli mérnök. Párizs egyik lepusztultabb részében, segélyből él. A lánya holléte nem ismert.

Tíz perccel később kaptak egy mobilszámot, és a parancsnok, kezét csendet kérően a magasba emelve, felhívta a számot. Marie-Laure elküldött egy rendőrt Valérie-ért, aki futva érkezett a buszhoz, még mielőtt a mobiltelefont felvették volna, és a parancsnoktól karnyújtásnyira megállt. A telefon-beszélgetést rögzítették.

Odabent először nem vették fel a telefont, miközben további lövések dördültek el az épületben, de aztán csend lett, és Francois Blanchet válaszolt. Bruno Perliot nyugodt, tárgyilagos hangon elmondta neki, hogy beszélgetni szeretnének vele, és kéri, hogy jöjjön ki az épületből.

– Nyilván hülyének néz – felelte Blanchet. – És aztán mi lesz? Mihelyt kilépek, lepuffant? Meg ne próbáljon bejönni – folytatta fenyegető hangon. – Ha megteszi, a gyerekek fele meghal, mielőtt ellőné az ajtó zárját.

– Beszéljünk másról. Részvétem a feleségéért. Szörnyű lehetett, ami vele történt – folytatta Bruno olyan kellemes, megnyugtató hangon, amelyet Stephanie még sohasem hallott. Mindnyájukat felhívták a buszra, és megmondták, hova álljanak, hogy ne legyenek útban.

– Megölték őt! – fakadt ki Francois Blanchet, majd zokogásban tört ki. – Megölték. Miután kirúgták, szinte azonnal megbetegedett. Olyan gyönyörű volt, olyan kedves, és annyira jó tanár! Megbetegítették.

Sohasem lett volna rákos, ha nem rúgják ki. Egy napig sem volt beteg soha életében. Fösvények voltak, nem akartak fizetni neki, inkább megölték.

– Biztos vagyok benne, hogy már nagyon sajnálják – felelte Bruno Perliot behízelt hangon, de a fegyveres ettől csak ingerült lett.

– Teszek róla, hogy sajnáljanak minden egyes napot, amit végigszenvedett, és minden percet, amióta meghalt. Annyira szerettem – zokogta. – Olyan jószágos volt.

– Én is ezt hallottam róla. – Közben Perliot a lövöldözővel beszélt, a rohamosztagosok olyan pontokat kerestek az épületen, ahol be lehet jutni, és találtak is két használható helyet az alagsoron át. – Nézze, Francois, ő egész biztosan nem akarná, hogy bántsa a gyerekeket. Szerette őket. – A parancsnök húzta az időt, míg a többiek lázas igyekezettel tervezték, hogyan hatoljanak be az iskolába.

– Tudom, hogy szerette őket. Mégis kirúgták, és ezzel megölték. Most a lánynomnak nincs édesanyja, nekem meg nincs feleségem. – Perceken át hangosan sírt, azután újra egy sortüzet lehetett hallani.

Addigra kiszivárgott az iskolai túszedés híre, és megjelentek a helyszínen a tévéhíradós kocsik. A rendőröknek minden oldalról hátrébb kellett utasítaniuk a tudósítókat. A sajtó a végső, drámai jelenetekre várt, de egyelőre nem volt mit mutatniuk.

Egy kisebb szülői csoport gyűlt össze az utcán, egymásba kapaszkodva, sírva várták, hogy hírt kapjanak a gyerekeikről. Valaki felhívhatta őket, de a legtöbb szülő még nem tudta, mi történik. Számukra egy külön területet kordonoztak körbe, és két rendőrt állítottak oda. Valérie néhány percre odament a szülőkhöz, de aztán még idejében visszasietett a buszra, hogy hallja a túszejtóval folytatott telefonbeszélgetést. Feszült arckifejezéssel állt oldalt, és hallgatta a férfi szavait. A parancsnok tökéletesen kezelte a helyzetet. Az lett volna az ideális, ha a fegyveres megadja magát, de ennek a valószínűsége elhanyagolható volt. A férfi már túl messzire ment.

Mialatt figyeltek, Stephanie és Bill a saját gyerekeikre gondoltak, és arra, hogy mit éreznének, ha ez velük történne. Fájt a szívük a

kétségbeesett szülőkért. Ekkor az egyik rohamrendőr rendőrségi karszalagokat osztott ki a négy amerikainak, hogy amennyiben óriási kavarodás támadna és a helyzet eldurvulna, a hivatalos rendőri intézkedés résztvevőiként lehessen azonosítani őket. Miközben a dráma tovább folytatódott, felhúzták a karszalagokat a kabátujjukra. A hírekben most mondták be, hogy egy örült fegyveres a felesége halála miatti bosszúból gyerekekre és tanárookra lövöldöz a *lycée*-ben. A rendőrség tudta, hogy hamarosan újabb őrjöngő szülők érkezése várható.

Öt perccel ezután egy rendőr lépett a parancsnokhoz, és suttogva közölte vele, hogy Blanchet lánya, vagy aki annak mondja magát, jelentkezett a rendőrség fővonalán. Solange Blanchet néven mutatkozott be. A parancsnok rámutatott Valérie-ra, hogy fogadja a hívást, és valaki a kezébe nyomott egy készüléket. Valérie kissé távolabb sétált, hogy ne zavarják egymást a parancsnokkal, aki közben a fegyveres támadóval beszélt.

Solange elmondta, hogy a túszejtő az apja, és hogy nagyon beteg. Azóta van ilyen állapotban, amióta az anyja rákos lett. A temetés óta nem találkozott vele, azt sem tudta, hol van, s most azt kérte Valériétől, hogy vigyék kórházba, de ne öljék meg, csak ne engedjék, hogy bántsa a gyerekeket a *lycée*-ben. Sírt, és nagyon kétségbe volt esve.

– Mennyi idő alatt tudsz ideérni? – kérdezte Valérie.

– Nem tudom. Talán egy negyedóra. A nagymamám odavihet autóval.

– Segítene, ha tudnál beszélni az édesapáddal – kezdeményezte önállóan Valérie, aki nem először folyamodott ilyesmihez, és volt, hogy sikerrel. Egy beteg elméjű lövöldözőt talán visszahozhat a valóságba, ha a gyermeke, a felesége vagy az anyja szól hozzá. Ők néha eredményesebbek tudtak lenni a hivatásosoknál. Valérie tisztában volt vele, hogy a lány számára traumatikus élmény lesz, és hogy neki ezzel utóbb még dolgoznia kell, de most nem volt más eszköz a kezükben.

Bruno közben kapcsolatba lépett Blanchet-val, de már érezni lehetett: nem fogják tudni rávenni, hogy tegye le a fegyvert, és jöjjön ki. Mialatt beszélgettek is, el-eldördült a puskája, és kihallatszottak a sikolyok a tornateremből. Néha a levegőbe lőtt, hogy csendet parancsoljon, máskor meg áldozatokat ejtettek a lövései.

Azok a diákok, akiknél volt telefon, addigra már székek alá elbújva kitelefonáltak. Az iskolába nem volt szabad mobiltelefont bevinni, de voltak, akik becsempészték a zsebükben, és most suttogva beszéltek a rendőrökkel. Elmondták, hogy legalább ötven gyerek fekszik holtan a tornateremben, meg sok tanár is. Azt nem tudták, hányán vannak a folyosókon, és Blanchet még mindig lőtt. Az egyik tanár a tornateremből azt mondta, hogy egy halom töltött Kalasnyikovja van, és használja őket. Annyi tölténye van, hogy valamennyiüket le tudja lőni.

Egy percig sem volt kétséges senki számára, hogy be kell menniük. Már csak az volt a kérdés, hogy mikor. Az orvlövészek készen álltak, hogy belőjenek az ablakokon, de túl magasan voltak ahhoz, hogy célzott lövést tudjanak leadni rá. Az épület oldalán végig létrákat állítottak fel, s most várták a tűzparancsot. Az időközben az alagsorba bejutott rohamosztagosokat utasították, hogy ne menjenek tovább, de álljanak készen, hogy bármelyik pillanatban indulhassanak. A legjobb mesterlövészeik már az épületben voltak, az utcán pedig legalább kétszáz különböző egyenruhát viselő rendőr várakozott. Megérkeztek a mentőautók, és készen álltak az orvosok és a mentősök.

Valérie a parancsnok kezébe nyomott egy cetlit, rajta az üzenettel, hogy Blanchet lánya negyedórán belül itt lesz. Már eljött az iskolájából, és a nagymamája úton van, hogy felvegye. Bruno úgy döntött, megvárja, míg ideérnek. Nem akart újabb száz áldozatot, míg a rohamosztagosok berontanak a tornaterembe, és lelövik Blanchet-t. Ha rá tudják venni, hogy hagyja abba, akkor megéri várni. Azalatt pedig tovább kereshetik a legjobb bejutási lehetőséget az épületbe és a tornaterembe.

Bruno tovább beszélt Blanchet-hoz, miközben ő zokogva emlegette a feleségét, de legalább már néhány perce nem sütötte el a fegyverét. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire egy szőke copfos, rémült arcú, vékony lány felszállt a buszra. Anyai nagymama, akivel együtt élt, odakint várakozott. Solange tizenöt éves volt, az édesanyját már elvesztette, most meg az apja örült meg, és gyilkolt gyerekeket. Szeretett volna segíteni a rendőröknek. Valérie félrevonta egy nyugodt sarokba, és elmagyarázta, hogy mit kellene mondania. Lehet, hogy már az is megfékezne és észhez térítené, ha meghallaná Solange hangját. Adtak neki egy készüléket, amely csatlakoztatva volt ahhoz, amelyiken a parancsnok beszélt, így neki nem kellett kiszállnia a vonalból, és hallgathatta apa és lánya beszélgetését.

– Papa – szólt bele a lány halk, remegő hangon, és a szeme megtelt könnyel. – Maman nem akarná, hogy ezt tedd. Abba kell hagynod. Szeretlek. Maman szeretett téged. – Már mind a ketten zokogtak.

– Megölték őt, Solange. Te ezt nem érted, te még túl kicsi voltál. Miattuk lett rákos. Megérdemlik, hogy meghaljanak.

– Nem akarom, hogy te is meghalj... vagy a gyerekek... – könyörgött Solange.

– Ez az egyetlen módja, hogy odafigyeljenek. Nem volt más lehetőség. Bosszút állok az édesanyádért – hergelte bele magát újból a dühbe. – Így igazságos. És a gyerekek nem szenvedtek. Fejbe lőttem őket. – A buszon, aki hallotta, mindenkit a rosszullet környékezett. Solange visszafojtotta a zokogását. Még ő is megértette, hogy apja nem jöhet ki onnan élve. A rendőrség nem hagyja, hogy ez megtörténjék. Csak abban reménykedhetnek, hogy nem hal meg még több gyerek, de François Blanchet sorsa megpecsételődött. És ezt ő is tudta. – Menj most haza, Solange – mondta erélyesen, ami egy pillanatig úgy hangzott, mintha egy normális apa szólna tinédzser lányára. – Nem volna szabad itt lenned, neked most az iskolában a helyed.

– Itt akartam lenni veled. Bemehetek hozzád, papa? – Ez lenne az utolsó esélye, hogy élve lássa.

– Nem, menj vissza az iskolába. Maman nem akarná, hogy itt legyél.

– Szeretlek, papa.

– Én is szeretlek. Most dolgom van, menj haza – mondta Blanchet szigorúan. Miközben Valérie hallgatta kettejük beszélgetését, SMS-t írt az asszisztensének, hogy küldjön poszttraumás teameket. Már jött egykettő, de most úgy érezte, alábecsülték az áldozatok számát.

A parancsnok fejcsóválva hallgatta az apa-lánya párbeszédet. Blanchet nem jött ki, és abból, hogy azt mondta, „most dolgom van”, arra lehetett következtetni, hogy tovább folytatja az ámokfutását. Perliot parancsnok jelzett Valérie-nak, hogy vigye le a buszról Solange-t, ami meg is történt. Mihelyt a lány elment, kiadta a rejtjeles parancsot, hogy hatoljanak be. A terv készen állt. Négy csoport egyidejűleg megrohamozza a tornaterem bejáratát, és kiszabadítja a túszokat. A mesterlövészek már félig fent voltak a létrákon, és közvetlenül az ablakok alatt vártak készenlétben, hogy villámgyorsan lőhessenek Blanchet-ra.

Minden és mindenki a helyén volt, és várt. A nem egészen két óra, amióta a helyszínen tartózkodtak, kétszáz évnek tűnt. De Bruno Perliot nem tartotta volna felelősségteljes döntésnek, hogy hamarabb akcióba lendüljenek. Azt akarta, hogy a diákok maximális védelme érdekében minden tökéletesen elő legyen készítve, és így a kommandósok a lehető leggyorsabban cselekedhessenek.

Eltökélt arccal adta meg a végső jelszót, amit a különleges egységek minden tagja a fülhallgatóján keresztül hallott. A mesterlövészek a másodperc törtrésze alatt fent voltak a létrákon, a tornaterem ajtaja berobbant, törtek az ablakok, süvítettek a golyók, sikoltozás támadt, és François Blanchet hat golyóval a fejében, négygel a mellkasában, holtan feküdt a földön. Rendőrök és kommandósok rohantak ki az épületből egyenesen a mentőautókhoz, karjukban a sebesült gyerekekkel, míg egy másik rendőrosztagnak jutott az a nyomasztó feladat, hogy módszeresen végigjárva az iskolát,

összeszámolja a halottakat, és megbizonyosodjék arról, hogy Blanchet valóban egyedül követte el a vérengzést.

Az iskolán kívül őrzőgő, zokogó szülők rohantak a mentőautókhoz, hogy lássák, az ő gyereküket hozták-e ki, és a rendőrök nem tudták feltartóztatni őket. A karjukat rángatták, kiáltozva kerestek gyerekeket, s eközben Solange a nagymamája ölelő karjai között zokogott. Ő volt a gyilkos lánya, és már bejelentették az apja halálát. Most tehát már mindkét szülője halott, és borzasztó érzés volt tudni, hogy az apja szörnyeteg volt.

A kíméletlen öldöklés, a kétségbeesés, rémület és tragédia helyszínének látványába még a legkeményebb rendőr szíve is belesajdult. Néhány szülő be akart rontani az épületbe, de nem engedték őket. A sértetlen gyerekeket kommandós csoportok kísérték ki. Voltak, akik kábultan nézelődtek, mások kiabáltak, néhányukat hozni kellett. Valérie az elsők között állt a sorfalban, hogy nézze az elhaladókat, s néha egy-egy szót szóljon valamelyikükhöz. Egyszer csak látta, hogy az egyik kommandós egy csupa vér, ötévesforma gyereket hoz ki ölben, és ekkor, mintha puskából lőtték volna ki, egy fiatalember elrohan mellette. Tom Wylie volt az.

Az amerikai orvos a karjába kapta a gyereket, és rohant vele a legközelebbi mentős rohamkocsihoz. Látta, hogy a kislány haldoklik. A mellkasán érte a golyó, és már kis híján elvérzett. Pillanatokon belül meghal. Egy ott lévő orvos látta, hogy Tom tudja, mit csinál, észrevette a rendőrségi karszalagját is, így együttes erővel infúzióra kötötték, vérátömlesztést hajtottak rajta végre, és leszorították a sebét, hogy elállítsák a vérzést. Tom jelzett a másik orvosnak, hogy elmegy a gyereket vivő rohamkocsival, mire az orvos bólintott, és odakiáltott a sofőrnek, hogy amilyen gyorsan csak tud, hajtson a Necker Kórházhoz. A kocsi ajtaja bezárult, és már robogtak is. A szülők nem is látták a gyereküket, csak egy magányos fotós kapta el a pillanatot, amikor Tom odarohant, és átvette, hogy ezzel megmentse az életét.

Tom egész úton angolul beszélt a kislányhoz, miközben annak meg-megrebbent a szempillája, éppen csak tapintható volt a pulzusa, de

életben volt. Két mentős is velük ment, így hármásban tették a dolgukat teljes összhangban, hogy elállítsák a vérzést. Mire a kórházba értek, már Tom is tiszta vér volt, de a gyerek még élt. A traumatológiáról jött csapat futólépésben vitte el, Tom pedig fohászzkodott, hogy bárcsak meg tudnák őt menteni. Aztán visszament a rohamkocsival és a mentőszeméllyel. Odaérve Wendy látta, amint a betonon térdelve próbál megtartani egy fiút, akinek majdnem ellőtték a karját, és sokkos állapotban volt. Felső diáknak látszott, nagyobb volt, mint Wendy, aki most segített ráfektetni őt egy hordágyra, s végül elrohantak vele.

Bill és Stephanie egy tízéves fiú fölé hajoltak, aki az imént halt meg. Paul a rendőrökkel együtt sebesült gyerekeket hozott ki az iskolaépületből, Marie-Laure és Gabriel pedig a járnai tudó sebesülteket segítette be gyors egymásutánban a mentőautókba. Valérie a szülők között elvegyülve vigasztalta, ölelte, bátorította őket, és segített megkeresni a gyerekeiket. Azokat, akik sértetlenek maradtak, buszokkal vitték el egy másik iskolába, ahol már várták őket a traumát feldolgozni segítő pszichológusok. Több órán keresztül fognak velük beszélgetni, kérdezzétek, tanácsokat adnak nekik, mielőtt átadják őket a szüleiknek.

Valérie azt tanácsolta Solange nagymamájának, hogy gyorsan vigye el az unokáját, mielőtt a riporterek észreveszik, és gyűrűbe fogják. Pár perc múlva el is hajtottak. Valérie odaadta a nagymamának a névjegyt, és megígértette vele, hogy később felhívja, másnap reggel pedig elviszi hozzá Solange-t.

Miután minden sebesültet kórházba vittek, megkezdődött a halottak pontos számbavétele és elszállítása az iskolából. Ezt a látványt a rendőrök és a többiek sem bírták ki könnyek nélkül. Voltak gyerekek, akik a fejükbe kapták a golyót, ahogy a fegyveres mondta, de sokan nem, ők elvéreztek az osztálytermekben és a folyosókon, vagy a tornateremben. A végső összesítés rettenetes eredményt hozott: ez volt Párizs történetének legszörnyűbb tömegmészárlása. Százhuszonkilenc gyerek és harminckét tanár lelte halálát a gyilkos kezétől. Összesen százhatvanegy ember, az iskola összlétszámának negyede, és várható

volt, hogy még lesznek halottak a következő órákban. Több mint ötven gyerek sebesült meg, és egyik-másik el fogja veszíteni valamelyik végtagját. És mindezt egyetlen ember művelte két óra leforgása alatt a teletöltött automata fegyvereivel. Kiszámíthatatlan volt és elmeháborodott, senki sem látta előre, hogy mire készül. Ami történt, katasztrófális méretű tragédia volt.

Amikor minden gyereket és tanárt elvittek, Marie-Laure javasolta, hogy mindannyian menjenek el hozzá, a lakására. A gyerekei iskolában voltak, és a csapatnak kellett egy hely, ahol összegyűlve gyászolhatnak, lélegzethez juthatnak, és sírhatnak az egész esztelen, értelmetlen ügy miatt. Úgy, ahogy voltak, koszosán, véresen és kimerültén beültek a kisbuszba. Stephanie és Wendy sírt. Tom még a nevét sem tudta annak a kisgyereknek, akit menteni próbált.

Valérie átment a másik iskolába, hogy a poszttraumás tanácsadó program keretében találkozzék szülőkkel, diákokkal, tanárokkal és családtagokkal. A csapat többi tagja elindult Marie-Laure lakására, Bruno Perliot százados, a szolgálatos rendőrparancsnok pedig megígérte, hogy később jelentkezik. A következő napokban számtalan beszámoló, sajtókonferencia és értekezlet elemzi majd, hogy mi történt, mit csináltak rosszul, ha volt ilyen, mit kellett volna másképp csinálniuk, és hogy kellett volna kezelni a helyzetet.

Túl sok volt a halálos áldozat, de abban mindnyájan egyetértettek, hogy semmit sem csináltak volna másképp. Az egész akció óraműpontossággal zajlott. De egyetlen örült egy halom töltött fegyver birtokában teljesen sakkban tudta tartani őket, és kioltott százhatvanegy életet.

Két órát töltöttek Marie-Laure-nál, akitől akkor mentek haza, amikor indulnia kellett, hogy csatlakozzék Valérie-hoz a poszttraumás tanácsadáson. Nagyon sok szülőt, családot kellett vigasztalniuk, beleértve a lelőtt tanárokat is. Nyomasztóan sok és nehéz feladatuk volt, de maximális szakértelemmel végezték. Az, amit láttak, a legmélyebb tisztelettel töltötte el a négy amerikai traumatológust.

Mihelyt Andy látta a hírekben, hogy mi történt, azonnal felhívta Stephanie-t. Késő éjszakáig nézte a tévében, és rögtön felszólította a feleségét, hogy menjen haza. Semmi sem indokolja, hogy ott legyen, mondta, az ő helye a gyerekei mellett van, nem kell kockára tennie az életét Franciaországban.

– Egyszer sem voltam veszélyben – válaszolta Stephanie nyugodtan és szomorúan. – Nem voltunk bent az iskolában. És nagyon is indokolt, hogy itt legyek. Rengeteget tanulhatunk tőlük, és mi is megoszthatjuk velük, amit tudunk. A mindkettőnk országában előfordul ilyen esetek miatt vagyok itt.

– Gyere haza, az istenit neki! – kiabálta ki a saját félelmét a férje.

– Szeretlek, Andy, de maradok – válaszolta Stephanie csendesen, mire a férje letette a telefont. Stephanie azonban kihallotta Andy hangjából, hogy mennyire félti.

Jeff akkor hívta fel Wendyt, amikor a kisbusz már hazafelé vitte. Wendy meglepődött a telefonján, noha tudta, hogy Jeff későig fent van.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi olyan semleges hangon, mintha egy kollégájához vagy egy régi barátjához beszélne, és Wendy ebből gyanította, hogy Jane hallótávolságon belül van.

– Jól, de szívszorító volt – válaszolta a kiborulás határán.

– Ebben biztos vagyok – mondta a férfi csendesen. – Aggódtam érted. Csak tudni akartam. Örülök, hogy jól vagy. Viszlát, amikor visszajössz. – Azzal letette a telefont, pedig Wendy vágyott volna valami gyengédségre, vigasztalásra. Szép lett volna hallani tőle, hogy „szeretlek”. De az nem Jeff lett volna. Ezt nagyon régen mondta neki utoljára, talán mert már nem szerette, vagy nem gondolta, hogy mondania kellene. De az is lehet, hogy úgy hitte: ha nem mondja neki, hogy szereti, akkor nem csalja meg a feleségét.

Bill hallotta a beszélgetést, és látta Wendy csalódott arcát.

– A sebészek már csak ilyenek. Csupa szív emberek – mondta, mire Wendy elmosolyodott. Nem akarta kimondani, hogy valószínűleg ott volt Jeff felesége is.

Mindnyájan összetörten és holtfáradtan értek haza, és azt kívánták, bár többet tudtak volna tenni a sebesültekért. Tom szeretett volna elmenni az iskolába, ahol Valérie csoportjai dolgoztak, de nem akart tolatkodó lenni. Inkább egy üveg skót whiskyvel a kezében bekopogott Billhez, és együtt megittak egy pohárral, majd pár perc múlva Stephanie is csatlakozott hozzájuk.

– Ez most nekem is jólesne – mondta, mire Tom neki is töltött, Bill pedig bekopogott Wendy ajtaján, hogy őt is áthívja. Ő is kapott egy pohárral. A több szempontból zökkenőmentes hadművelet ellenére pokoli nap volt. Ijesztően sok szülő gyászolja most a gyermekét! Bill bekapcsolta a tévét, ahol a CNN tudósítója elmondta, hogy este kilenc órától gyertyás virrasztás lesz a Notre Dame-ban az áldozatok emlékére. Megbeszélték, hogy mind a négyen elmennek. A maguk módján örültek, hogy ott voltak, és megtették, amit tudtak. Oly kevésnek látszott ennyi halott gyerek mellett, de ez volt a hivatásuk, ennek szentelték az életüket. És most már mind a négyen tudták: jól tették, hogy eljöttek Franciaországba. A mai nap megerősítette őket ebben. Itt kellett lenniük, erre a kimerítő, gyötrelmes munkára születtek, még akkor is, ha összetörte a szívüket.

Kilencedik fejezet

A San Franciscó-i négyes este háromnegyed kilenckor, jó melegen felöltözve találkozott a lakásaik előterében. Stephanie és Wendy még gyapjúsapkát is húzott a fejére. Taxit hívtak, azzal mentek a Notre Dame-hoz. Pár sarokkal távolabb meg kellett állniuk, és onnan gyalog mentek tovább. A tér tele volt a kezükben gyertyát és virágot tartó, ünnepélyes csendben a templom felé vonuló emberekkel. Láttukra összenéztek, majd a rengeteg ismeretlen embert figyelték, akik gyászolni jöttek a fiatalon életüket vesztett diákokat, és a tanárokat, akik közül sok szintén fiatal volt.

Jó volt így, számukra ismeretlen emberekkel együtt szembenézni a történetekkel. Mintha erős kötelék fűzné össze mindüket azáltal, hogy elítélték a magányos fegyveres örült tettét, amellyel örökre megváltoztatta sokak életét, amikor megvalósította a bomlott agyában megfogamzott, bosszúszomjas tervét. Nem lehetett megérteni. Senki sem értette. Sok, nagyon sok életet kioltott.

Az iskolát bezárták, és a hírekben bementék, hogy a következő félévig már nem is nyitják meg újra. A diákokat a környék más *lycée*-ibe osztják szét, a súlyos traumán átesett tanárokat pedig szabadságra küldik. Új, szigorúbb biztonsági intézkedéseket vezetnek be minden iskolában, sajnos túl későn a halottak és a sebesültek számára. A lövöldözés óta két újabb gyerek halt bele a sérülésébe, ami miatt százhatvanháromra emelkedett a halálos áldozatok száma, s ezzel megelőzte a négy évvel korábbi, novemberben lelőtt áldozatokét. Azt a tragédiát gondosan kitervelték, úgy hajtották végre. Ezt a mostanit gondolkodás nélkül, ötletszerűen vitte végbe egy olyan ember, akit rossz irányba terelt a felesége miatti gyásza, és az iskolát hibáztatta az asszony haláláért. Diákokon és tanárokon vett elégtételt. És azt is tudni lehetett, hogy árván maradt lánya soha többé nem lesz az, aki előtte volt.

Az esti lapokban már megjelent Solange fényképe, amint felfelé lép a rendőrbusz lépcsőjén, hogy telefonon beszéljen az apjával. Háttal volt a fotósnak, úgyhogy az arcát nem lehetett látni. Hátizsákjával és copfba font hajával olyan volt, mint bármelyik diáklány. Ha a média lecsap rá, azzal őt is büntetni fogják.

Gabrielnek valahogy sikerült a Notre Dame előtti tömegben megtalálnia Stephanie-t, ami nem volt kis teljesítmény, de addig tülekedett a sokaságban, amíg végül rátalált. Emberek ezrei gyújtották meg a gyertyáikat, és tették le a kis csokraikat a templom lépcsőjére. Egy pap az erkélyről áldást osztott, a harangok százhatvanháromszor kondultak meg a fejek felett, s visszhangoztak a szívekben. Amikor rátalált, Gabriel nem szólt semmit Stephanie-nak, csak megállt mellette, és fél karjával átölelte a vállát, míg a másik kezében a magával hozott gyertyát tartotta.

Marie-Laure és Paul is ott voltak, ők úgy találták meg a többieket, hogy felhívták Wendyt a mobilján.

Jó érzés volt együtt lenni. Tizenegy óráig maradtak, azután hazamentek. Tom elvált tőlük, és elment abba az iskolába, ahol Valérie foglalkozott a családokkal. Halk, megnyugtató hangon beszélt a csoportokba tömörült szülőkkel arról, hogy mire számítsanak a gyerekeik részéről, és hogyan segítsék őket az elkövetkező napokban.

Elmondta, hogy amint a velük történetek kezdenek tudatosulni bennük, mindaddig, amíg fel nem dolgozzák, lesznek rémálmaik és sírógörcseik, pánikrohamaik és éjszakai felriadásaik. A szülőkkel és a gyerekekkel való beszélgetések megrendítőek és szívbemarkolóak voltak. A biztonság érzésére kiéhezett a szülőkbe kapaszkodó vagy a nyakukba ugró gyerekek arcára rá volt írva, hogy min mentek át. De Valérie tudta, hogy hosszú időnek kell eltelnie, amíg újra biztonságban fogják érezni magukat. Még évekig újra meg újra átélnek majd annak a napnak a szörnyűségeit.

Tom megvárta, míg Valérie szünetet tart, akkor fölmentek egy kávéra a rögtönzött büfébe, ahol mindenki ehetett is, ha akart. Voltak gyerekek, akik még meg sem tudtak szólalni, de Valérie elmondta a

szülőknek, hogy ne aggódjanak, ez egy darabig még így lesz, aztán ez is elmúlik.

– Folyton az a kislány jár az eszemben – mondta Tom szomorúan, a kávéját kortyolgatva. – Nem biztos, hogy életben maradt. A rohamkocsiban ugyan elállítottuk a vérzést, de addigra már nagyon sok vért veszített.

– Tudod, hogy melyik kórházba vitték? – kérdezte Valérie.

– A Neckerbe.

– Holnap megnézzük. – Miután látta, hogyan rohant Tom, hogy megmentse a gyereket, és utána is hogy segített a többiekben, Valérie kezdett tisztelettel nézni rá, mint orvosra, és úgy is, mint férfira. A tragédia helyszínén fáradhatatlannak mutatkozott, találékony volt a módszerek alkalmazásában, és tudása legjavát adva mentette a gyerekeket. Korántsem volt az a bohóc, akinek eddig gondolta. Valérie nemcsak azt látta meg benne, hogy kiváló orvos, de azt is, hogy részvéttel fordul a segítségére szorulóknak felé. – Fantasztikus orvos vagy – mondta, miután megitták a kávéját. A másik három amerikai is nagyon jó benyomást keltett, nemkülönben a francia csapat.

– Igyekszem rendes orvos lenni – válaszolta Tom. – De nem mindig lehet – tette hozzá gyakorlatiasan, remélve, hogy az a kislány nem került végül abba a csoportba, akiket nem tudott megmenteni.

Hajnali kettőkor vált el Valérie-től, ez alatt az idő alatt meg sem próbált beszélni a tanácsra szoruló gyerekekkel vagy szülőkkel. Valérie sokkal jobban értett ahhoz, hogy mit kell mondani az összetört szívű embereknek. Amikor visszaért a lakására, még csak le sem vetkőzött, ruhástól végigdőlt az ágyon, és a kimerültségtől mozdulni sem bírt. Csak feküdt, és végül álomba sírta magát.

Mindnyájan megviselten, fáradtan és aggodalommal teli szívvel érkeztek meg a másnap reggeli megbeszélésre. Amint az várható volt, most még rosszabbul érezték magukat, mint előző nap. Az éjszaka négy újabb gyerek és egy tanár halt meg. Százhatvannyolc. Most már

hivatalosan is ez volt a legsúlyosabb és a legtöbb áldozattal járó lövöldözéses iskolai eset Franciaország történetében.

Valérie is eljött, de rögtön mondta, hogy nem maradhat sokáig. Túl sok tanácsadó ülést és programot kellett megszerveznie, és össze kellett hangolnia a tanácsadók munkáját. Reggel hét órakor találkozott Solange-zsal, aki elmondta neki, hogy nem akar többé iskolába menni, nem akar találkozni az osztálytársaival. Végül a nagymamával együtt rábeszéltek, hogy próbálja meg egy pár napig, és meglátja, hogyan fogja érezni magát. Minden téren sok sebnek kellett begyógyulnia, és Valérie fáradhatatlanul dolgozott a munka megszervezésén és lebonyolításán.

Órákig tartott, míg megbeszéltek, mit csináltak jól, és miben vallottak kudarcot. Mindegyikük tudott a jövő szempontjából valami értékes visszajelzést adni Marie-Laure-nak. Ha több fegyveres lett volna, sokkal rosszabbul alakul minden.

A megbeszélés után végigjárták azokat a kórházakat, ahova az áldozatokat vitték. Néhányan szörnyű sérüléseket szenvedtek. És sejthető volt, hogy lesznek, akik elveszítik valamelyik karjukat vagy lábukat. A Neckerben Tomot örömteli meglepetés várta. Érdeklődtek a kislány felől, de időbe telt, mire Tom leírása alapján azonosítani tudták. Megkérdezték, hogy milyen színű volt a haja, de Tom nem tudta biztosan, mivel a gyerek haja is csupa vér volt. Amikor belépett a szobába, a kislány szülei az ágy mellett álltak. Tom összehozott pár mondatot, bár a francia kiejtése borzasztó volt, majd a szülők angol nyelven, akadozva, de hálásan köszönetet mondtak neki. Egyikük sem tudta egykönnyen feldolgozni, ami történt, mégis meg kellett találni a módját, hogy együtt éljenek vele.

Tom megkönnyebbült, miután látta a kislányt. Egy nappal volt túl a műtéten, erős nyugtatókat kapott, de Tom látta rajta, hogy jól viseli az állapotát, és minden bizonnyal életben marad.

A nap végén újra találkozott Valérie-val. A rue du Bacon lévő lakása közelében, egy bisztróban megittak egy pohár bort. Valérie fáradtnak látszott, és már nem volt olyan tartózkodó. Az előző nap eseményei közelebb hozta őket egymáshoz. A nap folyamán

megmutatkoztak a képességeik és orvosi szaktudásuk, és Valérie átlátott a falon, amelyet Tom maga köré emelt. A gondtalan vidámság és nevetés fala egyszersmind szilárd és stabil volt, és ez tetszett neki. Tom komoly és nagyszívű embernek bizonyult, és Valérie már értette, hogy az oaklandi kollégái mit láttak benne, és miért tisztelték annyira.

– Mi készítt rá, hogy ezt a fajta munkát végezd? – szegezte neki egyenesen a kérdést, amikor már sikerült kicsit ellazulniuk. Még az este folyamán el akart menni egy másik iskolába, ahol tanácsadást szerveztek a túlélők számára.

– Az olyan pillanatok, mint az a tegnapi – válaszolta Tom csendesen. – Amikor másodpercek alatt kell dönteni, mielőtt túl késő lenne. – Valérie ennél többre gyanakodott, de Tom nem mondott többet. Mindegyiküknek volt valami személyes tétje, akár bevallották, akár nem. – Hát téged?

– Fiatal koromban két évig Libanonban éltünk. Ott épp akkor háború volt, és emiatt elveszítettem néhány közeli jó barátomat. Arra gondoltam, hogy talán változtathatok valamit a világon. Amikor elkezdtem az orvosi egyetemet, szülészorvos akartam lenni, de beleszerettem a pszichiátriába. Jobban izgatott az emberi szív és elme, mint a kisbabák világra segítése. Azt hiszem, ez, amit csinálok, inkább nekem való – mondta csendesen, és rámosolygott Tomra. Ő egy percig nem szólt semmit, aztán amikor belenézett Valérie szemébe, a nő látta, hogy valami megnyílik benne, és megérti, hogy erre a nőre rábízhatja a múltja titkait.

– Montana egyik vidékies területén nőttem fel. Tizenegy éves koromban autóbalesetet szenvedtünk a szüleimmel és a bátyámmal. Mivel ott nagy távolságok vannak, hosszú időbe telt, mire a mentők odaértek. Ott álltam, és végignéztem, ahogy meghalnak. Szerettem volna segíteni nekik, de nem tudtam, hogyan. Azon az éjszakán minden és mindenki, akit szerettem, eltűnt. Tudtam, hogy ha orvos lettem volna, megmenthetem őket. Attól fogva tudtam, hogy olyan ember szeretnék lenni, aki képes megmenteni másokat. Oklahomába költöztem a nagynénémhez és a nagybátyámhoz. Nem voltak kedves

emberek, de befogadtak. Nem volt sok pénzük, egyszerű emberek lévén a szüleim után maradt örökségemből fizették mindazt, amire szükségem volt. Elégnek bizonyult az orvosi egyetemhez, úgyhogy az alapképzés után ott folytattam.

– Ezért nem házasodtál meg, és ezért nem akarsz gyerekeket? – kérdezte Valérie együttérzőn.

– Valószínűleg. Tipikus történet. Percek leforgása alatt elveszíthetsz mindenkit, akit szerettél. A sors mindent elvehet tőled. Azt hiszem, már a kezdet kezdetén eldöntöttem, hogy nem vállalom ezt a kockázatot, inkább megpróbálom könnyedén kezelni ezt a témát. Ha nincsenek családi kötelek, akkor nincs veszteség, és nincs szívfájdalom. Az ember nem veszítheti el azt, amije nincs, és nem is akarja, hogy legyen. Nálam ez működni látszik. – De a szórakozáson és a játékokon túl magányos élet volt ez, amit Valérie kiolvasott Tom tekintetéből. – És te miért nem akarsz férjhez menni és gyerekeket szülni? – fordította vissza a fegyvert Valérie-ra, aki elmosolyodott.

– A szüleim szörnyű rossz házassága nem tette vonzóvá számomra. Engem, akit nem akartak és nem szerettek, használtak fegyverként egymás ellen. Miattam kötelességüknek érezték, hogy együtt maradjanak, és ezért gyűlöltek engem. Nem akartam én is ezt tenni egy gyerekkel, sem börtönben élni, amire ők kényszerítették egymást a kedvemért. Az én szememben ez túlságosan visszatetszőnek és bonyolultnak tűnt. Életemben két férfival éltem együtt. Mindkét kapcsolat véget ért, és egyikőjüktől sem akartam gyereket. Azt hiszem, vannak emberek, akik nem valók szülőnek, közéjük tartozom én is. De amit gyerekkoromban tanultam, mások számára hasznosnak bizonyult, a saját életemet pedig csodálatossá tette.

– Bámulatos, hogy a múlt végül mindig megtalál bennünket, nem igaz? – kérdezte Tom komolyan.

– Nem feltétlenül – válaszolta Valérie filozofikusan. – Mi mindketten valami jót hoztunk ki belőle. Ez már önmagában nagy dolog. Tegnap te a gyors reakcióddal megmentetted egy gyerek életét, és bármibe lefogadom, hogy nem először csináltad. Többet tettél annál,

mint hogy jóvátedd egy régi tehetetlenségedet, ami miatt annak idején nem tudtad megmenteni a szüléidét és a testvéredet. Én pedig a munkámmal segíték egyes embereknek. Jó módszer, hogy elúzzuk a múltunk kísérteted, nem gondolod?

Tom elgondolkodva bólintott. Valérie nem volt megkeseredett ember, és csodálta benne, hogy olyan szabadnak látszik. Ezek után más témák kerültek szóba, majd Valérie közölte, hogy vissza kell mennie dolgozni. Az elkövetkező hetekben nagyon sok munkája lesz.

– Eljössz velem egyszer vacsorázni? – kérdezte Tom, és a hangjában, viselkedésében nyoma sem volt a jól bevált Don Juan-féle manírnak. Férfi volt, akinek borzasztóan tetszett egy nő, akit ráadásul még tisztelt is. Valérie pedig vonzónak találta azt a férfit, akit a játékosság álarca mögött pillantott meg.

– Szívesen – felelte könnyedén. – Pár nap alatt valamelyest elcsitulnak a dolgok. És San Franciscóban bőven lesz időnk.

Tomnak tetszett a gondolat. Elkísérte Valérie-t a metróig, ahol jobbról-balról megcsókolta az arcát. Ő mosolyogva intett neki, aztán eltűnt a metró bejáratában.

*

Egész héten folytatódtak a beszámoló és kiértékelő értekezletek, miközben mindannyiukra nagy nyomás nehezedett a sajtó kitartó ostroma miatt – bárkivel hajlandók lettek volna interjút készíteni, aki szóba áll velük. Arra akartak választ kapni tőlük, hogy miben hibáztak, hogy lehetett volna másképp kezelni a helyzetet, és mivel magyarázzák, hogy olyan sok volt a halálos áldozat.

Egy Jacqueline Moutier nevű újságíró kiváltképpen szívósan üldözte őket. Egyik este megpróbálta becserkészni Billt, amikor kijött az irodából. Ő már nagyon unta a nőt, aki egész nap vadászott rá. És az amerikaiak csak megfigyelőként voltak jelen, minden döntést a francia rendőrség hozott. De a riporternőt nyilván lejárató információk és ördögi színben feltüntethető hivatalos személyek érdekelték.

Elkísérte Billt a metróig, és arról kérdezgette, hogy érzése szerint hibáztathat-e valakit. Billt a kérdés feldühítette. Az óriási emberveszteség ellenére mindenki erejét megfeszítve dolgozott azon, hogy a lövöldözést követően és a túsztárság alatt a lehető legjobb eredményt érhessék el. Felhívta a riporternő figyelmét arra, hogy volt olyan család, amelyik két lányát veszítette el, és a fiuk még mindig kritikus állapotban van, lehet, hogy ő is meghal. Csak egy a sok tragédia közül, amiért senkit sem lehet hibáztatni, kivéve azt az embert, aki lelőtte őket. Billt dühítette, hogy a nő valaki másra akarja hárítani a felelősséget, és mindenkit, aki részt vett az akcióban, rossz fényben tüntet fel. A riporternő eleven példája volt mindannak, amit gyűlölt a médiában.

– Miért akar a valóságosnál is rosszabb képet festeni a történekről? – torpant meg, haragtól égő szemmel nézve a nőre. – Úgy gondolom, hogy a lehető legtökéletesebben kezelték a helyzetet. Csak ámultam azon, hogy milyen szépen, és minden szempontból milyen profi módon viszonyultak ehhez a tragédiához.

Az újságíró arról volt híres, hogy szeretett zavart kelteni, és tisztességtelen eszközökhöz folyamodni, csak hogy szenzációt keltsen a cikkeivel, tekintet nélkül arra, hogy kiket sért meg vele. Bill mélyen megvetette ezért. Egyszer már leírta a lapjában, hogy a rendőrség túl lassan szánta el magát, hogy bemenjen az iskolába, és ha gyorsabbak lettek volna, sokkal több életet lehetett volna megmenteni. Ez nem volt igaz. Ha korábban, nem kellőképpen felkészülve mennek be, sokkal több életet veszítettek volna el.

– Mi értelme van a gyászoló szülőket még jobban elkeserítem? – kérdezte Bill nyersen. – Hogy fog tudni aludni az éjjel? – vetette oda, de a nőt egy percre sem tántorította vissza. A többiek néhány perccel hamarabb mentek el az irodából. Stephanie vacsorázni ment Gabriellel. A trauma, amelyen mindketten keresztülmentek, közelebb hozta őket egymáshoz, ami nem feltétlenül volt jó dolog, de mindkettőjüknek vigaszt nyújtott. Wendy Marie-Laure-nál vacsorázott, Tom és Paul pedig kettesben mentek el valahova. Billnek nem volt kedve betársulni

hozzájuk, meg sok olvasnivalója is volt, ezért egyedül indult haza. Így esett, hogy ráakaszkodott ez a riporter, aki Bill szemében a fajtája legrosszabb képviselője volt. Még megkérdezte Bill nevét, amit ő megmondott neki, és a San Franciscó-i kórházét, amelyet képviselt, aztán eltűnt.

Billt bosszantotta, hogy egész úton hazafelé nem tudta a nőt kiverni a fejéből, de végül csak sikerült megfélemlenie róla, és hazaérve már nyugodt lelkiállapotban hívta fel a lányait. Alig várta, hogy pénteken újra láthassa őket. Azok után, amiket a *lycée*-nél látott, még drágábbak voltak a szívének.

Újra rádöbrent, milyen múlandó tud lenni az élet, pedig jól tudta eddig is a munkája révén. Nem volt szüksége ilyen durva emlékeztetőkre, és a sebesült és halott gyerekek látványa egész héten kísértette. Most a békesség érzésével töltötte el, hogy olyan terveket készíthetett a lányokkal közös hétvégéjére, amikben nem volt semmi különös. A Claridge's recepciósa üzenetet küldött a telefonjára, hogy szerzett jegyet az *Annie* című új produkcióra, és a gondolat, hogy együtt fogja megnézni a lányokkal, a héten történt tragédia ellenére, aminek szemtanúja volt, örömteli megkönnyebbülést hozott.

Gabriel aznap este a Le Voltaire-be vitte Stephanie-t vacsorázni. Mindkettőjüket, de különösen Stephanie-t, kimerítették és megrázták a hét eseményei, és most jó volt ellazulni ebben az elegáns és hangulatos étteremben. Autóbalesetek és véletlenszerű koponyasérülések elszenvedőit egészen más érzés volt ellátni, mint a közelmúltban átélt tömegmészárlás áldozatait.

Stephanie szorongó gondolatai egész héten a gyerekei körül jártak. Őrült fegyveresek váratlan felbukkanása immár világméretű válságjelenségnek számított, és az Államokban is gyakran előfordult. Ott az indítékok között ritkábban szerepeltek politikai természetűek, mint Franciaországban, hasonló lövöldözéseket többnyire túl hosszú ideje lappangó pszichés problémákkal küzdő emberek követtek el, vagy

zavarodott diákok rendeztek egyetemi campusokon. A COZ meg a többi, hasonló feladatokat végző csoport tagjai a legnagyobb részletességgel taglalták, hogy a meglévőknél sokkal pontosabb korai észlelési módszerekre lenne szükség.

Stephanie és Gabriel már unták, hogy állandóan ez a téma, jó volt hát kicsit kettesben kilépni a munka világából. Gabriel erősen le volt terhelve, de az iskolai lövöldözés után végre volt ürügye arra, hogy ne menjen haza, habár állította, hogy a hollétét illetően már nem tartozik elszámolással a feleségének. Soha nem mentek együtt társaságba, és ez már évek óta így volt. Stephanie otthoni helyzete egészen másként festett, ő éppen hogy fenn akarta tartani a házasságát. Legalábbis eddig.

Kétheti párizsi tartózkodás után már nem volt ebben olyan biztos, és Gabriel mindent megtett, hogy elbizonytalanítsa, vajon érvényes-e még a házassága. Olyasmiket mondott Stephanie-nak, amitől nehezen megválaszolható kérdések fogalmazódtak meg benne.

Az este előrehaladtával kezdtek ellazulni. A finom vacsora és a kitűnő kiszolgálás egy másik világba repítette őket, amelyben a *lycée* tragédiája egyre távolibbnak tűnt.

– Csodálatos életünk lehetne együtt – mondta a főfogás után Gabriel, kezét Stephanie kezére téve.

Stephanie felsóhajtott.

– Bárcsak tíz évvel ezelőtt ismertelek volna meg – felelte becsületesen. De akkor most nem lenne itt neki Aden és Ryan, márpedig azt a legkevésbé sem akarta volna. Most azon is elgondolkodott, hogy Andy meg ő egymáshoz valók-e. Hétévi házasság után minden olyan nehéz volt. Andy haragudott, amiért nem volt hajlandó a lövöldözés után hazarepülni. Nem értette meg, hogy ő és a többiek min mentek keresztül együtt, hogy milyen sokat jelent nekik a csapatmunka, a közös tapasztalat, és milyen fontos az, amit utána kell elvégezniük. Kizárt dolog, hogy most elmenjen, hacsak valamelyik gyereke súlyosan meg nem betegszik. Az ennél könnyebb helyzeteket Andy képes lesz kezelni, amíg haza nem megy.

És már egy másik oka is volt a maradásra. Az, amit Gabriellel egymás iránt éreztek, szintén fontosnak tűnt számára. Mi van, ha ő az igazi, ha ő jelenti számára a jövőt? Meg kell tudnia, valódiak-e az érzéseik. De az egész még nagyon új volt. Stephanie úgy érezte, mint akit egy erő felkapott, és egy távoli parton letett.

Vacsora után kézen fogva sétáltak a Szajna partján. A fagyos idő ellenére Stephanie nem tudott betelni a kivilágított Párizs és a minden egész órában felragyogó Eiffel-torony látványával. Az egész városban félárbórcra engedték a zászlókat a lövöldözés áldozataira emlékezve, de Párizs szépségét semmi sem tudta elhomályosítani. Séta közben egyszer megálltak, és Gabriel megcsókolta. A közösen átélt tragédia után szükségük volt egymásra, és az érzéseik az élet mellett szóltak.

Stephanie most semmi mást nem akart, mint együtt lenni Gabriellel, és amikor a férfi hazakísérte, felment vele a lakására. Az ablakon bevilágított a hold, amikor beléptek a parányi hálószobába. Stephanie még soha senkire nem vágyott ennyire, és nem bánta, mi lesz velük ezután, csak biztonságban érezhesse magát az ölelő karokban. Semmi mással nem törődve, a szenvedélytől vakon, szinte önkívületben zuhantak az ágyra. Stephanie úgy érezte, mintha elnyelte volna a szerelmük óceánja. Minden olyan hihetetlenül gyorsan történt közöttük, és a lövöldözés olyan erővel lökte őket egymáshoz, felülírva a józan ész parancsát, félresöpörve minden mást.

Olyan volt, mintha egymásnak születtek volna, és Stephanie tudta, hogy ezek után képtelen, és nem is akar Gabriel nélkül élni.

– Annyira szeretlek, hogy fáj – suttogta, miközben a férfi gyengéden simogatta a haját, és még közelebb vonta őt magához. Stephanie a sajátja mellett érezte Gabriel szívdobogását is.

– Soha nem fogom engedni, hogy bármi is fájdalmat okozzon neked, Stephanie.

Stephanie szerette, ahogy Gabriel a nevét kiejti, és elhitte, amit mondott.

Együtt töltötték az éjszakát, és amikor reggel felébredtek, megint szeretkeztek. És amennyire Stephanie tapasztalta, Gabriel nem üzent,

nem is telefonált haza, tehát valóban független és felelősséggel nem tartozó férfi, ahogy állította. Ha akarja, teljes egészében az övé lehet, és ő is neki adhatja magát. Andyvel sohasem szeretkeztek ilyen szenvedélyesen.

A harapnivalóan friss, fagyos párizsi reggelben együtt mentek biciklivel dolgozni. Mindketten mosolyogva pedáloztak a reggeli forgalomban, és az irodához közeli egyik pékségnél megálltak egy kávéra és croissant-ra, meg egy csókra. Ahogy Stephanie ránézett a férjira, úgy érezte, hogy soha életében nem volt ilyen boldog, dacára mindannak, amit láttak és amiken keresztülmentek. Úgy érezte, most már valóban Gabrielhez tartozik. San Francisco meg egymillió mérfölddel távolabb, egy másik bolygón van.

Abból, hogy Gabriel és Stephanie együtt érkeztek meg az irodába, a többiek gyanították, hogy együtt töltötték az éjszakát. Nyilvánvaló volt, hogy intim kapcsolatban vannak. Senki sem tett megjegyzést. Nem sokkal ezután a rendőrpáncsnok, Bruno Perliot érkezett Marie-Laure-hoz. Komolynak látszott. Hivatalos ügyeket akart megbeszélni vele, és meg akart győződni róla, hogy nem sérült túlságosan a trauma átélése közben. Nagyon nehéz helyzet volt ez még a hivatásosok számára is, és Marie-Laure vele és az embereivel együtt végig a frontvonalban küzdött. Valérie pszichológiai segítséget ajánlott azoknak, akik igényelték, de Marie-Laure-nak erre nem volt ideje.

Bruno csendben volt, miközben Marie-Laure irodájában a tragikus esemény következményeiről és a sajtó agresszív hozzáállásáról folyt a szó. Az újságírók mikroszkóp alatt vizsgálták, majd elemezték az eseményt, keresve a baklövéseket, vagy a hivatásosok, különösen a rendőrség hanyagságának és hozzá nem értésének a jeleit. A rendőrpáncsnok ezt már megszokta, és Marie-Laure is így volt vele. A franciák mindig is hajlamosak voltak mások kri-tizálására. A sajtó, elsősorban Jacqueline Moutier, interjút készített gyászoló szülőkkal.

Bruno évek óta gyűlölte Moutier-t, akivel több alkalommal össze is csaptak a nyilvánosság előtt.

– Láttam, hogy az egyik amerikai beszélt vele – mondta Marie-Laure-nak, aki meglepődött. Nem tudott róla, és nem örült neki.

– Kértem őket, hogy ne nyilatkozzanak a sajtónak – felelte mentegetőzve. Kedvelte Bruno Perliot-t, úgy gondolta, hogy a halottak száma ellenére nagyszerű munkát végzett. Emberséges volt és együttérző, és amennyire a körülmények megengedték, óvatos is: kellő biztonság és előkészületek hiányában nem engedte behatolni az embereit az iskolaépületbe. Marie-Laure nem kifogásolt semmit, amit Bruno tett, ő pedig rendkívüli módon tisztelte Marie-Laure-t. Az asszonyt meglepte, és nagyon kedvesnek találta, hogy a rendőrparancsnok eljött az irodájába.

– Nagyon szépen beszélt a nevünkben – mondta Bruno, és elégedett arccal átnyújtotta a reggeli újságot, amely a kérdéses cikknél volt kinyitva. – Érezni rajta, hogy Moutier éppen annyira az idegeire ment, mint az enyémmre szokott. Ha egyszer ki tudnám rúgatni, az lenne a pályám legvidámabb napja – közölte fanyar képpel, amin Marie-Laure csak nevetett, majd hozzálátott a cikk elolvasásához. Meglepő módon Moutier bőségesen idézte Billt, aki a párizsi hatóságoknak az iskolai tragédiát illető teljes támogatásáról beszélt. Miután végigolvasta a cikket, felvont szemöldökkel nézett Brunóra.

– Fogalmam sem volt, hogy ő az – mondta. – Nem azonosítottam ezzel a névvel. Nagyon diszkrét, és csak a saját munkájuk érdekelt, meg a miénk – dicsérte Billt. Az is imponált neki, amit Bill Moutiernek elmondott.

– Meg vagyok lepve, hogy nem a Ritzben vagy a George V-ben lakik – nézett a nőre mosolyogva Bruno. Moutier alapos kutatómunkát végzett, és elő is rukkolt néhány roppant érdekes információval Bill személyét illetően. A dúsgazdag Browning Oil család tagja, hatalmas örökség várományosa, az öccse New Yorkban él. Az olvasók tudtára adta, hogy Bill elvált, két gyermeke van, és hogy a volt felesége egy brit lord lánya. A cikk beszámolt róla, hogy Bill Browning tapasztalt

traumatológus orvos, San Franciscóban él, ott dolgozik a közkórházban, és az egyik legnagyobb, sok millió dollárra rúgó vagyon örököse Amerikában. Gondosan felsorolta a család főbb vagyonelemeit, és a lista meglehetősen hosszúra nyúlt. Végül az írás egy idézettel zárult, amelyben Bill a legnagyobb elismeréssel szólt a párizsi mentőcsoportokról.

– Ez egyszer kitelt tőle egy tisztességes kézfogás – morogta a rendőrpárancsnok. – Na, nem fog sokáig tartani. A holnapi vacsora mellé megint letesz majd az asztalra valami rólunk szóló disznóságot. Nem bírja elviselni a pozitív kicsengésű történeteket. Azt hiszem, ezúttal csak az izgatta, hogy ki ez az ember, és mindenáron ki akarta deríteni. Mivel, mint említetted, a csapat legtartózkodóbb tagja. Ha ezt a cikket elolvassák, minden párizsi nő üldözni fogja. Lehet, hogy épp azért írta, hogy bosszantsa – mondta még, és felállt. Vissza kellett mennie dolgozni, és tulajdonképpen csak azért jött ide mindjárt reggel, hogy megnézzze Marie-Laure-t, és meggyőződjék róla, hogy jól van.

Marie-Laure megköszönte, hogy benézett, és miután Bruno elment, átsétált ahhoz az íróasztalhoz, amelyet Bill használt.

– Köszönöm azt a sok szépet, amit rólunk mondtál a sajtónak – mondta kedvesen, mire Bill meglepetten nézett fel rá.

– Leközölte az a szörnyű nőszemély? Tegnap este elkísért egészen a metróig, és a végén elvesztettem a türelmemet. Elviselhetetlen botrányhajhász, mindenben a rosszat keresi, amivel csak kárt okoz mindannyiunknak. Elmondtam neki, amit az egészről gondolok, és hogy ti mindannyian, beleértve a rendőrséget is, milyen nagyszerűen helytálltatok. Meg sem akarta hallgatni, ezért most meglep, hogy benne hagyta a szövegben.

– Engem is meglepett – vallotta be Marie-Laure. – Ha akarsz, lefordítom neked a szöveget – ajánlotta.

– Köszönöm, de tudok annyira franciául, hogy el tudjam olvasni, csak beszélni ne kelljen – mondta Marie-Laure-ra mosolyogva Bill. Elkísérte őt az irodájába, hogy a nő odaadhassa neki az újságot, és visszament vele az íróasztalához. Délutánra megbeszélést terveztek a

lycée-beli lövöldözés utóhatásairól, de a délelőtt elég laza volt, az amerikaiaknak most először nem volt semmilyen kötött programjuk. Amikor Marie-Laure egy perc múlva odanézett, látta, hogy Bill dühös, és teljesen fel van dülva. A dühtől szinte remegve ment vissza Marie-Laure asztalához.

– Milyen jögon írta meg ezt? A családom kilétének *semmi* köze sincs a szakmai életemhez, sem ahhoz, hogy állítólag mit fogok örökölni, ami egyébként nem tartozik senkire. Tizenhárom éve orvosként dolgozom, de ez még *soha* nem került terítékre. Nagyon vigyáztam arra, hogy ne tudódjék ki. Teljesen lényegtelen, és csak bonyolítja az életemet. Senki sem vesz majd komolyan, ha azt feltételezik, hogy egy ekkora vagyon van mögöttem, arról nem beszélve, hogy rám szabadítja a világ összes pénzes palira vadászó nőjét – támadt Marie-Laure-ra, noha ő nem tehetett semmiről, és látszott, hogy közel jár a síráshoz.

Marie-Laure látta, milyen sokat jelent Billnek, hogy mindeddig senki sem ismerte a családi és az anyagi háttérét, de Jacqueline Moutier miatt a titok most napvilágra került. Marie-Laure próbálta nyugtatgatni, de Bill teljesen kiborult, és pár perc múlva el is ment, hogy járjon egyet, amíg lehiggad.

A cikk ezek után körbejárt az irodában, és mindenki megdöbbsent azon, hogy Bill ilyen gazdag. Gabriel tárgyilagosan megjegyezte, hogy jó neki, de ennek a világon semmi köze ahhoz a munkához, amit együtt végeznek, sem a vele való kapcsolatukhoz. Bill ettől még ugyanaz az ember, nem jobb és nem rosszabb, mint mielőtt megtudták, hogy az ő családja a Browning Oil. És ami Gabrielt illeti, őt ez tényleg nem érdekeltte. A többieket sem, de jó kis pletykatéma volt.

Paul Martin azt mondta, szerinte Bill szerencsés fickó, mire Gabriel azt felelte, hogy nem feltétlenül, mert ha kitudódik, féltő, hogy vonzani fogja a tisztességtelen embereket. És hogy az emberek másképp kezdenek érezni iránta, ha megtudják, milyen gazdag. Jönnek majd az irigyek, hogy gáncsot vetve elvegyenek tőle valamit, vagy rosszakat mondjanak róla, és jönnek a pénzsóvárak, hogy amit lehet,

megkaparintsanak. Könnyebb volt, amíg az emberek nem tudták, ki ő. Így nézve a helyzetet Billnek igaza volt.

A sétából visszatérve Billen még mindig látszott, hogy mennyire zaklatott. Senki sem figyelt rá, mindnyájan olvasták a cikket, de igyekeztek, hogy ezt ne lehessen észrevenni rajtuk. Tudták: ha a cikk egyidejűleg megjelent az Államok újságjaiban is, ami valószínű, tekintve, hogy Bill az, aki, akkor most retteghet, hogy az SF Közkórházban mindenki tudni fog a Browning Oilhoz és annak vagyonához fűződő kapcsolatáról. És ez semmi jót nem tehet hozzá az életéhez. A hallgatás aranyat ért az eltelt hosszú évek alatt, de most, hogy a dolog kitudódott, nem tehetett semmit.

Látva, hogy magába roskadva ül az íróasztalánál, Wendy odament hozzá, hogy beszélgessen vele. Úgy döntött, hogy ez a helyzet nem fogja visszariasztani.

– Tudom, hogy nem örülsz a cikknek, Bill, de nem írtak rólad semmi rosszat – kezdte halkán. – Komoly gondolkodású, kemény munkát végző embernek mutat, és a hírek végül amúgy is elavulnak.

– De nem az ilyen hírek. Ha bárki bármikor írni akar rólam, ezt mindig fel fogja emlegetni. Olyan lesz, mintha az egyetlen teljesítményem az lenne, hogy gazdag családom van. Ami nem az én érdemem.

– Nem, tényleg nem – ismerte el Wendy. – Véletlenül oda születtem. De nem arról van szó, hogy a családod atomfegyverekkel kereskedve vagy bevándorló nők szexrabszolgaként való eladásával szerezte a vagyonát. A családod a befolyásos felsőbb körökhöz tartozik, te pedig egy lelkiismeretes orvos vagy, aki lekerült a radarernyőről. A kezdeti megdöbbenés elmúltával a sztori így vagy úgy, de elveszti az érdekességét.

– Nem akarom, hogy nők emiatt dörömböljenek az ajtómon, vagy dühöngő örültek azzal fenyegetőzzenek, hogy elrabolják a gyerekeimet. – Örült, hogy a lányai nem élnek San Franciscóban, ha ebből valami ügy lesz, és hálás volt, hogy Athena apja, akinek szintén óriási vagyona volt, évek óta gondoskodott a lánya számára biztonsági őrkörről. Ez az

egyetlen dolog, a gazdag szülői háttér volt közös bennük, úgyhogy Athena indítékai felől annak idején nem kellett aggódnia, bőven volt egyéb problémájuk. Nem akarta, hogy emiatt kelljen nyugtalankodnia, egyszerűbb volt, ha senki nem tud arról, hogy miye van a családjának, és egy napon miye lesz neki.

Harminc és harmincöt éves korában már örökölt egy-egy jókora összeget, és pár hónap múlva, amikor betölti a negyvenet, megint az ölébe fog hullani egy csomó „talált pénz”, de ez senkire sem tartozott, egyedül rá. Az életmódján, az öltözködésén ebből semmi sem látszott. Senki sem gyaníthatta, hogy milyen gazdag. Szerény volt és szolid.

– Megértem az aggodalmadat – felelte Wendy kedvesen és együttérzőn. – Én New Hampshire-ben nőttem fel, apám egy kisstíli ügyeskedő volt egy kisvárosban. Ő és a nagybátyám mindenféle kétes ügyekben utaztak. Semmi nagyszabású, de ahhoz elég, hogy bajba keverje őket. Az apámat három évre börtönbe is csukták adócsalásért. Ez volt a legizgalmasabb dolog, ami a városunkban történt azóta, hogy Paul Revere keresztülhajtott rajta, és Thomas Jefferson egyszer ott töltött egy éjszakát. A helyi újságok megírták az egész ügyet, és valahányszor valaki szóba hozta, ami egy darabig sűrűn megtörtént, azt hittem, belehalok.

De az emberek felejtenek. Az apám két éve meghalt, és tartottam tőle, hogy a gyászbeszédben majd megemlítik ezt a régi történetet. Utolsó éveiben sok jó dolgot tett a városunkért, ami miatt hősként búcsúztatták, és egy szót sem szóltak arról, hogy egyszer börtönben is ült. És nem, az emberek nem fogják elfelejteni a származásodat, az is része annak, aki vagy, de ha ismernek, akkor nem törődnek veled. Higgy nekem, ez így van.

Billt meghatották Wendy szavai, megköszönte az együttérzését, és amikor délután elindultak a megbeszélésre, már nyugodtabb volt. A hír még frissnek számított, de akikkel együtt dolgozott, csak még jobban kedvelték, mint eddig, mert soha nem volt nagyképű, hivalkodó, nem viselkedett úgy, mint akit felvet a pénz. Ezért még jobban tisztelték, mint előtte. Csak Paul, a csoport fiatal, lázításra hajlamos tagja merte

ugratni miatta, miközben a kisbuszokkal az egyik kórház felé tartottak, hogy meglátogassák az iskolai lövöldözés néhány sebesültjét.

– Most, hogy a titok lelepleződött, remélem, Bill, hogy veszel nekem egy Ferrarit. Ígérem, magammal viszlek, és felcsípjük a legjobb nőket.

Vakmerő szemtelensége megnevettette Billt, mert tudta, hogy nincs benne rosszindulat, és csak tréfál. De a többiek egy pillanatig visszafojtott lélegzettel várták, hogyan reagál erre a pökhendiségre. Marie-Laure tanúja volt, hogy mennyire feldúlta Billt a cikk, és azóta már mindannyian látták rajta.

– Veszek neked egyet, mielőtt elmegyek – vigyorgott Bill. – Magamnak meg egy Deux Chevaux-t. – Ez a Citroën előtti kiskocsi volt, a valaha gyártott legkisebb modell, általában a szegényebb diákok használták.

– Egyesek nem tudják, mire költsék a pénzüket – forgatta a szemét undorral Paul. – Egy ilyen tragaccsal sohasem kapsz normális nőt.

– Én pontosan olyan nőt akarok, aki az ilyen tragacsra bukik – vágott vissza Bill, mire a többiek nevettek, és mindenki megnyugodott. Paul megtörte a jeget, és ettől kezdve a többiek úgy viszonyultak Billhez, mint addig, és nem úgy, mint a Browning Oil örököséhez. Ő bízott benne, hogy San Franciscóban is ilyen simán mennek majd a dolgok, ha a hír eljut odáig. És a csoport tagjainak reakciója láttán még jobban kedvelte új barátait.

Pénteken az irodából kilépve Bill a pályaudvarra ment, hogy az Eurostarral Londonba utazzék. Nehéz hét állt mögöttük, mindannyian remélték, hogy a hétvégén ki tudják pihenni magukat.

Marie-Laure és Wendy azt tervezték, hogy meglátogatnak néhány gyereket, azután elmennek vacsorázni. A hétvégén Marie-Laure édesanyja besegített a lányának a gyerekekkel, így ilyenkor neki is jutott egy kis szabad idő.

Valérie különböző csoportokkal találkozott a tanácsadó program keretében, és meg akarta látogatni Solange-t, hogy lássa, milyen állapotban van. A lövöldözés óta nem ment iskolába, és a nagymama elmondása szerint nagyon megviselte az apja halála. Tom megpróbálta elérni Valérie-t, hogy egy hangulatos vacsorával egybekötve együtt tölthessék az estét. Aggódott érte, látva, milyen sokat és keményen dolgozik: vezeti az összes tanácsadó programot, látogatja az áldozatokat, találkozik gyászoló szülőkkel, és a héten már kétszer szerepelt a tévében, ahol interjút készítettek vele.

Tom tudta, milyen sok teher nyomja Valérie vállát, és szeretett volna segíteni neki. Félretette a saját terveit, csak hogy elérhető legyen Valérie számára, és a nő hálás volt ezért. A nagy tréfamesterből, aki megérkezett Párizsba, új ember lett.

Ez azt jelentette, hogy Paul egyedül járta a bárokat, de azok után, amiket a héten átéltek, ahhoz sem volt sok kedve. És mintha egész Párizson úrrá lett volna a rosszkedv. Gabriel Stephanie-val akart maradni a lakásban. Már elválaszthatatlanok voltak. Kevesebb mint két szédítő hét leforgása alatt Stephanie számára már Gabriel jelentette az életet.

Tizedik fejezet

Valérie hétvégéje legalább olyan zsúfolt volt, mint az egész előtte való hét, de végül is fél tucát telefon-hívás és legalább annyi SMS után megengedte, hogy Tom egy időre csatlakozzék hozzá, különösen amikor sérült gyerekeket ment látogatni. Tom remekül tudott bánni velük. A gyászoló szülőkhöz egyedül ment el, lévén ez a munkája kényesebbik része.

A Solange Blanchet-nál tett látogatása szívszorító volt, mint utóbb mesélte Tomnak. A lány egy életre meg lesz bélyegezve. Heves büntudat gyötörte az apja miatt, amin Valérie megpróbált enyhíteni, de tudta, hogy ehhez sok idő és sok segítség kell. Azt tanácsolta neki, hogy váltson iskolát, és a nagymamával együtt Solange úgy döntött, hogy felveszi az anyja lánykori nevét, ami ugyanaz volt, mint a nagymamáé. Az apja neve gyűlöletessé vált az egész országban, sőt a világban; egy gyerekeket és felnőtteket lemészároló tömeggyilkos neve elviselhetetlen terhet jelentett volna Solange-nak.

De Valérie azt is tudta, hogy ezek csupán Solange első, tétova lépései. Hosszú utat kell még megtennie, mire megszabadul a múlttól. Lehet, hogy egy élet munkája is kevés lesz hozzá, vagy a változást az hozza majd el, ha neki magának is lesz családja.

Solange-tól eljőve Valérie újból találkozott Tommal, és este együtt vacsoráztak. Óhatatlanul is a sebesült gyerekekről és a Kalasnyikovok okozta lött sebek gyógyításáról, a még rájuk váró műtétekről beszélgettek. A végtagsérült gyerekek nehéz éveknek néznek elébe, ami rettenetesen igazságtalannak tűnt, de ők legalább éltek.

Vacsora után nagyot sétáltak, s a séta a rue du Bacon végződött, ahol Valérie lakott. Mivel rögtön az első estén meghívta az egész társaságot, Tom emlékezett rá, milyen kellemes, barátságos lakása van. De Valérie nem hívta fel az otthonába, és őszintén meg is mondta, hogy miért.

– Nem akarom, hogy a lövöldözés utáni felfokozott érzelmi állapotunkban bármelyikünk hibát kövessen el. Ezen a héten szörnyű dolgokat éltünk át együtt. Könnyű lenne ágyba bújni, hogy megvigasztaljuk egymást, és biztos vagyok benne, hogy megérné. – Rámosolygott Tomra. Volt egy olyan érzése, hogy hihetetlenül jó szerető lehet, de még nem akarta kideríteni. – Azt szeretném, ha minden igazi lenne kettőnk között, ha ez neked is megfelel. Nem játék, nem vicc, nem mankó mindkettőnk számára, amit használunk, azután eldobunk. Most van egy olyan örült érzésem, hogy fontosak tudnánk lenni egymásnak, és nem akarom elrontani, vagy elpazarolni, vagy túl hamar elhasználni. Remélem, ez nem hangzik neked túlságosan ijesztően. Tudom, hogy soha nem volt még komoly kapcsolatod, és büszke vagy rá. Én pedig nem akarok egy újabb lyuk lenni az öveden. Ehhez már mindketten túl öregek vagyunk – fejezte be, és Tom érezte, hogy a gerincén remegés fut végig.

– Talán nem annyira büszke, mint gondolod. Büszkeséggel lepleztem, hogy sohasem volt merszem beleszeretni valakibe.

Valérie tudta ezt, és most bólintott. Szerette, hogy Tom őszinte hozzá, és Tomnak tetszett, amit ő mondott. Akármilyen volt köztük, barátság vagy szerelem, most már Tom is azt akarta, hogy igazi legyen. Azt szerette a legjobban Valérie-ban, hogy őszinte és természetes volt, és ettől semmi sem rettentette vissza. Ő soha életében nem mert ilyen nyílt lenni, kivéve a munkájában, amit mindig komolyan vett.

Valérie megengedte, hogy Tom szájon csókolja, aztán még sokáig álltak a kapuban, mígnem Valérie arcán megjelent az a sejtelmes mosoly, amitől Tom belül olvadozni kezdett, végül eltűnt a súlyos kapu mögött. Tom ezután gyalog sétált haza, s közben felidézte mindazt, amit Valérie mondott.

Amikor felért a lakásba, nem hívta fel Pault, a párizsi cimborát, hogy menjenek együtt lumpolni. Nem ivott semmit. Valérie-ra gondolva ment lefeküdni.

A londoni hétvége Pippel és Alexszel pontosan úgy alakult, ahogy arra Billnek szüksége volt. Amikor értük ment, nem találkozott az anyjukkal. Ő és Rupert elutaztak a hétvégére. A párizsi iskolában lezajlott lövöldözést a tőle telhető legegyszerűbb szavakkal mondta el, különösen Pipnek, aki tele volt kérdésekkel a történetekkel kapcsolatban. Beszéltek róla az iskolában. Alex is tudott róla, de ő még túl kicsi volt ahhoz, hogy sok mondanivalója legyen a témában. Bill elgondolkodva, szomorúan beszélt meg velük a tragikus eseményt. Azokról a gyerekekről mesélt nekik, akiket meg tudtak menteni.

– Hős vagy, apu! – jelentette ki Pip büszkén.

– Dehogyan vagyok – hárította el Bill. – Mindenki keményen dolgozott, hogy megmenthessük őket. Csapatban dolgoztunk. Sok hős volt köztünk.

A hétvége további részében másfelé fordult a figyelmük. Bill elvitte a lányokat egy gyerekrajz-kiállításra, azután korcsolyáznivaló mentek. Az *Annie* nemcsak a gyerekeknek tetszett nagyon, hanem Billnek is. És attól, hogy a saját gyerekeivel lehetett, újra a normális világban érezte magát. Vasárnap reggel a szobapincér-szolgálattal hoztattak fel bőséges reggelit, azután nagyot sétáltak a parkban, egy pizzériában gyorsan megebédeltek, majd Bill hazavitte a lányokat. Az idő mindig gyorsan elrepült, de rendszerint olyasmikkel töltötték meg, amit mindhárman élveztek. Bill értett hozzá, hogyan kösse le őket.

A gyerekek szomorúak voltak, amiért vasárnap délután el kellett válniuk az apjuktól, de annak már előre örültek, hogy a következő hétvégén Párizsban fognak találkozni. A tervben továbbra is az Euro Disneyland szerepelt. Billnek ugyan voltak aggályai, hogy esetleg veszélyes lesz oda menni, hátha egy másik örült kedvet kap követni a múltkori példát. Ez a gondolat óhatatlanul felmerült az emberben. Végül is minden lehetséges. A párizsi Disneyland biztonságáról azonban olyan messzemenően gondoskodtak, hogy némi vívódás után úgy döntött, elmennek, mert a hely épp annyira biztonságos, mint manapság bármely más hely a világon, ahol bármikor bármi

megtörténhet. Még Athena is egyetértett ezzel, s mint mondta, nem aggódik.

A Párizs felé tartó vonaton nyugodt volt és derűs, mint mindig, miután találkozott a gyerekeivel. Este hét órakor ért vissza a városba, és a házba belépve összefutott az épp akkor hazaérkező Wendyvel.

– Milyen volt Londonban? – kérdezte Wendy mosolyogva.

– Csodálatos. Megnéztük az *Annie* új verzióját, amelyikben együtt lehet énekelni a színészekkel. A lányaim kívülről fújták a szövegeket, ahogy én magam is – tette hozzá enyhe zavarral, de tény, hogy ő is nagyon élvezte. – És te hogy töltöted a hétvégét? – kérdezte, miközben megindultak felfelé a lépcsőn.

– Találkoztam Marie-Laure-ral, aztán felmentünk hozzájuk, és megismerkedtem a gyerekeivel. Úgy volt, hogy találkozom Valérie-val is, de el volt havazva.

– Az az érzésem, hogy ez egy darabig még így lesz. – Most, miközben Wendyvel beszélt, kicsit úgy érezte magát, mint aki pőrén áll a másik előtt, hiszen a csoportban most már mindenki tudott a Browning Oillal való kapcsolatáról. Világéletében a „csóró srácot” játszotta. A családja hatalmas vagyona mindig kínosan érintette, és ez így volt most is. Ekkora gazdagság túlzásnak tűnt számára. Ő maga kényelmes, de nem költekező életet élt.

Az ajtajuk elé érve kedvesen rámosolygott Wendyre, és megkérdezte, volna-e kedve lent az utcán vacsorázni. Mivel a kapcsolatukat nem színezték át a mélyben lappangó romantikus érzelmek, Bill fesztelenül érezte magát Wendy társaságában. Úgy tekintett rá, mint akiből akár jó barát is válhat. Wendy egy pillanatig habozott, azután bólintott. Aznap este már nem volt semmi teendője, legfeljebb egy kis manikűrözés és hajmosás.

– Van kedvem, köszönöm. – Lerakta a most vásárolt tejet, tojást és bagettet, Bill pedig bevitte a bőröndjét a lakásába, és pár perc múlva indultak is vissza az utcára. Wendy a Picasso-kiállításról mesélt, amit a Le Petit Palais-ban látott, és arról, hogy elment a La Madeleine-templomba, ahol rendkívüli misét tartottak a lövöldözés áldozataiért.

Megjegyezte, hogy a városban érezhetően levert a hangulat, az embereket megrázta az, ami a *lycée*-ben történt. A hétvégén megkezdődött az áldozatok temetése. Sok halottat a Père Lachaise-be és a város körüli többi temetőbe vittek. A párizsiak lelkére nyomasztóan hatott az egész, és a világon mindenütt megrendültek az emberek, mert megéreztek, hogy milyen sebezhető, milyen könnyen megtörténhet ilyesmi velük is. Billnek is hasonló gondolatok jártak a fejében, amikor a játszótéren volt a gyerekeivel. Előtte való héten e-maileket váltottak Athénával. Megkérdezte, milyen biztonsági intézkedéseket hoztak a lányok iskolájában, és elégedett volt Athena válaszával. Angliában mintha komolyabban vették volna ezeket a dolgokat, mint Franciaországban, amiben szerepet játszhatott az is, hogy a britek az IRA sorozatos merényletei miatt évek óta kezeltek hasonló szituációkat.

Wendy látta, hogy Bill kezd napirendre térni az újságban megjelent cikk felett. Mindössze annyit mondott róla, hogy reméli, nem osztották meg a *San Francisco Chronicle*-lal, de nem idegeskedett ezen annyit, mint az írás megjelenésekor. Megkérdezte, hallott-e valamit a barátjáról, mire Wendy meglepődött, de aztán nemmel válaszolt. Magyarázatot azonban nem fűzött hozzá.

A csokoládés piskóta felett, amit gondosan elfeleztek a kedvenc bisztrójukban, Bill megkérdezte, volna-e kedve elmenni vele és a lányaival az Euro Disneylandbe a jövő hétvégén.

– Volt bennem egy kis feszültség a hely miatt – vallotta be –, de úgy gondolom, nagyon szigorúak lehetnek ott a biztonsági előírások. És a lányok alig várják, hogy mehessenek.

– Nagyon szeretnék veletek menni – mosolygott rá Wendy. – Elég ritkán van alkalmam gyerekekkel együtt lenni. Kis változatosságot jelentett, amikor a hétvégén találkozhattam Marie-Laure fiaival. Nagyon aranyosak. Öt-, nyolc- és tizenegy évesek, nem lehet könnyű velük apa nélkül. De úgy láttam, jól kézben tartja őket, habár elárulta, hogy a mamája szokott besegíteni.

– Bárcsak én is gyakrabban láthatnám az enyémekeket – sóhajtotta Bill vágyakozva, mire Wendy együttérzőn bólintott. – Amikor nálam vannak, San Franciscóban, sokféle dolgot csinálunk, például gyakran megyünk kempingezni.

Oldott csevegés közepette sétáltak vissza, és fölérve az emeletükre, Bill elköszönt Wendytől. Alig akarták elhinni, de már a párizsi tartózkodásuk felénél jártak. Annyi minden történt, amióta megérkeztek, hogy mindannyian úgy érezték, mintha már hónapok óta itt lennének. És egészen végig minden idejük be volt osztva. Ami a magánéletüket illeti, romantikus kapcsolatok kezdődtek, Gabriel és Stephanie szenvedélyesen egymásba szerettek, Bill és Wendy pedig barátokká kezdtek válni. Tartalmas két hét állt mögöttük!

A Stephanie-val eltöltött szerelmes hétvége után Gabriel úgy döntött, hogy vasárnap este hazamegy.

A fiai tele voltak elfoglaltságokkal, de Gabriel megmondta nekik, hogy vasárnap esténként szeretne röviden szót váltani velük, és otthon vacsorázni. Egyébként Stephanie is kimerült addigra. Nagyon mozgalmas hétvégéjük volt, és valahányszor visszamentek a lakásba, mindig szeretkeztek, éjszaka pedig többször is. Stephanie soha az életben nem szexelt ennyit, mint most Gabriellel, aki nagyon érzéki férfi volt, és nem tudott betelni Stephanie-val. Vasárnap megemléttette, hogy ha San Franciscóban lesz, szeretné, ha Stephanie vele lakna a szállodájában. Ettől Stephanie egy pillanatra észhez tért, és rádöbbsent a valóságra. A férfinak olyan elvárásai voltak, amelyek messze estek attól a valóságtól, amelyben ő élt.

– Gabriel, az én helyzetem nem ugyanaz, mint a tiéd. Férjem van, aki várja, hogy hazamenjek, és újból a felesége legyek. – Gabriel nem tűnt boldognak, amikor a parányi konyhában, reggelizés közben ezt a választ kapta Stephanie-tól. – A férjem nem is sejti, hogy valami megváltozott közöttünk.

– De hiszen te mondtad, hogy már nem működnek a dolgok köztetek, és ő maga javasolta, hogy költözzetek szét.

– Ez igaz, tényleg ezt mondta, de csak mert dühös volt rám. És bizonyos dolgok valóban nem működnek. De nem tettünk ellene semmit, és nem is jutottunk semmilyen következtetésre. Beszélnem kell vele, amikor hazamegyek. Sok mindent tisztáznunk kell, már csak a két kisfiúnk miatt is. – Tudta, hogy Andy meg fog döbbsenni, és kétségbe fog esni. Előre félt tőle. Most hihetetlenül romantikus napokat élt át Párizsban, de majd ha hazamegy, szembe kell néznie a következményekkel, amennyiben Gabriellel folytatni akarják a viszonyt, ami még most is az újdonság erejével hatott rá. Ha ez több volt, mint egy viszony, akkor mindkettőjük házasságát fel kell bontani. Stephanie félt, hogy ez az ő esetében nagyon rosszul fog elsülni. – Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? – kérdezte nagyon komolyan. Gabriel úgy nézett rá, mintha még a kérdést is sértőnek találná.

– Egész életemben rád vártam, Stephanie. Nem engedem, hogy most elmenj. Kétségeid vannak? – kérdezte sértődötten.

– Nincsenek, de ahhoz nagyon komoly elhatározás kell, hogy mindketten kilépjünk a házasságunkból – válaszolta Stephanie halkán.

– Én ezt komolyan akarom, és remélem, hogy te is – mondta a férfi, mire Stephanie bólintott.

– Akkor adj nekem időt. Meg kell mondanom Andynek, és ahhoz meg kell várnom az alkalmas pillanatot.

– Számomra az látszik alkalmas pillanatnak, amikor megérkezel San Franciscóba – vágta rá Gabriel. – Akkor két hét múlva úgy érkezek meg hozzád, hogy már együtt tudsz lenni velem.

Olyan gyors tempót diktált, hogy Stephanie nem tudott lépést tartani vele. Az iránta érzett szenvedélyes szerelem ellenére tisztában volt vele, mindez közel sem ilyen egyszerű. Egy sor gyakorlati részletet kell még kidolgoznia és megbeszélnie Andyvel, például hogy ki kapja a még egészen kicsi gyerekeik felügyeleti jogát, különösen ha ő Franciaországba költözne. Tudta, hogy összetörné vele Andy szívét. Bill-lel beszélgetve megtudta, milyen nehéz volt ez az ő számára, pedig

a lányai valamivel idősebbek, mint Aden és Ryan. El sem tudta képzelni, hogy évekig oda-vissza reptesse őket San Francisco és Franciaország között, és még belegondolni is félelmetes volt, hogy egyedül üljenek repülőre ebben a veszélyessé vált világban.

– Az nekem nem megy, hogy csak úgy belibbenjek, aztán megint kísértéljak, hogy amíg ott vagy, együtt lakjak veled egy szállodában – mondta elgondolkodva. – Ez arcátlanság lenne Andyvel szemben. Ennél tapintatosabbnak kell lennünk.

Gabriel kicsit gondolkozott ezen.

– Akkor mondd meg neki a távozásom után. Így velem lakhatnál a szállodában, neki pedig azt mondanád, hogy minden éjszaka a kórházban ügyelsz. – Ez persze becstelenség lenne, de elodázná a robbanással fenyegető bejelentést, amíg Gabriel San Franciscóban van.

– Egy hónapon át? Azt nem lehet – felelte gyakorlatiasan. Eddig még sohasem hazudott Andynek, és nem is állt szándékában elkezdeni. De lehet, hogy nem lesz más választása, ha meg szeretné őrizni a békességet, amíg Gabriel el nem megy. Nem akarta, hogy amíg a férfi a városban van, csúnya jelenetekkel tarkított dráma bontakozzék ki közte és Andy között. Szerette volna elkerülni, hogy a Gabriellel való viszonya szappanoperává, klasszikus szerelmi háromszöggé fajuljon, két kicsi gyerekkel a középpontban. Az borzasztó lenne. Időre volt szüksége, hogy kidolgozza a részleteket.

Ekkor Gabriel odafordult hozzá, és a fürdőköpenyt lecsúsztatva a vállán belecsókolt a mellébe. Ettől Stephanie megfélemedezett mindarról, amit a férfinak mondott, és amit az nem akart hallani. A fürdőköpeny lecsúszott a földre, és Gabriel ott helyben, a falnak támasztva tette őt a magáévá. Stephanie-t elborította a szenvedély, és lábát a férfi derekára kulcsolva hagyta, hogy odavigye őt a kanapéhoz. Már nem tudott, de nem is akart világosan gondolkodni. Egymáson kívül mindenről megfeledkezve szeretkeztek. Aztán visszafeküdtek az ágyba, és újból egymásnak estek. Gabriel erős férfi volt, és rendkívüli szerető.

Délután, amikor sétálni indultak, Stephanie újból felhozta az Andy-ügyet. Gondolkodott rajta, és döntött.

– Azután beszélek vele, miután elmentél. Ha előtte tenném, elrontanám vele az egész hónapot, amíg ott vagy. De nem maradhatok veled minden éjjel, a gyerekeimmel is lennem kell. Veled leszek, amilyen gyakran csak tudok. – Gabriel nem így akarta, de ez volt a legtöbb, amit Stephanie tehetett. És volt még egy megoldatlan dolog. – Mi lesz a munkámmal, ha ideköltözöm? – Két hét alatt ilyen messzire jutottak, és sokkal hamarabb kellett nagyhorderejű döntéseket hozniuk, mint egyébként hoztak volna. – Hogy fogom gyakorolni a hivatásomat Franciaországban? – tette fel a nagyon gyakorlatias kérdést. – Kizárt, hogy előlről kezdjem itt az orvosi egyetemet.

– Nem is kell. Elég, ha bemutatod a diplomádat és a munkahelyi papírjaidat, és leteszed a vizsgát. És persze meg kell tanulnod franciául, de az menni fog – biztosította Stephanie-t, ami meglepetésként érte a nőt. Ezek szerint nem kell feladnia érte a hivatását, csak a házasságát, persze az is épp elég. – És amíg a hitelesítésedre vársz, talán tudok szerezni neked egy tanácsadói állást. – Stephanie tudta: még így is nagyon nehéz lesz alkalmazkodni egy másik országban megszokott orvosi gyakorlathoz, és mindent újrakezdeni. Ezen is gondolkoznia kellett még, különben egy nap arra ébredhet, hogy megbánta a lépését, és egy életen át haragudni fog Gabrielre. Ezt nem akarta sem ő, sem Gabriel.

– Akarsz még gyereket? – kérdezte a férfi. Eddig nem gondolt rá, hogy megkérdezze. Stephanie elég fiatal volt, hogy akár többször is szülhessen még, ha akar, ám a nő határozottan megrázta a fejét. Kettőjüknek összesen hat gyerekük volt, ami az elégnél is többnek tűnt számára. Gabrielt nem riasztotta vissza a még több gyerek gondolata, azt pedig egyenesen vonzónak találta, hogy Stephanie-től is szülessen gyereke.

– A meglévő kettővel is alig boldogulok – vallotta be őszintén Stephanie. A munkája nagyon fontos volt számára, Gabriel pedig aligha szándékozik feladni a hivatását, és San Franciscóba költözni. Jelentős, óriási presztízzsel bíró kormányzati pozíciót töltött be, és a nyugdíját is elveszítené, ha most felmondana. Negyvenhárom évesen fényes karriert

futott be. Már nem gyakorolta az orvosi hivatását, de nagyon fontos munkát végzett a közegészség-ügy területén, amiről most már Stephanie is tudta, hogy Franciaországban ezt milyen sokra értékelik. Egy szó, mint száz, neki kell lépnie, ha együtt akar maradni Gabriellel, és vállalni az ezzel járó összes változást és alkalmazkodást. Nem utasította el a gondolatot, de tudta, hogy alaposan meg kell fontolnia.

Ahelyett, hogy az ösztöneire hallgatna, ezúttal tudatos döntést kell hoznia.

– Megoldjuk – mondta Gabriel szelíden, miközben elindultak hazafelé. Tökéletesen biztosnak látszott abban, hogy meg fogják oldani. Stephanie derekát fél karral átölelve ballagtak visszafelé, és hazaérve első útjuk az ágyhoz vezetett. Szeretkezés közben minden más mellékesnek, a valóságos problémák pedig kevésbé sürgetőnek látszottak. Gabriel délután hat órakor ment haza, hogy láthassa a gyerekeit, Stephanie pedig a szerelemtől megittasulva elszenderedett.

Amikor felébredt, felhívta Andy-t és a fiúkat. Épp Andy anyjához készültek, aki megígérte, hogy együtt fognak sütit sütni. Boldognak és roppant elfoglaltnak tündek, és Stephanie valahogy máris kívülállónak érezte magát. Mintha nagyon-nagyon messze lennének tőle.

Miután beszélt a fiúkkal, Andy-vel is váltottak pár mondatot, de az egész beszélgetés nagyon mesterkélt volt. Stephanie ismerte a „forgatókönyvet”, tudta, mi vár a házasságukra, Andy viszont nem is sejtette. Stephanie-nak meg kell találnia a módját, hogyan várja ki azt a két hónapot, amíg elmondhatja neki a döntését. Két hét Párizsban, két hét otthon, aztán egy hónap, amíg Gabriel San Franciscóban lesz. Úgy érezte magát, mint aki kezd profi módon megtanulni hazudozni. De mit tegyen, ha most Gabrielbe szerelmes, és nem a férjébe? Reménykedett, hogy Gabrielnek igaza van, és a végén minden megoldódik.

Tizenegyedik fejezet

Gabriel és Stephanie már ki voltak éhezve egymásra, amikor egy éjszakai távollét után hétfő reggel találkoztak az irodában. Stephanie-t ez ráébresztette, hogy milyen nehéz lesz minden, nem együtt töltött éjszaka, amikor Gabriel San Franciscóban lesz. Minden rafinériáját be kell majd vetnie, és nagyon diszkréten kell csinálniuk. Nem akart nagy drámákat Andyvel, mialatt Gabriel ott van. És ha rendben lesz minden, akkor mihelyt Gabriel visszarepül Franciaországba, megkéri Andyt, hogy váljanak el. Utána még meg kell oldania az orvosi pályája dolgát is, végig kell csinálnia mindazt, ami feljogosítja a hivatása franciaországi gyakorlására. Haladéktalanul el kell kezdenie francianyelv-órákat venni, hogy majd le tudja tenni a nyelvizsgát. Nem tudna együtt élni Gabriellel Párizsban, ha nem dolgozhat orvosként. Mindennél fontosabb volt számára az orvosi hivatása. És iskolát is kell keresnie a fiúknak. Nagyon sok mindenre kell gondolnia. Élete legfontosabb döntése előtt állt.

Marie-Laure-t kifárasztotta az elmúlt hét, és még mindig az iskolai lövöldözés kapcsán íródott újságcikkekkel kellett foglalkoznia. Számos politikussal találkozott, járt az Élysée-palotában, hogy személyesen válaszoljon az elnök kérdéseire, és állandó kapcsolatot tartott fenn az áldozatok családjával. Mindehhez összesen két asszisztense volt. Másnapra egy egész napos, a rendőrséggel közösen tartandó beszámoló volt beütemezve. Tudta, hogy ott mindenképpen találkozik Brunóval, de a parancsnok már hétfőn beugrott, hogy megnézzze, mi van vele. Kezdetől fogva rendkívül készségesen válaszolt a kérdéseire, segített, ha valami problémája akadt, és Marie-Laure-ra mély benyomást tett a figyelmességével.

Bruno egy félórát időzött az irodájában, és hogy megköszönje a kedvességét, Marie-Laure őt is meghívta a vasárnap esti vacsorára a lakására. Nem sokkal korábban hívta meg a „Nyolcakat”, ahogy

újabbán magukat nevezték. Ez volt az amerikaiak utolsó hete Párizsban, meg akarta nekik köszönni, hogy ilyen nagyszerűen helytálltak. Közvetlen hangulatú, minden formaságtól mentes vacsorát tervezett vasárnap estére. Brunót meghatotta, és örömmel elfogadta Marie-Laure meghívását. Ő lefirkantotta neki a címét, és megkérdezte, hogy el akarja-e hozni a barátnőjét is, mire Bruno elárulta, hogy nincs barátnője, egyedül él. Marie-Laure tudta róla, hogy elvált, és három nagy fia van, mindnyájan más-más városokban tanulnak. Bruno azzal köszönt el, hogy másnap, a beszámolón találkoznak.

– Úgy látom, mostanában nem szűkölködünk rendőri védelemben – ugratta Valérie, amikor pár perc múlva belépett Marie-Laure irodájába.

– Nagyon rendes fickó, és aggódott értünk – felelte Marie-Laure naivan, mire Valérie felnevetett.

– Hány eseten dolgoztunk már együtt a rendőrséggel, és hány rendőrparancsnok jött el egy eset után *többször is*, hogy lássa, hogy vagyunk?

Marie-Laure elvörösödött, és zavarba jött.

– Ez *nagyon* súlyos eset volt.

– Igaz, de szerintem tetszel neki, és nem csak mint irodavezető. Ha férfi lennél, nem járna ide. De tényleg rendes pasinak látszik.

– Ne hülyéskedj. Különb is sokkal öregebb nálam – próbált elutasítónak látszani Marie-Laure.

– És téged ez zavar?

– Nem – válaszolta Marie-Laure őszintén. Bruno egyszer elárulta neki, hogy negyvenkilenc éves. Ő harminchárom volt. – De nem hiszem, hogy olyan értelemben tetszem neki.

– Le merném fogadni – jelentette ki Valérie önelégülten. – Járnod kéne velem.

– Nem kért meg rá – mondta erre Marie-Laure. Semmiképpen sem akarta komolyan venni Valérie feltételezését. Nem volt ideje a pasizásra. A megerőltető munkája mellett a három kisgyerekével is volt épp elég dolga esténként.

– El fog hívni randira – közölte Valérie, és kilibegett a szobából.

Másnap még Marie-Laure is gondolkodóba esett. Bruno a hosszadalmas beszámoló után roppant kedves és figyelmes volt hozzá, és külön megemlítette, hogy nagyon várja a vasárnap esti vacsorát. Miután elment, Valérie sokatmondó pillantást vetett Marie-Laure-ra.

Mozgalmas hét következett mindannyiuk számára. El kellett végezniük az előző heti iskolai lövöldözéssel kapcsolatos adminisztrációt, és továbbra is lesett rájuk a sajtó az iroda előtt.

Mire Bill péntek este kiment a kislányai elé az Eurostarhoz, már mind elcsigázottak voltak az egész heti megfeszített munkától. Két szobát vett ki maguknak a bal parton egy kis szállodában. A lakásában nem volt annyi hely, hogy el tudja helyezni a gyerekeket. A szállodai szobájukban egy hatalmas, baldachinos ágy volt, ami borzasztóan tetszett nekik. Wendy egy olasz étteremben csatlakozott hozzájuk, hogy megismerkedjenek, mielőtt másnap együtt indulnának el az Euro Disney-be.

Eleinte elfogódott volt a kislányokkal, de annyira közvetlen, kedves és jól nevelt gyerekek voltak, hogy ő is nagyon hamar feloldódott. Mielőtt megérkezett volna, Pip megkérdezte az apját, hogy Wendy a barátnője-e, mire Bill azt felelte, hogy nem, csak barátok, és a válasz láthatóan kielégítette Pipet. Bill elmondta, hogy Wendy is traumatológus, ezen a párizsi úton ismerték meg egymást, és barátkoztak össze. Vacsora után mindkét kislány közölte, hogy tetszik nekik Wendy, és örülnek, hogy másnap ő is velük tart.

Wendy a vacsoránál elmondta, hogy a kaliforniai Disneylandben sem járt még soha, de még a floridai Disney Worldben sem, mire mindenfélét meséltek neki, és Alex megnyugtatta, hogy meglátja, tetszeni fog, főleg a Disney-hercegnők. Wendy mosolyogva hallgatta, s közben néha Billre pillantott. Borzasztóan jól érezte magát velük.

Alexnek kiesett elől mindkét metszőfoga, és hihetetlenül aranyos volt, ahogy magyarázta, miféle izgalmak várnak rájuk.

Bill autót bérelt, azzal mentek másnap reggel kilenc órára Wendyért. A lányokon edzőcipő, rózsaszín pulóver és meleg dzseki, Wendyn pedig futócipő, farmernadrág és kapucnis dzseki volt. Készen

álltak hát a nagy kalandra. Egy óra alatt értek ki a Párizs határában épült Euro Disney-be. A lányok mindent ki akartak próbálni, és lefotóztatták magukat valamennyi kedvenc Disney-figurájukkal. A legtöbbször Wendyt is maguk mellé szólították, az apjuk pedig minden egyes fotón szerepelt. Vettek bolondos kalapokat és Minnie egérfüleket, fel is vették rögtön. Wendy is kapott egy párat, amit ő is felvett, és egy fotó erejéig Minnie egérként pózolt a fényképezőgép előtt.

Pattogatott kukoricát és fagyalaltot ettek, és délben az egyik büfében jól beebédeltek. Bejárták Csipkerózsika kastélyát, repültek Pán Péterrel, a Dumbo elefánton felszálltak az égi, és hajókéztak a Karib-tenger kalózái hajóján. Pip felült az apjával a hullámvasútra, ahol sikoltozott félelmében, azután rávette az apját, hogy menjenek még egyszer. Alex Wendy ölében ülve, egy padon várta őket, és a nő ráébredt, mit mulasztott azzal, hogy nincsenek gyerekek az életében. Még soha nem találkozott ilyen aranyos gyerekekkel. Nagyszerűen érezték magukat, és Bill még Minnie egeres pizsamát és pólókat is vett, Alexnek pedig megvette a vágyott Csipkerózsika-jelmezt.

– Te nem kérsz egy Csipkerózsika-jelmezt? – kérdezte súgva Wendytől.

– Kösz, de megelégszem a Minnie egérfülekkel. Azt hiszem, hétfőn így megyek dolgozni is.

– Illik hozzád – incselkedett vele Bill. – Hát üvegcipőt? – Alex ugyanis azt is kapott.

Vacsorára sült csirkét ettek, és nyolc órakor két holtfáradt, de boldog kislánnyal hagyták maguk mögött a parkot. Varázslatos nap volt, messze túlszárnyalta Wendy várakozását. Azt kívánta, bár neki is lennének gyerekei. Ezt a vágyat eddig soha nem érezte, vagy nem engedte meg magának az ilyesféle gondolatokat. Jeff mellett nem volt hely gyerekek számára az életében. Most meg már túl későnek érezte változtatni ezen, de nem is akart. Remélte, hogy találkozik még Bill kislányaival, ha majd Kaliforniában lesznek.

Még ki sem kanyarodtak a parkolóból, a két gyerek már aludt. Hat órákor még látták a felvonulást a Fő utcán, és mulatságosnak találták, hogy Minnie és Mickey itt franciául beszélnek.

– Évek óta ez volt a legjobb napom – mondta Wendy halkán, hogy fel ne ébressze őket, és rámosolygott Billre. Tíz órája talpon voltak, és bár ő is nagyon elfáradt, újra gyereknek érezte magát, mivel a kislányok őt is bevették mindenbe. Alex kedvence az „Ez egy kicsi világ” hajóút volt, ahol a dalt is elénekeltek. – Nagyon szerencsés vagy, hogy ilyen gyerekeid vannak – mondta érzéssel teli hangon.

– Tudom. A legjobb, ami valaha történt velem, hogy ők megszülettek.

– Bár nekem is születtek volna gyerekeim, amikor még fiatalabb voltam – sóhajtotta vágyakozva Wendy.

– A legtöbb nőnek manapság a te korodban még nincs gyereke. Sőt nem ritka, hogy még később szülnek. Tavaly volt egy nő a közkórházban, akinek negyvennyolc évesen születtek hármaskrei. Autóbaleset érte, ezért hamarabb szült, mint kellett volna, de ő is, és a babák is rendben voltak. És te még nagyon messze vagy ettől az életkortól.

– Nem olyan nagyon messze. Harminchét éves vagyok – vallotta be Wendy.

– Gyerek vagy még. Feltételezem, hogy a te „bonyolult” pasid nem akar megnősülni.

Wendy sokáig habozott, aztán mégis úgy döntött, hogy megmondja neki az igazat. Megbízott benne. És a gyerekeivel együtt töltött nap után úgy érezte, hogy igaz barátokká váltak.

– Nős. És van négy gyereke.

– Az baj – mondta erre Bill higgadtan, majd Wendyre nézett. – És ragaszkodsz ehhez a kapcsolathoz?

– Nem és igen. Nem akarok életem végéig valakinek a szerda éjszakai partnere maradni. Mielőtt ide eljöttem, döbbsentem rá, hogy az lett belőlem, és számára ez leszek a jövőben is. Ennél többre van szükségem. De hat éve róla szól az egész életem, és ezt nehéz

elengedni. Most Aspenben vakációzik a feleségével és a gyerekeivel. Amint hazamegyek, megmondom neki, hogy vége.

– Jelentkezett, amióta itt vagy? – kérdezte Bill, aki megsajnálta Wendyt. Nehéz volt elhinnie, hogy egy ilyen értékes nő belelavírozta magát ebbe a helyzetbe. De ismert másokat is, akikkel ugyanez megtörtént. Veszélyes dolog nős férfiakkal kezdeni, és a vége zsákutca.

– A lövöldözés napján felhívott, hogy jól vagyok-e. Csak SMS-t írhatok neki, és csak munkaidőben. Telefonálnom és e-mailezmem nem szabad. – Zavarba ejtő volt bevallani, hogy Jeff szabta meg a szabályokat.

– Úgy hangzik, hogy a szabályok neki kedveznek, és nem neked. Hát, Disneylandbe mindig eljöhetsz velünk, amikor csak kedved tartja – mosolygott Wendyre Bill. – Remélem, úgy döntesz, hogy adsz magadnak egy ennél jobb esélyt. Megérdemled – tette hozzá elkomolyodva. Wendy bólintott, aztán az út hátralevő részében mindenféléről beszélgettek, és mindketten sajnálták, amikor megérkeztek a házuk elé. A lányok addigra fel is ébredtek.

– A szállodában van egy nagyon nagy ágyunk, aminek még teteje is van – mesélte Alex Wendy-nek. – Akarsz minálunk aludni? – Mindkét gyerek angol angolt beszélt, amit Wendy nagyon aranyosnak talált.

– Az nagyon jó lenne, de ha én is befekszem az ágyatokba, nektek már nem marad elég hely – felelte Wendy kedvesen.

– Én ma éjjel a Minnie egeres pizsamámban fogok aludni. Neked is vened kellett volna – mondta Alex.

– Legközelebb veszek – ígérte Wendy, és búcsúzóul megpuszilta mindkettőjüket. Aztán Bill arcára is nyomott egy pusztit. – Köszönöm ezt a fantasztikus napot... meg a jó tanácsot – tette hozzá, és Bill tudta, hogy ez Jeffre vonatkozik. – Remélem, hamarosan találkozunk Kaliforniában – búcsúzott a kislányoktól, és kiszállt az autóból. – El kell jönnötök hozzám, grillezünk a kertben, és van medence is. – Integedett az elinduló autó után, és mosolyogva lépett be a lakása ajtaján. Ez egyszer nem hiányzott Jeff, és azon gondolkodott, hogy mit csinált vele hat éven keresztül. Hiszen ez hiányzott neki, és mennyivel

jobb volt, mint az a heti egyetlen éjszaka, amit megosztott Jeff-fel. Ebből megértette, amit most tudnia kellett.

Levette a kabátját, és nekilátott, hogy megírja Billnek, milyen jól érezte magát, és megköszönje, hogy őt is magukkal vitték. És még egyszer el fogja mondani neki másnap, amikor majd Marie-Laure vacsoráján találkoznak.

A tükörbe pillantva látta, hogy még mindig rajta vannak a Minnie egérfülek, és hangosan felnevetett. Újra gyereknek érezte magát.

Szombaton Valérie bement az irodába, hogy utolérje magát az adminisztrációban. Annyi tanácsadói ülésen vett részt, hogy elmaradt a jelentések megírásával. Ennek ellenére megígérte Tomnak, hogy este megint elmegy vele vacsorázni. Előre örült az estének. Jól érezte magát Tommal, tetszett neki az a férfi, akit a vicces nőcsábász álruhája alatt felfedezett. Szerette a humorát, és hogy komoly is tud lenni, meg hogy már nem rejtőzködik előle. Valérie volt az első nő, aki átlátott rajta, és megértette, ki is ő. Aznap, amikor a *lycée*-nél elrohant mellette, hogy megmentse azt a kislányt, leleplezte magát. Elég volt ránéznie a rohanó Tom kétségbeesett arcára, hogy odaadja neki a szívét. Innen már nem lehetett visszafordulni, és ezt Tom is tudta. Valérie levette róla a védőburkot, és segített, hogy Tom lebonthassa a maga építette falat. Mostanáig páncélt viselt, de végre megszabadult tőle, és máris könnyebbnek érezte magát.

Valérie boldog volt, amikor megpillantotta Tomot, aki eljött érte az irodába. A kocsiba beszállva kétfelől arcon csókolta. Egy rövid lejárattal bérbe vehető Autolib'-et vezetett, amit az utcán lehetett „elkötni”, mint a kerékpárokat.

– Hová? – kérdezte Tom, és rámosolygott Valérie-ra. Egész nap izgatott volt az esti találkozótól.

– Mit szólnál hozzá, ha elmennénk a Le Bon Marchéra, és ott vennénk valami enivalót? Most én készítek vacsorát neked – ajánlotta fel Valérie.

Egy órán keresztül válogatták a hatalmas áruházban a zöldségeket és gyümölcsöket, gombát, articsókát, mindent, amit megfelelőnek találtak. Vettek szarvasgombával ízesített gombalevest, többféle sajtot, pár süteményt, amiknek Tom nem tudott ellenállni, és egy doboz bonbont, amit másnap este majd elvisznek Marie-Laure-nak.

Mindent kiraktak Valérie konyhájában, Tom pedig kitöltött egy pohárral a pezsgőből, amit ő vett. A rák közben megfőtt, és nagyon jól nézett ki. Berakták a hűtőbe, és bementek a nappaliba. Tom meggyújtotta a tüzet a kandallóban, azután leültek egymás mellé a kanapéra.

– Hiányozni fogsz, amikor majd elmész – szólalt meg Valérie szomorkás mosollyal. Megszokták, hogy mindennap látják egymást. És szerettek együtt dolgozni. A két csapat, a francia és az amerikai, tökéletesen összeillett. Szerencsésen válogatták ki őket, senki sem lógott ki a csapatból.

– Te is hiányozni fogsz nekem – felelte Tom csendesen. Ez a három párizsi hét teljesen megváltoztatta, amiben a történeteken kívül nagy szerepe volt Valérie-nak is. Érte akart jobb ember lenni. – Alig várom, hogy San Franciscóban legyél. Valójában a városon kívül lakom, a híd másik oldalán. El akarlak majd vinni a Napa-völgybe. Nagyon jó éttermek vannak ott, és az egész olyan, mintha Olaszországban lennénk. Épp akkor zöldül ki minden, amikor ott leszel. – Megsimogatta Valérie kezét. – Úgy érzem, mintha mérhetetlenül sok mindenben mentünk volna keresztül, amióta itt vagyok. A lövöldözésre és minden másra gondolok. Elrepült ez a három hét. – Már csak egy hetük maradt, de Tom tudta, hogy annak a hétnek is egykettőre vége lesz. – Bárcsak itt maradhatnék. – Valérie-t meglepte ez a mondat, de Tom maga is meglepődött. – Hihetetlenül jó lenne itt dolgozni.

– Dolgozhatnál az egyik sürgősségi szolgálatnál, ha itt akarnád hitelesíttetni a diplomádat. Vagy valamelyik kormányszervnél, mint Gabriel és Marie-Laure – tette hozzá Valérie elgondolkodva.

– Nem ebben vagyok a legjobb – rázta meg a fejét Tom. – A hivatali munkát nem nekem találták ki. Nagyon jó volt, amíg itt voltam, de az én erősségem: életmentő műtétek végzése a nagyon súlyos sérülteken. Szeretem látni a betegeket. – Valérie látta őt munka közben, és tudta, hogy ez így van. – Az én terepem a klinikai gyakorlat. Hogy vannak a poszttraumás stresszes pácienseid? – tért át Valérie tanácsadói programjaira. Az, hogy Franciaországban gyakorolja az orvosi hivatását, a realitástól távoli álomnak tűnt a szemében. Szerette az Alta Batesben végzett munkáját.

– Hosszú folyamat lesz a legtöbbször számára. Ez nem olyan dolog, amin egykettőre túleszi magát az ember. A legnehezebb a tanároknak. Bűntudatuk van azok miatt a gyerekek miatt, akiket nem tudtak megvédeni. Sokuknak esélye sem volt rá. Az életben maradt gyerekek fogják végül a leginkább kiheverni a történeteket. Már most látszik rajtuk, hogy lassan kezdenek magukhoz térni. De a szüleik számára is óriási megrázkódtatás volt, ami történt. Most mindent úgy akarok elrendezni, hogy a távollétemben ne legyen fennakadás.

Valérie a munkáját illetően ugyanolyan lelkiismeretes volt, mint Tom. Egy darabig szótlanul ültek a kanapén, nézték a kandallóban a lángokat, majd Tom egy újabb pohár pezsgőt töltött Valérie-nak, és megcsókolta. Bár egyetértettek abban, hogy nem kapkodnak el semmit, most úgy érezte, hogy eljött a pillanat, hiszen egy hét múlva el kell mennie. Szerette volna, ha Valérie tudja, milyen sokat jelent neki. A csók után Valérie rámosolygott, letette a poharát, és a két karjával átfogta Tom nyakát.

– Nagyon különleges ember vagy, Tom Wylie, tudod? Számomra a legkülönlegesebb.

És most ő csókolta meg Tomot, aki nem tudott betelni vele. Valérie úgy vonzotta, mint a mágnes, és még csók közben is többet, még többet akart belőle, ahogy Valérie is. Az elmúlt három hétben mindennap együtt voltak, együtt éltek át egy tragikus eseményt, és ettől lassanként minden megváltozott. A tragédia felgyorsította az időt, és egészen közel hozta őket egymáshoz.

Lefeküdtek a kanapén, és Tom gyengéden végigsimított Valérie karcsú testén, majd mindkét kezét a pulóver alá csúsztatva megérintette a mellét. Valérie teste az érintéstől ívben megfeszült, s ekkor Tom lehúzta róla a pulóvert, és tekintetét gyönyörködve végigsiklatta a testén. Valérie gyönyörű volt, és ő soha egyetlen nőt sem kívánt nála jobban.

A szoknya könnyedén csúszott le a lábán, és Valérie nem tiltakozott, amikor Tom lehúzta róla, csak kecsesen felállt, és magával vonta őt is. Elindult a hálószoba felé, és miközben Tom engedelmesen követte, megcsodálta formás popsiját a fekete csipketangában, aminél szexibbet még sohasem látott. Mindent izgalmasnak talált benne. Valérie lehúzta róla a ruháit, ő pedig megszabadította a fekete csipke melltartótól és a tangától. Váratlanul érte, amikor a szoknya alatt meglátta a harisnyát és a harisnyakötőt; Valérie tele volt meglepetéssel és titokkal.

Amikor végre mindketten meztelenek voltak, bebújtak az ágyba, és Tomnak tovább nem kellett visszatartania magát. Úgy vágyott már erre a nőre, hogy pillanatokon belül benne is volt, Valérie pedig ügyesen irányította egyre feljebb és feljebb a gyönyör fokozatain, oda, ahol Tom még álmában sem járt, míg végül nem bírta tovább, és egy oroszlánüvöltéssel elélezett, magával víve a csúcsra Valérie-t is. Végül jóllakottan, elernyedve feküdtek egymás karjában.

– Ez szép volt – súgta Tom fülébe Valérie, és megcsókolta.

– Szép? – nézett rá elképedve Tom. – Te ezt szépnek nevezed? Nehogy egyszer kipróbáld velem, hogy milyen az, amikor „csodálatos”, mert abba belepusztulnék... Te vagy a legszexibb, legfantasztikusabb nő a világon!

– Örülök, hogy így gondolod. Te pedig egyszerűen hihetetlen vagy. – Azzal Valérie hozzásimult, és Tom perceken belül újra izgalomba jött. És másodjára még az előbbinél is jobb volt. Utána Valérie legördült az ágyról, belebújt egy rózsaszín selyemköntösbe, és kiment a konyhába. Tom úgy, ahogy volt, anyaszült meztelenül indult utána, és épp akkor ért ki, amikor Valérie tányérra tette a rákot meg a többi

harapnivalót, és kitöltötte a maradék pezsgőt két pohárba. A konyhaasztalnál ülve, nagyokat nevetve, beszélgetve, néha csókolózva, jóízűen megvacsoráztak. Tom soha életében nem volt még ilyen boldog. És Valérie sem.

*

Egész vasárnap ágyban maradtak, és csak akkor öltöztek fel, amikor indulni kellett Marie-Laure vacsorájára. Ők érkeztek utolsónak, és a többiek rögtön észrevették, hogy valami gyanúsán békés, szerelemittas kábulat lengi körül őket.

Ez a vacsora sokkal kötetlenebb és kaotikusabb volt, mint az első, ismerkedő alkalom Valérie lakásán. De tény, hogy Valérie-nak nem voltak gyerekei, és jutott ideje a vacsora megszervezésére. Marie-Laure egész nap sütött-főzött, miközben fél szemét mindig a gyerekein tartotta.

Az oldott, baráti hangulatú estén Paul bedobta magát Marie-Laure fiainál, és mint egy nagy gyerek, állt be közéjük videojátékokat játszani. Gabriel elmulasztotta a vasárnapi ebédet a gyerekeivel, hogy ott lehessen, Bruno Perliot pedig kitűnően érezte magát a „Nyolcak” társaságában. A konyhában segédkezett Marie-Laure-nak, ürügyül használva ezt, hogy vele lehessen. Marie-Laure sztreccsfarmert viselt túsarkú cipővel és fehér pulóverrel, ami nagyon jól kiemelte az alakját. Fitalabbnak és kevésbé komolynak látszott, mint az irodában, annyira, hogy Bruno szája tátva maradt, amikor meglátta.

Mindenki jó hangulatban volt. Gabriel, Paul és Bill hozták a bort, Stephanie és Wendy gondoskodtak a desszetről, amit a Lenôtre-ban vettek, Tom és Valérie pedig a Le Bon Marchéban vásárolt desszertet dobták a közösbe. Bruno hatalmas vörös rózsacsokorral érkezett.

Marie-Laure a vendégek jövetele előtt megetette a fiúkat, és miután sorra bemutatta őket mindenkinek, majd Paullal együtt kitombolták magukat a videojátékokkal, berakott egy filmet a szobájukban.

Bruno visszaemlékezett arra, hogy milyenek voltak annak idején a fiai, akik szintén hárman voltak, és könnyen el tudta képzelni, mennyi munkát adnak az anyjuknak. Két szülőnek is elég lenne, hát még egynek! És Marie-Laure-tól tudta, hogy az apjuk csak nagy ritkán látja őket. Egy marokkói szállodában vállalt állást, és évente csak egyszer jött Párizsba, de arra sem volt ideje, hogy a gyerekek ott meglátogassák, így aztán Marie-Laure-nak egyedül kellett helytállnia.

Grillcsirkéket vásárolt, és egy nagy tűzálló edényben zöldséges, húsos rakott tésztát sütött. Volt kenyér, sajt, bor, bőségesen jutott mindenkinek az egyszerű, de finom ételekből, amelyek nem voltak olyan szofisztikáltak, mint Valérie *hachis parmentierje*, de mindenki kétszer szedett mindenből, miközben élénk társalgás folyt az asztalnál. Bill a kórházzal mesélt Brunónak, amelyben dolgozott, és hogy milyen problémáik adódnak munka közben a bandákkal. Párizsban ezzel a jelenséggel még nem találkoztak, de nekik is megvoltak a maguk problémái. Bruno menetrendszerűen ki-kiment a konyhába, hogy megnézzze, mit segíthetne Marie-Laure-nak.

Stephanie az este nagy részében el sem mozdult Gabriel mellől, Wendy, Valérie és Marie-Laure már aggódott érte. Nagyon mélyen belegabalyodott ebbe a kapcsolatba, ezért mindhárman figyelmeztették az el nem vált nős férfikkal való viszony veszélyeire. Ha Franciaországba költözik, ahogy ezt mindketten állították, fel kell adnia egy házasságot, egy másik országban kell felépítenie a karrierjét, és magával kell hoznia a két gyereket. És a két kisfiú felügyeleti jogának megszerzése nem lesz egyszerű, ha Andy ellenzi, hogy Franciaországba költözzenek.

– Jól gondold meg – figyelmeztette Valérie, miközben tálcára rakták az édes és sós süteményeket. Egyikük sem szerette volna, ha meggondolatlanul fejest ugrana valamibe, és emiatt nehéz helyzetbe kerülne.

– Még egy szót sem szóltam a férjemnek – vallotta be Stephanie. – Addig nem is fogok, amíg Gabriel el nem utazik San Franciscóból. Nem akarok drámát, amíg ő ott van.

Valérie szerint ez jó döntés volt. A közte és Tom között érezhető intim kapcsolatra senki sem tett megjegyzést. Mindketten független, szabad emberek voltak, sem gyerekek, sem másvalaki iránti elköteleződés nem terhelte a kapcsolatukat, amely tehát egészen más volt, mint Gabriel és Stephanie helyzete. Az ő esetükben számolni kellett mindkét fél házastársával, két kisfiúval az egyik, négy gyerekkel a másik oldalon, akik ha idősebbek voltak is, ki tudja, hogyan fogadnák ezt a helyzetet. És ott volt még Stephanie orvosi karrierje, amiről ugyancsak nem lehetett előre tudni, hogyan alakulna Franciaországban.

Orosz rulettet játszottak, amiben valaki mindenképpen sérülni fog, ha más nem, hát az elhagyott házastársak. Az egész szituációban megvolt a súlyos lelki sérülés lehetősége, noha ezt egyelőre mindketten tagadták. Tom és Valérie esetében két szabad, független emberről volt szó, itt tehát nem kellett nagy kockázattal számolni, habár a hivatásukat egymástól hatezer mérföld távolságra üzték.

Paul és Wendy hosszan beszélgettek az Orvosok Határok Nélkül mozgalomról, amiből kiderült, mennyire élvezte Paul a velük töltött időt. Wendy szívesen hallgatta Paul történeteit. Bruno egész este Marie-Laure-t figyelte, és noha nagyon udvarias volt a többiekkel is, és mindenkivel beszélgetett, nyilvánvaló volt, hogy egyedül miatta jött el.

A dumaparti éjfélkor ért véget. Másnap mindnyájuknak dolgozniuk kellett. Mielőtt elment volna, Bruno még lefektette Marie-Laure két kisebbik fiát. Tom Valérie-val ment haza; s a hét további részében nála is maradt. Délután pedig meghívta őt, hogy lakjon nála Oaklandben, amikor majd San Franciscóban lesz, és Valérie elfogadta az ajánlatát. Tom előre figyelmeztette, hogy a lakása kissé lepusztult, nem olyan, amilyenhez ő itt hozzászokott, de Valérie úgy gondolta, hogy megkockáztatja. Tetszett neki az ötlet, hogy egy hónapig Tomnál lakjon.

A három párizsi hét alatt mindnyájan úgy összemelegedtek, mintha egy tengerjáró hajón lettek volna összezárva. Szoros barátságok, nagy szenvedélyek és mély érzelmek születtek. A legtöbben három hete még nem is ismerték egymást, és mostanra szerelmesek vagy igaz barátok

lettek. A közösen átélt tragédia összekovácsolta őket, és felejthetetlen emlékként élt tovább bennük.

Tizenkettedik fejezet

Másnap mindenki feldobott hangulatban volt. Két hét telt el az iskolai lövöldözés óta, a halálos áldozatok mindegyikét eltemették, és végre a sajtó figyelme is más események felé fordult. Mindez persze nem jelentette azt, hogy a város és a világ megfeledkezett a tragédiáról.

Délelőtt értekezletet tartottak a hadműveleti központban, és elemzés céljából levetítettek egy új, a túszejtéses helyzetekkel foglalkozó oktatófilmet. Délelőtt tizenegy óráig úgy tűnt, hogy könnyű napjuk lesz, de akkor Bruno azzal hívta fel Marie-Laure-t a mobiltelefonján, hogy egy másik iskolában túszoikat tartanak fogva. Pontosan ettől féltek. Hogy az első eset példáját utánozva megismétlik a szituációt. Bruno megmondta az iskola nevét és címét. A rendőrök és a különleges egység már úton volt.

Marie-Laure szólt a többieknek, és két perc múlva mindannyian bent ültek a kisbuszban. Az iskola a tizenötödik kerületben, egy átlagos, félig bevásárló-, félig lakónegyedben volt. A nyolc ember komor arccal ült a helyén; mindannyiuknak a két héttel korábbi tragédia járt az eszében, amely most megismétlődni látszik. Még frissek voltak az első eset sebei.

Egy sarokkal előbb kiszálltak a kisbuszból, és gyalog mentek a helyszínre, ahol az ott álldogáló rendőrök elmondták, hogy Perliot parancsnok az állomáshelynek kinevezett buszban várja őket. Marie-Laure ebből már tudta, hogy páncélozott, golyóálló szélvédőjű járműről van szó.

– Kaptunk egy hívást arról, hogy mi történik itt, azután elvágták az iskola telefonvonalait. Lövéseket senki sem hallott, és a túszejtő sem jelentkezett azóta. Azt mondta, bomba van nála, és ha bemegyünk, felrobbantja az egész iskolát. Nincs még annyi információnk, hogy kockáztatni merjünk. – Bruno egy újabb, a két héttel ezelőttihez hasonló mézszárlástól félt. Ezúttal még több emberrel vonultak fel. Az

utca már megtelt mentőautókkal és szállítójárművekkel, amikor jött egy hívás, ezúttal a rendőrség központi számán keresztül. A hívó a hangja alapján fiatal volt és pimasz, és Billnek az a fura érzése támadt, hogy részeg.

– Ügyes válasz volt, fiúk. Le vagyok nyugőzve. Kilenc perc alatt itt volt mindenki. A gyerekek jól vannak. Most éppen táncos buli van a tornateremben. A frászt hoztam a tanárookra, de senkinek nem lett baja. Ide jártam, ebbe a suliba. A tanárok egytől egyig szemetek. – Nevetett, és lerakta a telefont. Valaki kiintegetett egy ablakból, ami valószínűleg a tornateremé volt, és ahogy az arc eltűnt, bömbölő zene hallatszott odabentről. Bruno úgy nézett ki, mint aki a következő pillanatban akár ölni is tudna.

Beküldte a különleges egység tagjait azzal, hogy ne lőjenek addig, amíg nem látják, hogy fegyverek vannak odabent, vagy hogy egy fegyveres célba veszi őket, de ha erre lesznek figyelmesek, akkor lőjenek. Egy perc sem telt belé, rendőrök, rohamosztárosok, a különleges egység tagjai szállták meg az iskola épületét, és terelték kifelé a sértetlen, zavartan bámuló gyerekeket és tanárokat, akiknek fogalmuk sem volt, hogy mi történt. Mindössze annyit tudtak, hogy valaki bemondta az iskolarádióban: ma elmarad a tanítás, és a tornateremben táncos bulit rendeznek. És észrevették, hogy a telefonvonalak nem élnek. Harsogott a zene, fegyvereknek vagy robbanószereknek azonban nyomuk sem volt. Nem voltak túsok, és senkinek nem esett bántódása.

Beugratás volt, amit a rendőrség komolyan vett. A közelmúltbeli eset miatt nem tehetek másként. És a bűnös felszívódott. Senki sem tudta, ki ő. Nem látták, csak a hangját hallották az iskolarádióban. Ötszáz gyerek és hetvenöt tanár nyüzsgött az utcán, mialatt a különleges egység tagjai átfésülték az iskolát, de nem találtak egyebet, mint egy üres boros- és egy vodkásüveget a tornateremben.

Két óra múlva az iskolát tisztának minősítették. A gyerekeket addigra hazaküldték, és a sajtó kiélvezhette a kínos helyzetet, miszerint az iskola egy állítólagos volt diákja bolondot csinált a rendőrségből.

Két órakor Bruno visszavonta a csapatait, és mindenki elment. A délutáni hírek mindenütt beszámoltak az esetről, veszedelmes példát kínálva másoknak. A környéken több fiatal fiút elkaptak és bevittek kihallgatni, de nem tudtak meg semmit.

– Legalább senki sem sérült meg, és nem öltek meg senkit. Inkább csináljanak bolondot belőlem, mint hogy még egyszer végig kelljen élnem a valóságban azt a rémálmot – mondta Bill, amivel mindenki egyetértett, csak Bruno hagyta el dühöngve a helyszínt. Egy ilyen tréfa egész vagyona került az adófizetőknek, nem beszélve arról, hogy követendő példát kínált más idiótáknak. Ha meglátták volna a fiút, és azt feltételezték volna, hogy löni akar rájuk, vagy fel akarja robbantani az iskolát, akkor könnyen agyonlőhették volna. Felelőtlen örültség volt, felborzolta mindenki idegeit.

Aznap ők is korán elmentek az irodából. Wendy és Stephanie már délután hozzáfogtak a csomagoláshoz. Wendynek még egy bőröndöt kellett vennie, hogy haza tudja vinni mindazt, amit itt vásárolt. Stephanie pedig a fiúknak vett egy halom dolgot, többet, mint magának.

Még másnap is arról a fiúról folyt a szó közöttük, aki a bolondját járatta velük, amikor valamelyikük az irodában lévő, és az esetleges rendkívüli hírek miatt mindig bekapcsolt tévé képernyőjére meredt. Marie-Laure nyomban összehúzta a szemöldökét, amikor meglátta a figyelmüket felkeltő képet. Felrobbantottak egy templomot Rómában. Egyelőre egyetlen csoport sem vállalta érte a felelősséget, de terroristák akciójának gondolták. Egy papnak öltözött öngyilkos merénylő sétált be, és a derekára erősített robbanószerrel megölt negyvenhét embert, megsebesített tizenkilencet, és lerombolta Róma egyik legrégebbi templomát. És ez nem beugratás volt, hanem valódi terrorcselekmény, arra emlékeztetve őket, hogy a világ, amelyben élnek, tele van veszélyekkel.

Mindannyian mozdulatlanul dermedve hallgatták a tudósítást, ami újabb figyelmeztető jel volt arra, hogy egy alattomos, láthatatlan ellenséggel harcolnak, aki gyerekeket gyilkol, templomokat rombol le,

és rettegésben tartja az embereket minden országban. A hadviselés új hulláma volt ez. Az olasz rendőrség még nem tudta biztosan, hogy egy örült művéről van-e szó, mint oly sok hasonló esetben manapság, vagy jól képzett terroristák előre eltervezett támadása. Így vagy úgy, sok ember halt meg efféle erőszakos cselekmények következtében a legkülönbözőbb országokban.

– Legalább most nem Franciaországban történt – szólalt meg elcsigázottan Marie-Laure. Bruno felhívta délután, és ugyanezt mondta neki. Még mindig nem volt nyomravezető jel, hogy az előző napon ki bolondította el őket. Senki sem vette észre, amikor besurrant az iskolába, és még azt sem tudták, hogy a többi gyerekekkel együtt hagyta-e el az épületet. Nyilván ő maga is gyerek volt, vagy annak látszott, és jól ismerte az iskolát. Most megúsza, de veszélyes játékot játszott, emberek halhattak vagy sebesülhettek volna meg, ha Bruno hamarjában arra utasítja az embereit, hogy rohamozzák meg az iskolát. Most örült, hogy nem tette, különben a sajtó keresztre feszítette volna.

A hét további napjai eseménytelenül teltek el, csütörtök este pedig mind a nyolcan együtt vacsoráztak. Gabriel nyomott hangulatban volt, amiért Stephanie elutazik, még ha két hét múlva újra együtt lesz is vele, ami egy örökkévalóságnyi időnek tűnt számára. Stephanie izgatott volt, hogy viszontláthatja a fiait, de félt az Andyvel való találkozástól.

Négy hétig Andy szinte nem is létezett, és most hazamegy, hogy hat hétig újra a felesége legyen, majd utána megmondja neki, hogy elhagyja. És akkor el kell kezdenie intézni, hogy gyakorolhassa az orvosi hivatását Franciaországban. Javasolta Gabrielnek, hogy beszéljen egy ügyvéddel, és indítsa el a saját válását, amire ő azt felelte, hogy vár vele, amíg hazajön az Államokból. Ez Valérie-t kényelmetlen érzésekkel töltötte el, jöllehet Stephanie hitt Gabrielnek.

Tom boldogtalan volt, amiért el kell válnia Valérie-től, de ha azt akarta, hogy a poszttraumás stresszes betegeinek szervezett programok rendben menjenek, neki rengeteg dolga lesz a következő két hétben.

Tomnak ezalatt alapos takarítást kell rendeznie a lakásában, hogy mire Valérie megjön, tűrhető állapotban legyen. Mindkettőjüknek bőven lesz tehát mit csinálniuk. Ráadásul az amerikaiak két hétig, a franciák érkezéséig, folytatják az otthoni munkájukat, majd ismét együtt lesznek velük egy újabb hónapig.

Bill másnap elutazott Londonba, hogy még egy utolsó hétvégét együtt töltsön a lányaival, és utána júliusig nem fogja látni őket. Sivár pusztaságnak érezte az életét, amikor távol volt tőlük, s a párizsi tartózkodása négy velük töltött csodálatos hétvégével ajándékozta meg. Mostantól be kell érnie e hétvégék emlékével. Magányos hónapok várnak rá júliusig.

Wendy szembe akart nézni a Jeff-fel való kapcsolatával, de még nem tudta, hogyan csinálja, mikor, és mit mondjon neki. Félt, hogy mihelyt megpillantja, újból bele fog szeretni. Eddig legalábbis mindig így történt. Nem tudta, lesz-e bátorsága elhagyni a férfit, de meg akarta próbálni. Párizsban kicsit messzebből látott rá a helyzetére, és ennek megfelelően akart cselekedni, ha képes lesz rá.

Marie-Laure az amerikaiak elutazása előtti estén Brunóval vacsorázott. Meglepődött, amikor a férfi elhívta, de Valérie rögtön emlékeztette rá, hogy lám, neki volt igaza. Bruno bele van esve.

Paul kijelentette, hogy Párizs halott város lesz, ha elmennek az amerikai barátaik. Figyelmeztette Tomot, készüljön fel, hogy végig kell járniuk San Francisco legjobb bárjait és éjszakai mulatóit. Tom viszont már kevésbé lelkesedett a közös lumpolásért, mint egy hónapja, amikor beszéltek róla, és amikor még nem tudta, hogy Valérie vele fog lakni. Paul-ban még nem tudatosult annyira, mint a többiekben, hogy Tom azóta megváltozott.

Mindannyian többet változtak az elmúlt négy hét alatt, mint el tudták volna képzelni magukról. Különleges időszak volt ez a francia sürgősségi szolgálattal együttműködve eltöltött hónap, most pedig egy újabb kihívás következik, amikor a négy párizsi megkezdzi a maga San Franciscó-i hónapját. Nehéz volt elképzelni, hogy ők ugyanannyi

elfoglaltságot tudnak biztosítani nekik, elvégre San Francisco nem Párizs, de megígérték, hogy igyekezni fognak.

Amikor szombat reggel a Charles de Gaulle reptérről felszállt velük a gép, nehéz szívvel néztek le a városra, amely úgy a szívükhöz nőtt, és az ott maradt barátaikra gondoltak.

Vasárnap Bill a könnyeit nyeldesve búcsúzott el Piptől és Alextől. Megígérte, hogy mindennap telefonál nekik, ahogy eddig is, mindig. A lányok a nyakába csimpaszkodtak, és amikor három óra múlva felszállt a gépe a Heathrow-ról San Francisco felé, Bill máris elkezdte számolni a napokat júliusig.

Tizenharmadik fejezet

San Franciscóba megérkezve épp csak átjutottak a vámvizsgálaton, Stephanie máris szembetalálta magát a nyers valósággal. Andy állt ott, magas, szép szál ember, karcsú termetén istenien mutatott a farmer és a pulóver, és szokása szerint nem volt megborotválkozva, de valahogy még ez is jól állt neki. Ryan és Aden ott ugrált mellette, az izgalomtól szinte magukon kívül voltak, és mind a ketten saját készítésű táblákat mutattak az anyjuk felé. Adenen az állt, hogy „Isten hozott itthon, mami”, Ryanén meg hogy „Szeretünk, mami”. Stephanie szíve nagyot dobbant, és könny szökött a szemébe, amikor a két kisfiú a karjai közé futott. Egyenként, vigyázva, hogy össze ne törjék a tábláikat, felkapta mind a kettőt.

Most, hogy meglátta őket, rádöbrent, milyen sokáig volt távol. Párizsból visszanézve minden, ami otthon volt, valószerűtlennek látszott. Olyan messze került az otthoni dolgoktól, mintha az egy másik ember élete lenne, és most, hogy hazaérkezett, újra vissza kellett bújni a régi énjébe, legalább látszólag. Csakhogy már alig emlékezett korábbi önmagára. Párizsban új élet kezdődött számára, és most két lábbal landolt egyenesen a régi életében.

Amikor letette a két kisfiút a földre, felnézett Andyre, és megpróbált olvasni a tekintetéből. Félelem, bizalmatlanság, harag, fájdalom, vágyakozás. Már nem volt biztos benne, hogy Andy mit érez iránta, nem volt biztos a saját érzéseiben sem, amikor két karjával átölelte, és arcon csókolta a férjét.

– Milyen volt a repülőút? – kérdezte Andy.

– Hosszú. – Csak ennyit tudott kinyögni, miközben a csomagjaival megpakolt kocsit tölték. Wendy, aki Tommal együtt jött ki, kissé távolabbról figyelte őt. Kíváncsi volt, vajon hogy fogja Stephanie kezelni ezt a mostani bonyolult helyzetét. Miközben a taxiállomás felé tartottak, Tom odasúgta neki:

– Örülök, hogy nem én vagyok a férje. Csúnya meglepetésben lesz része. – Stephanie viszonya Gabriellel egyikőjük előtt sem volt titok. Csak Andy nem tudta, mi vár rá. Ettől mindketten kényelmetlenül érezték magukat, amikor elköszöntek Stephanie-től, aki bemutatta őket Andynek. Andy mosolyogva bólintott, és megkérdezte, hogy tetszett nekik Párizs, amire az iránta érzett részvételtől indíttatva igyekeztek nem túlzó lelkesedéssel válaszolni. Stephanie megölelte Wendyt, és megígérte, hogy telefonálni fog, pusztit nyomott Tom arcára, és sok szerencsét kívánt neki az otthoni munkához.

– Neked fogalmad sincs róla, mennyi tennivalóm lesz – nevetett Tom. – Mostantól két hétig egyfolytában sűrölni fogok, és egy egész kukát megtöltök kidobásra ítélt kacatokkal. De lehet, hogy jobb lenne másik lakásba költöznöm.

Együtt mentek ki, majd Stephanie, Andy és a két gyerek a parkolóház felé vették az irányt a csomagokkal. Stephanie megállás nélkül Adennel és Ryan-nel beszélgetett, Andyvel alig váltott pár szót, amióta megérkezett. Nem tudta, mit mondjon neki, és félt, hogy a férje meglát valamit a szemében. Gyűlölt hazudni neki, de úgy érezte, nincs más választása. És az egészben az volt a legrosszabb, hogy most ugyan Gabrielhez akart hű maradni, de Andyt látva tudatosult benne, hogy a feleségeként vele szemben is kötelezettségei vannak. Némán ült a kocsiban, mialatt hátul a fiúk visítogtak, kiabáltak és viháncoltak a gyerekülésekben, Andy pedig mindeközben egy szót sem szólt. Stephanie azon töprengett, elképzelhető-e, hogy tud mindent.

Negyven perc alatt értek haza, és ahogy Stephanie belépett a házba, úgy érezte, hogy egy szökőár söpör át rajta. Mint aki egy hónapig kint hányódott a tengeren, és csak most vetette vissza egy hullám az otthoni partra. Énje egy része nem akart itt lenni, visszavágyott San Franciscóból, az Upper Haighten lévő házból Gabrielhez, Párizsba.

A lakásban körülpillantva látta, hogy mindenütt rend és tisztaság van, és rádöbbsent, hogy Andy emberfeletti erőfeszítést tett, hogy ilyen szép renddel fogadja őt. Egészen biztos volt benne, hogy nem így nézett ki a lakás, amikor elment.

– Gyönyörű rend van a házban – fordult Andy-hez mosolyogva.

– Köszönöm – bólintott a férfi minden felhajtás nélkül, és Stephanie-nak eszébe jutott, milyen rideg és dühös volt, amikor ő elment. Semmi sem lett jobb, és hirtelen megnyílt közöttük egy szakadék. Nem tudta, mivel hidalhatnák át, és hogy egyáltalán meg kellene-e próbálnia áthidalni. Nem akarta Andy-t félrevezetni, és az igazságot is el akarta előle hallgatni még hat hétig, ami bűvészmutatvánnyal felérő produkciónak ígérkezett, amíg Gabriel itt lesz, és majd együtt akar lenni vele. Görcsbe rándult a gyomra, ha erre gondolt.

Bement a hálósobába, letette a kezításkáját és a kabátját, mialatt Andy behozta a két nagy bőröndöt, amelyek közül az egyik szinte teljes egészében a fiúknak hozott játékokkal és ruhaneművel volt tele. Andynek egy akciós pulóvert vett, semmi mást. Az otléte alatt gondolatban már elvált tőle. De hazaérkezett, és a férje testi valójában itt volt mellette.

– Ennél valamit? – kérdezte Andy, mintha ő sem tudná, mit is mondjon neki. Stephanie megrázta a fejét.

– Nem, kösz, bőven adtak enni a repülőn. – Tizenegy és fél óras út volt hazáig, és végig túl ideges volt, semhogy aludni tudjon.

Kinyitotta az egyik csomagját, kivette belőle, amit a fiúknak hozott, és elvitte a szobájukba. Nagyon tetszettek nekik a játékok. A ruhákat egy széken hagyta, hogy majd később beakasztja őket a szekrénybe, és újra megölelte a két kisfiát. Nőttek az elmúlt egy hónap alatt. Aztán visszament a szobájukba, kivette az Andynek vásárolt pulóvert, és leterítette az ágyra. Nem valami nagy ajándék, amiért négy hétig gondoskodott a fiaikról, mialatt ő távol volt. Andy bejött a szobába, Stephanie pedig ránézett, azon igyekezve, hogy ne lássa meg a kérdést a férje tekintetében. Semmi sem látszott működni köztük, mintha egy fedél alatt lakó idegenek volnának. Stephanie képtelen volt feléleszteni az Andy iránti érzéseit.

– Nagyon jól néznek ki a fiúk – mondta halkán.

– Aden a múlt héten meg volt fázva, de már rendbe jött. – Andy ezt már a telefonban is elmondta, de ebben a feszélyezett légkörben mindketten keresgéltek a szavakat.

– Jó érzés itthon lenni – folytatta Stephanie, miközben hazugnak érezte magát, de nem tudta, mi mást mondhatna. Átnyújtotta Andynek a pulóvert, ami kicsi volt rá. Magasabb és szélesebb vállú volt, mint ahogy emlékezett rá. Hogy tudott ennyire idegenné válni négy kurta hét alatt? Nyilván azért, mert ő már egy másik férfival töltötte be a férje helyét.

Andy a pulóvert az ágyon hagyva kiment a szobából, míg Stephanie kicsomagolta a bőröndöket. Két óra hosszáig a színét sem látta a férjének, akkor visszajött, és közölte, hogy a vacsora elkészült. A fiúk nagy dobogással lerohantak a lépcsőn, és Stephanie az ajtóból látta, hogy egész csatateret hagytak a szobájukban. Andy már megterítette az asztalt, ki volt téve rá a hamburger, a sült krumpli és a saláta, a fiúk kedvence. Az egész olyan volt, mintha el sem ment volna. Vagy mintha csak a szelleme tért volna visz-sza. Fogolynak érezte magát itt. Még megjátszani sem tudta, hogy jó volt hazajönnie.

Hiányzott neki a biztró a párizsi házuk utcájában, azok, akik az elmúlt hónapban a barátaivá váltak, Párizs utcái és épületei, és legfőképpen Gabriel két karja, amivel átöleli, s közben azt mondja, hogy minden rendben lesz. Megígérte neki, hogy mihelyt megérkezik, küld egy SMS-t, de eddig még nem küldött. Félt bekapcsolni a telefonját, nem akarta, hogy Andy lássa az SMS-eit. Majd később elolvassa őket, és majd akkor válaszol, amikor egyedül lesz. Vacsora előtt még nem kerített rá sort, nehogy Andy közben bejőjön, és megkérdezze, kinek ír SMS-t. Már pusztán az, hogy egy házban volt vele, hazugságnak tűnt. Párizsban felépített egy egészen új életet, vagy legalábbis megtervezte, és most visszazökkent az időben.

A fiúk vacsora közben bőven adtak alkalmat a beszélgetésre, utána pedig segítette Andynek leszedni az asztalt és rendet rakni a konyhában. Amikor végeztek, Andy bement a dolgozószobába, bekapcsolta a tévét, és egy kosárlabdameccset nézett, Stephanie pedig felment az emeletre,

hogy megfürdesse és lefektesse a fiúkat. Amikor hívta Andy-t, hogy jöjjön jóéjtpusztit adni a gyerekeknek, ő is feljött. Pillanatokon belül egyedül találta magát a férjével a hálószobájukban, és abban a félszeg helyzetben Andy egyszer csak ránézett, és becsukta az ajtót, hogy a gyerekek ne hallják őket.

– Valami baj van, Steph, ugye? Valami nem stimmel köztünk.

Stephanie nem tagadhatta le, de bevallani sem akarta. Ilyen hamar még nem. Egy hónapja, amikor elváltak, épp rosszban voltak, és azóta sem változott köztük semmi. Csak most már egy másik férfiba szerelmes.

– Nem tudom, talán túl hosszú idő volt ez az egy hónap. És akkor sem mentek simán a dolgok közöttünk, amikor elutaztam. Még csak el sem búcsúztál tőlem. – Csakhogy azóta többször beszéltek telefonon, igaz, csak a fiúkról.

– Dühös voltam. Nem tartottam elfogadhatónak, hogy elmész. Ezt te is tudtad, mégis elmentél. – És ahogy ezt mondta, Stephanie hirtelen rádöbbsent, hogy Andyért, a munkájáért nem volt hajlandó lemondani egy Párizsban eltölthető hónapról, de Gabrielért hajlandó a hivatását Párizsban folytatni. Mi olyan más ebben a két emberben? Miért kész sokkal több mindent feladni Gabrielért, mint a férjéért? Alighanem az, hogy Gabriel mellett úgy érezte, szeretik, Andy meg állandóan büntudatot keltett benne, ráadásul most oka is volt rá.

– Úgy gondoltam, hogy ez az út fontos a munkám szempontjából – válaszolta őszintén. – Megtiszteltetés volt, és egy komoly lehetőség.

– Amit én csinálok, annak meg nincs semmi jelentősége, igaz? – Andy most megint csalódottnak látszott, és a hangjában megjelent az ismerős dühös él.

– Ha te kapsz egy ilyen lehetőséget, nem foglak visszatartani. És tudom, hogy hosszú idő volt.

– Legalább jól érezted magad? – kérdezte Andy. Úgy nézett ki, mint egy gyerek, akit nem hívtak meg a buliba, és ettől Stephanie megsajnálta.

– Igen, volt, amikor jól. De néha nagyon nehéz volt, például az iskolai lövöldözésnél. Az szívszorító volt, de sokat tanultam belőle.

– Aggódtam érted.

– Soha nem forogtam veszélyben. Csak nagyon szomorú volt, hogy olyan sok embert megölt, főleg gyerekeket.

Andy bólintott.

– És most hogyan tovább? Visszamész dolgozni? Minden megy tovább, ahogy eddig?

– Hétfőn a kórházban kezdek. A franciák két hét múlva érkeznek, akkor velük leszek. Megbeszélések, bemutató előadások, kórházbejárások, az itteni tapasztalatok átadása. Ez egy csereprogram.

– Elfoglalt leszel.

Stephanie bólintott. És még ennél is jobban Gabriellel. Láta Andyn, hogy úgy érzi, ebből is kihagyjak, de az ő bevonására nem volt mód, és azt sem akarta, hogy ő és Gabriel találkozzanak. Túl kockázatos lenne, és túl stresszes is.

Elment zuhanyozni, és korán lefeküdt. Andy már ágyban volt, és nem húzódott közelebb hozzá, amikor Stephanie is bebújt az ágyba, és leoltotta az éjjeliszekrényén álló lámpát. Andy még olvasott egy ideig, aztán ő is lekapcsolta a lámpáját. Nem nyúlt ki feléje, nem próbálta megérinteni, de Stephanie meghallotta a hangját a sötétben. Ijedtnek tűnt.

– Beleszerettél valakibe, mialatt ott voltál, Steph?

Stephanie nem válaszolt rögtön, aztán összeszedte magát.

– Nem... csak most olyan furcsa, hogy te meg én... Valahogy mintha megszakadt volna a kapcsolat közöttünk.

Andy sokáig nem szólt semmit. Hónapok, talán évek óta megszakadt közöttük a kapcsolat.

– Adjunk magunknak egy kis időt, hogy újra hozzászokjunk egymáshoz – mondta végül halkán.

Stephanie bólintott. Örült, hogy nem kell szexelni a férjével. Félt, hogy Andy majd akar, és tartott tőle, hogy ő meg nem lesz rá képes. S ha mégis muszáj? Nem tudta, hogyan magyarázná meg neki a

vonakodását, hogy Andy ne fogjon gyanút, de egyelőre haladékokat kapott.

– Sajnálom – suttogta, és ezt komolyan gondolta. Sajnálta, hogy Andy haragszik rá, amiért elment, sajnálta, hogy megcsalta őt, és beleszeretett valaki másba.

Aztán a sötétben megszólalt a hang, amelyet régen szeretett, és amely most a szívébe markolt.

– Rendben van.

Valahogy sikerült átvészelnük a vasárnapot. Mindketten a fiúkkal foglalkoztak, hogy ne kelljen egymással foglalkozniuk. Hétfőn Stephanie elment dolgozni. Addigra tucatnyi SMS-t kapott Gabrieltől, csupa olyat, hogy mennyire szereti, nélküle üresnek érzi Párizst. Csupa olyasmit írt, amit Stephanie várt tőle. Vasárnap hívta is a mobilján, de Stephanie nem vette fel. Épp a kocsiban ült Andyvel és a gyerekekkel, a parkba indultak sétálni és labdázni.

Hétfőn, útban a kórházba, a kocsiból felhívta Gabrielt, aki éppoly szenvedélyes volt, mint Párizsban. A hangját hallva visszajött minden, és miközben elmondta neki, hogy szereti, könnyek gördültek végig az arcán. Gabriel nem tudta, hogy ő közben sír, és Stephanie nem is akarta, hogy tudja. Őszintén szólva maga sem tudta igazán, hogy miért sír.

Amikor beért a UCSF-be, megkönnyebbülés volt visszatérni a munkához. Ez volt az egyetlen dolog, amiről tudta, hogy kell csinálni, bármilyenek legyenek is a körülmények. Dolgozni mindig tudott.

Amikor Bill vasárnap délután hazaért, sivárnak és sterilnek érezte a lakását. A falakon nem voltak képek, sem más dísz, a bútorokat különösebb válogatás nélkül vásárolta, és ettől az egész még nyomasztóbbnak tűnt. És annyira hiányzott Pip és Alex, hogy szinte fizikai fájdalmat érzett. Sortra vetkőzött, futócipőt vett fel, és kiment futni az Embarcaderóra. De ez sem segített. Amikor visszament, a lakás

ugyanolyan üres volt. És még csak fel sem hívhatta őket. Londonban hajnali két óra volt.

A futásból hazafelé jövet egy üzletben vett egy salátát, és a tévé elé telepedve megette. Arra gondolt, hogy felhívja Wendyt, csak hogy halljon egy barátságos hangot, de aztán inkább Tomot hívta fel. Zaklatottnak érezte a hangját, és mintha ki lenne fulladva.

– Üdv itthon. Szarban vagyok, öregem. Egy évbe telik, mire kitakarítom ezt a lakást. Nem kellett volna felajánlanom Valérie-nak, hogy lakjon itt. Az egész lakást, úgy, ahogy van, ki kéne dobnom a kukába.

Bill nevetett Tom szorult helyzetén, és gyanította, hogy nincs abban semmi túlzás, amit mond.

– Nem fog törődni veled. Szeret téged.

– Nem eléggé ahhoz, hogy ezt elviselje, hacsak a következő két hét alatt nem vakul meg.

– Fel kellene ajánlanom neked a lakásomat. Olyan, mint egy motel. Nem foglalkoztam azzal, hogy széppé tegyem, bútorokkal is csak félig-meddig rendeztem be. Olyan, mintha egy üres cipősdobozban lakna az ember. Még visszhangozni is tud.

– Egy biztos: sokkal jobb lehet, mint ez. Itt folyton női alsóneműket találok az ágy alatt.

– Kímélj meg a szomorú történeteidtől – nevetett Bill, és boldog volt, hogy felhívta Tomot. Nagyon megkedvelte, mialatt Párizsban voltak. – Én legfeljebb csak a saját alsónadrágomat találhatom meg az ágy alatt.

– Az a te hibád – dörgölte az orra alá Tom.

– Igaz – ismerte be Bill. – Mikor mész vissza dolgozni?

– Majd csak kedden. Holnap egész nap takarítani fogok. Úgy érzem magam, mintha valakinek a szobalánya volnék.

– Holnap elérhető vagyok. Elmegyünk a héten valamelyik nap vacsorázni?

– Szívesen. Van egy plusz porszívód? Az enyémet odaadhattam valakinek, vagy valaki elvitte. De az is lehet, hogy nem is volt porszívóm.

– Nagyon úgy hangzik, hogy valami olyan takarítószolgálatra van szükséged, amelyik a bűntények helyszínét szokta megtisztítani.

– Nem is rossz ötlet. Mit szólnál a szerdához? Kedd éjjel dolgozom.

– Tökéletes. – Megegyeztek egy Bill lakása közelében lévő helyben, ahol jó marhahúsos hamburgert lehetett enni, és volt egy forgalmas bár is.

A telefonbeszélgetés után Bill máris jobban érezte magát. A párizsi út jó döntés volt. Pip és Alex továbbra is hiányzott, de hét új baráttal gazdagodva jött haza, akik közül három itt van a tőzsomszédságában.

Wendyt ragyogó tisztaság várta a Palo Alto-i házában. A takarítónője hetente kétszer jött, és látta, hogy a medencét is aznap tisztították ki. Minden a legnagyobb rendben volt, a hűtőben is talált annyi ennivalót, hogy el tudja készíteni a reggelijét, ennél többre nem is volt szüksége.

Rábírta magát, hogy előbb csomagoljon ki, és csak utána küldött SMS-t Jeffnek, figyelmen kívül hagyva a férfi szigorú szabályát, amely szerint Wendy csak munkaidőben küldhet neki SMS-t. Egy hónapig távol volt, és az aspeni vakációjuk óta nem hallott róla. Látni akarta, mit válaszol az SMS-ére. „Most értem haza. Párizs csodás volt. Jó volt visszajönni. Csók, W” A férfi órákig nem válaszolt, majd ezt küldte: „Üdv itthon. Viszlát szerdán. J.” Nem azt, hogy „Hiányoztál. Alig várom, hogy lássalak. Csók, J.” Nem kérdezte, hogy a szerda alkalmas-e. Elvárta, hogy a szokott időben a szokott helyen legyen. Wendy arra gondolt, bárcsak lenne bátorsága megmondani neki, hogy el van foglalva. De nem volt.

Rendszeres elfoglaltsággá vált a férfi számára, mint egy golfedzés vagy egy masszázs. Már nem személyként tekintett rá, hanem valamire,

ami a kényelmét szolgálja. Ez annyira megalázó volt, de csak mert hagyta, hogy megtörténjen. Ebben neki is van felelőssége. Nem használhatná így, ha ő nem engedné. Hat éve engedi, hogy ez megtörténjen. Kezdetben persze nem így volt, de már rég így megy. Mióta Jeff letett arról, hogy elváljon a feleségétől, belőle heti egyéjszakás program lett.

Sem hétfőn, sem kedden nem ugrott be, miután Wendy végzett a munkahelyén, ahogy néha megtette. Nem hívta fel, hogy megkérdezze, hogy van, vagy hogy már nagyon szeretné látni.

Szerda este fél nyolckor érkezett egy üveg borral, mint mindig, tudva, hogy Wendy vacsorával várja. Már nem vitte el őt sehova, hátha valaki meglátja őket. Nem vallotta ugyan be, de Wendy volt az ő mocskos kis titka. Egy fillért sem költött rá, kivéve a születésnapját és a karácsonyt. Most, hogy egy hónapig távol volt, Wendy tisztán látott mindent. Jeff még csak szerelmes sem volt belé. Szerda esténként, vacsora után szeretkeztek, de az egész együtt töltött idejük szabályosan, menetrendszerűen, előre kiszámíthatóan és olyan rendezetten zajlott, amilyen ő maga volt.

Wendy hirtelen megértette, milyen lenne a feleségének lenni. Jeff tartott kézből mindent maga körül, méghozzá sebészi pontossággal. A spontaneitás ismeretlen volt számára. Wendy kíváncsi lett volna, vajon mennyi szórakozás jut Jane-nek mellette, vagy hogy ő is olyan rideg és érzelemmentes-e, mint a férje. Lehet, hogy ők is előre meghatározott napokon élnek házasesetletet.

Most is olyan jóképű volt, mint mindig, amikor a Mercedesével beállt a kocsifelhajtójára, és belépett a házba. Öltönyben volt, míg Wendy farmernadrágot és egy Párizsban vásárolt levendulakék pulóvert viselt. Rendszerint kiöltözött Jeff kedvéért, de ezúttal nem tette. Már megterítette az asztalt, a vacsorát is megfőzte. Amikor a férfi meglátta, rámosolygott. Nem rohant oda, hogy megcsókolja, vagy hogy elmondja, mennyire hiányzott. Talán mert nem hiányzott. Wendy fejében megfordult, hogy hiányzott-e Jeffnek valaha is. Úgy biztosan

nem, ahogy neki hiányzott a férfi az elmúlt hat évben a hét hat napján, amikor nem láthatta.

– Remekül nézel ki, Wendy – mondta Jeff. – Levágattad a hajadat.

– Csak egy kicsit vágattam belőle – mosolygott vissza Wendy, és megint elfogta az ismerős, sajnó fájdalommal járó heves szívdobogás. De az is lehet, hogy a szíve most épp a kötelékeitől akart ezzel a vad vergődéssel megszabadulni.

A férfi kinyitotta a bort, átnyújtott neki egy pohárral, és Wendy ivott egy kis kortyot. Vacsoráig a férfi munkájáról beszélgettek, Párizsról Jeff nem kérdezte. Fél tízre végeztek a vacsorával, akkor Jeff felment zuhanyozni és lefeküdni, anélkül, hogy megölelte vagy megsókolta volna, és Wendy hirtelen ráébredt, hogy eddig sem tette soha. Idáig ez fel sem tűnt, de most megdöbbenetette. Jeff egy hónapig nem látta, Wendynek mégis az volt a benyomása, hogy egyáltalán nem hiányzott neki. Biztos volt benne, hogy Wendy visszajön, és minden ott folytatódik, ahol abbahagyták.

Jeff az ágyban fekvé várta a fürdőszobából kilépő Wendyt, aki szaténselyem köntösét ledobva, be-csusszant mellé. Egy pillanatra utálta magát, amiért ennyire vágyik rá, hogy a férfival alhasson, akármilyen kis erőfeszítést tesz is Jeff. Most végre mindent tisztán látott. Egy hónapja volt arra, hogy a távolból végiggondolja a helyzetet.

Szeretkeztek, mint mindig. Jeff jó szerető volt, de Wendy sohasem érezte, hogy szerelmes lenne belé, bármennyire rajongott is érte ő. Szeretkezés után a férfi kiment, megmosakodott, majd visszabújt az ágyba, és tíz perc múlva már aludt is. Wendy sokáig elnézte őt, és közben arra gondolt, hogy most fekszik utoljára Jeff mellett. Ezt az egy éjszakát még engedélyezte magának, hogy emlékezzen rá, milyen volt Jeff, és hogy milyen keveset adott neki. És biztos akart lenni abban, hogy jól teszi, amit csinál. Már biztos volt.

Jóval a férfi előtt felkelt, és már a reggelinél ült, amikor Jeff is lejött öltönyben, tiszta fehér ingben, amit a táskájában hozott magával. Kifogástalan volt a megjelenése, ezzel szemben Wendy kócosan, negligzében ült az asztalnál, de nem bánta. Jeff elolvasta az újságot, és

pontban nyolc órakor felállt, Wendyre mosolygott, és azt mondta: „Szerdán találkozunk, ha előbb nem.” Innentől azonban Wendy átírta a szokásos forgatókönyvet. Bánatos tekintetet vetett a férfira, és halkán csak ennyit válaszolt:

– Nem, Jeff. Végeztem. Biztos vagyok benne, hogy találsz egy másik szerda éjszakai lányt.

– Mit akarsz ezzel mondani? – nézett rá homlokát ráncolva a férfi. Jeff Huntert nem szokás kirúgni. Ő szokott másokat lapátra tenni.

– Azt, amit mondtam. Még egyszer látni akartalak, de ezzel vége. Réges-régen be kellett volna fejeznünk, de csak most értettem meg. Ostoba módon folyton abban reménykedtem, hogy egyszer majd elválsz Jane-től, és mellettem kötsz ki. Ez sohasem fog bekövetkezni. Most már teljesen világos számomra.

– Soha nem állítottam, hogy ez lehetetlen, Wendy. Még pár év, és...

– Még pár év, és negyvenéves leszek. Addig épp kilenc évet fogok elpazarolni rád. Úgy döntöttem, megállok hatnál. Soha nem fogsz elválni Jane-től, és nem akarok életem végéig, vagy amíg le nem cserélsz egy újabb modellre, a szerda éjjeli csajod lenni.

– Undorító, amit mondasz. – Látszott a férfin, hogy dühös. Ez egyszer nem volt hatalma Wendy elhatározása felett. Már nem. Wendy nem engedte.

– Undorító volt ezt tenni velem, de hagytam, hogy ezt tedd, ezért éppolyan hibás vagyok én is, mint te. Vigyázz magadra, Jeff. – Kinyitotta a kocsifelhajtóra néző konyhaajtót, de a férfi nem mozdult, csak bámult rá, ami meglepte Wendyt.

– Ez nevetséges. Ma este vacsorázzunk együtt, és beszéljük meg.

– Mit kell ezen megbeszelnünk? Hogy még hány évig akarsz a feleséged mellett maradni? Már nem is járunk el sehova. Egyszer egy héten idejössz vacsorázni, lefeküdni, hébe-hóba pedig, ha kedved szottyan hozzá, benézel egy pohár borra. Én ennél sokkal, de sokkal többet érdelek. Mindenekelőtt egy olyan férfira van szükségem, aki szeret. Te már évek óta nem szeretsz, ha szerettedél egyáltalán valaha is.

Én csak arra voltam jó, hogy egyszer egy héten felhangoljalak. Nem akarom többé a finomhangolást elvégezni rajtad.

– Mi történt veled Párizsban? – kérdezte elképedve a férfi.

– Felébredtem.

– Ez most Aspen miatt van?

– Amiatt, és még egy sor egyéb miatt. Így döntöttem.

Jeff elindult felé, és meg akarta csókolni, de Wendy nem engedte. Nem engedhette. Tudta, hogy ha megengedi, akkor megint beleesik a csapdába. Ezúttal szabad akart lenni.

Valahol a világban csak akad egy férfi, aki heti hét napon át szereti, nem csak szerdán, ami után hazamegy a feleségéhez.

Jeff gyászos képpel elindult az ajtó felé, majd megállt, és visszanezített Wendyre.

– Ha vársz még egy kicsit... – kezdte, de Wendy megrázta a fejét.

– Semmi nem változna. Mind a ketten tudjuk.

A férfi kilépett az ajtón, és Wendy becsukta mögötte. Pár perc múlva hallotta, ahogy elhajt. És miután elment, Wendy ráeszmélt: Jeff évek óta nem mondta neki, hogy szereti, miközben újra meg újra rávette, hogy maradjon a szeretője.

Tudta, hogy jól tette, amit tett, de most, ahogy belegondolt, hirtelen páni félelem lett úrrá rajta. Mi lesz, ha végleg egyedül marad? Ha soha nem lesz senkije? Mi lesz, ha magányosan kell meghalnia? De nem számított. Bármi történik is, jobb lesz, mint ami eddig volt. Jeff mellett nem érzett mást, mint magányt és bánatot. Elég volt. Végre véget vetett ennek. Szomorú volt, de legfőképpen megkönnyebbülést érzett.

Újra teljes embernek érezte magát. Mialatt öltözködött, büszkeség töltötte el a lelkét. A bátorságáért érzett büszkeség. Szabad volt.

Tizennegyedik fejezet

Kedden Tom Wylie kissé zilált külsővel és tíz perc késéssel érkezett az Alta Batesbe, hogy megkezdje aznapi műszakját. A párizsi út után ez volt az első munkanapja. Megállt a nővérpultnál, hogy megnézze az aznap felvettek listáját, de most észre sem vette a nővéreket, ami eddig sohasem fordult elő.

– Nicsak, ki érkezett vissza hozzánk! – kiáltott fel örvendezve a főnővér. Egy hónapja nem hallották sztorizni, és nem érezték a keze könnyű érintéseit. – Milyen volt Párizs?

– Fantasztikus – mosolyodott el Tom válaszul, és álmodozó arccal még hozzátette: – Sokkal jobb, mint vártam. Lássuk, mit kaptunk mára – kezdte olvasni az újonnan felvettek névsorát, anélkül, hogy pajzán vagy illetlen megjegyzést tett volna a nővérekre. Ilyen sem fordult még elő. Mindannyian észrevették a változást, és megbeszélték egymás között, miután Tom elsietett az első kórterem irányába. Fél óra múlva jött vissza, hogy elmondja az utasításait, és hogy milyen vizsgálatokat kell elvégezni a betegen. EEG-t a valószínű agyrázkódás miatt, és MRI-t, amilyen gyorsan csak lehet.

– Mi történt magával? – kérdezte csalódott arccal a kedvenc nővére. Tom eddig hetente legalább egyszer megkérte a kezét. Maisie hatvanéves volt, férjes asszony, hat unokával. Tom nem gondolta komolyan a lánykérést, és persze a nővér sem, de nagyon szórakoztató volt Tommal dolgozni. Talán még fáradt a hosszú repülőút után. De jókedvűnek látszott, és észbontóan jóképű volt. – Hány szívet tört össze Párizsban?

– Egyet sem – vigyorgott a nővérre Tom. – Megtaláltam álmainm asszonyát. Két napja takarítok otthon, mert két hét múlva idejön. Erről jut eszembe, hol vegyek porszívót?

A nővér elképedve meredt rá. Ez nem az a Tom Wylie, akit ő ismert.

– Úgy látom, komoly az ügy. Műszaki boltban vagy áruházban. Tudja, hogyan kell használni? – nevetett. A Nagy Tom Wylie elesett. Az Alta Bates női dolgozói odatesznek, de Maisie főnővér boldog volt. Tom úgy viselkedett, mint egy ideges kamasz az első randevúja előtt. Valóban Valérie volt az első nő, akibe beleszeretett. Ez teljesen új élmény volt számára.

– Külön művészet egy porszívót használni? – aggodalmaskodott Tom. – Tanfolyamot kell végezni, vagy jogosítványt kell szerezni hozzá? Nem úgy van, hogy bedugom a konnektorba, és a gép elvégzi a többi? – Látszott, hogy meg van rémülve.

– De igen, de attól függően, hogy milyen tartozékokat használ, más-más dolgot végezhet vele.

– El is tudok vele mosogatni, vagy szétválogathatom a szennyest? Nem emlékszem, hogy amióta odaköltöztem, takarítottam volna. Alaposan biztosan nem. És ha kifogyok a zoknikból és az alsónadrágokból, akkor újakat veszek.

– Ez elég ijesztően hangzik. Meg kéne néznie, hogy mi van az ágy alatt.

Ezt hallva Tom láthatóan ideges lett. Ő ezt csak viccből mondta Billnek.

– Úristen... jó, hogy mondja... valószínűleg a kórház női személyzete felének a bugyijai. – Soha nem kellett kockázatos kalandokba bocsátkoznia, a nők maguktól hullottak az ölébe.

– Sok nővér és rezidens lesz minálunk nagyon bánatos – csóválta a fejét a főnővér. – Ezek szerint francia a szerelme?

– A lehető legfranciább, és a legszexisebb, leggyönyörűbb nő, akit valaha látott.

– Gondolom, huszonkét-huszonöt éves lehet – kockáztatta meg Maisie, jól ismerve Tomot.

– Negyvenkettő. Soha nem volt férjnél, nem is akar férjhez menni, és nincsenek gyerekei. Pszichiáter, az ottani sürgősségi szolgálatnál dolgozik.

– Épp magához való. Jó lesz, ha minél előbb beszerzi azt a porszívót, és megtanulja használni. És nézzen be az ágy alá – intette a főnővér, mire Tom bólintott, felkapott egy újabb fejlapot, és indult vele a következő szobába.

Mire véget ért a nap, az egész kórházban híre ment, hogy Tom Wylie-nak barátnője van Párizsban. Azok, akik jól ismerték, nem vették komolyan a szóbeszédet. Öt perc, és megjelenik az újabb barátnő, mondták. De a főnővér, akit a bizalmába fogadott, elárulta, hogy Tom a nő kedvéért ki akar takarítani otthon. Javasolta, hogy a sürgősségi nővérei kérjék vissza tőle az alsóneműjüket, mielőtt Tom kidobja. Ezen mindenki jót nevetett, s míg néhányan csalódottnak látszottak, a többség nem bánta. Tom szórakoztató fickó volt, és ezután is itt lesz, még ha pillanatnyilag kivonul is a piacról valami francia csaj miatt. Akárki legyen is, tudták, hogy nem fog sokáig tartani.

Aznap este Tom, megfogadva Maisie tanácsát, hangos nyögésektől kísérve tucatnyi ott felejtett tangabugyit húzott ki az ágya alól.

– Köszönöm, istenem... és köszönöm, Maisie... – Éjfélig várt, akkor felhívta Valérie-t a mobiltelefonján. Ő épp úton volt a munkahelyére.

– Hiányzol! Próbálom elfogadható formába hozni a lakásomat, mire megjössz. Lehet, hogy szállodában kellene lalnunk. Most vettem egy Extra Szuper Fantasztikus Univerzális Robot Porszívót. Többbe került, mint az autóm, és mérnöki diplomát kell szereznem, hogy használni tudjam.

Valérie elképzelte, ahogy Tom takarítja a lakást a kedvéért, és biztos volt benne, hogy életében először fordul vele elő.

– Majd együtt csináljuk – válaszolta nevetve. Tom felidézte, hogy az öklömnyi porcicákon kívül miket talált még az ágy alatt, és összerázkódott.

Addig beszélgettek, amíg Valérie-nak el nem kellett kezdenie dolgozni. Tom maga elé idézte az irodát, ami nagyon hiányzott neki, és az ottani embereket. Szép napot kívánt Valérie-nak, hozzátéve, hogy nagyon szereti őt, aztán letették a telefont, és mosolyogva végigfeküdt

az ágyon. Alig várta, hogy Valérie itt legyen, még akkor is, ha tönkreteszi a kórházi renoméját, és azzal fenyegeti, hogy rendben kell tartania a háztartását, ha imponálni akar neki. Márpedig ez volt a leghőbb vágya.

Elmesélte Billnek, amikor elmentek vacsorázni, hogy mikkel foglalkozik, és Bill nagyokat derült rajta.

– Most szomorkodhatnak a nővérek az Alta Batesben – jegyezte meg vigyorogva. Aztán elmesélték egymásnak, hogy most éppen milyen eseteik vannak, és megállapították, hogy furcsa volt visszatérni San Franciscóba. Mindketten, bár más-más okból, de nagyszerűen érezték magukat Párizsban.

Billnek rettenetesen hiányoztak a lányai, és már előre örült, hogy a francia csoport érkezésével majd elterelődnek a gondolatai. Megbeszélték, hogy a hétvégén elmennek teniszezni. Tom egy teniszkлуб tagja volt Berkeley-ben, Bill pedig úgy gondolta, hogy jó lesz egy kis változatosság. Tom Párizsban szerelmes lett, míg Bill barátokat szerzett ott. Többször eszébe jutott, hogy felhívja Wendyt, de úgy vélte, hogy a nő a bonyolult barátjával lehet elfoglalva, és tudta, hogy két hét múlva úgymint találkoznak. Nem akart alkalmatlankodni. Könnyebb volt Tommal vacsorázni és teniszezni, habár Wendyt is kedvelte, akárcsak a lányai. Többször is kérdezősködtek utána, de azt felelte nekik, hogy amióta hazaért, nem találkozott vele. Az első naptól kezdve beleállt a napi rutinba az SF Közkórházban. Semmi sem változott. Mire letelt az első hét, Párizs olyan volt, mintha álmodta volna.

Stephanie és Andy között tapinthatóvá vált a feszültség. Stephanie nem tudta, hogyan kezelje, vagy hogyan oldja fel, és Andy ugyanolyan tanácstalan volt. Mintha már nem is egy nyelvet beszéltek volna, és a Stephanie Párizsba indulásakor keletkezett nézeteltérésük a négy hét alatt mintha feloldhatatlanná kövült volna. És Stephanie tudott valamit, amit Andy nem. Hogy beleszeretett valaki másba. Andy nem tette túl

magát a munkája és párizsi útja miatti haragján, és ez nyomasztotta, egyben dühítette is Stephanie-t.

Vágyott rá, hogy megmondja, végleg ki akar lépni a házasságból, de el volt szánva rá, hogy egyelőre nem vállalja a konfliktust. És még valami visszatartotta, de maga sem tudta, mi az. Mindketten próbáltak kedvesek lenni egymáshoz, de az esetek többségében visszafelé sült el az igyekezetük, és valamelyikük veszekedni kezdett. Stephanie belefáradt, hogy bármit csinált, Andy haragudott érte, vagy helytelenítette, vagy megjegyzéseket tett rá, vagy akár ok nélkül is büntudatot próbált ébreszteni benne. Épp elég büntudata volt Gabriel miatt, felesleges volt még súlyosbítani is, de erről Andy nem tudott. Szerette volna, ha nyugvópontra jutnak a dolgaik, de bármit tett és mondott, csak növelte a kettejük közötti feszültséget.

Egyszer-egyszer, amikor valamivel kedveskedett neki, vagy megpróbált békességet teremteni, futólag megpillantotta azt a régi Andy-t, akibe annak idején szerelmes lett, de valamelyikük perceken belül rátámadt a másikra, és máris dúlt a harc közöttük, miközben a két kisfiú rémülten figyelte őket. Stephanie nem tudta, mi lenne a kiút ebből a csapdahelyzetből, és Andy sem volt okosabb nála. Az egész olyan volt, mintha Andy felvonultatná előtte az összes okot, amiért a házasságuk már nem működik.

Gabriel pedig egy cseppet sem könnyítette meg a helyzetet. Rettenetesen hiányzott Stephanie-nak, de új szereplő volt az életében, és a viszonyuk potenciálisan robbanékony helyzetet teremtett számára. Férje és gyerekei voltak, és ha a házasságuk valóban véget ért, szeretett volna elegánsan kilépni belőle. Nem akarta, hogy Andy megtudja a viszonyukat. A viszony azért jött létre, mert a házasságuk nem működött, és nem a viszony miatt bomlott fel a házasságuk, ámbár néha ez is igaz volt.

Gabriel napjában tízszer is felhívta, hogy elmondja neki, mennyire szereti, vagy megkérdezze, mit csinál éppen. Párizsban ez szexi és imádni való volt, de itthon, egy méterre a férjétől, és az ölében egy gyerekkel, enyhén szólva stresszes. Volt, hogy zsinórban öt-hat

üzenetet is küldött, és már nem tudott mit hazudni Andynek, amikor kérdezte, hogy ki írogat neki ilyen kitartóan. Többször kérte Gabrielt, hogy lassítson, ám ő ugrásra készen állt, sőt alig várta, hogy a kapcsolatuk nyilvánosságra kerüljön. Andynek szerinte már tudnia kell, hogy az ő ideje lejárt, és ha ebből botrány lesz, ám legyen. Stephanie szemében ez nagyon franciás dolognak tűnt.

Mihelyt újra elkezdett dolgozni, ráeszmélt, hogy ez a munka borzasztóan fog hiányozni neki, ha feladja. A UCSF-ben érvényes hierarchia és rendszer régen is, most is nagyon fontos volt számára. Enélkül bárhol folytassa is a hivatását Franciaországban, mindenütt kezdőnek és külsősnek fog számítani. Egy idegen országban tehát előről kell kezdenie felépíteni a karrierjét. Hiányozni fog az az elismertség és tisztelet, amit évek alatt ért el a UCSF-ben.

Eltöprengett rajta, hogy vajon Gabriel tisztában van-e azzal, mekkora áldozatot hoz, vagy hogy milyen hatással lesz majd a gyerekeire a válásuk. Az övéi már idősebbek, és tanúi voltak, hogy a feleségével sok éve külön utakon járnak. Aden és Ryan óriási veszteségként fogják megélni, hogy a szüleik elváltak, és hogy ezentúl ehhez kell alkalmazkodniuk. Nem beszélve arról, hogy egy másik országba költözve alig fognak találkozni az apjukkal. Felidézte, mennyi fájdalom volt Bill hangjában, amikor Párizsban arról beszélt, hogy milyen ritkán látja a lányait, és most ő is ezt fogja tenni Andyvel és a fiaikkal.

Másrészt viszont nem akart örökre benne ragadni egy rossz házasságban. Sok részlet volt, amit még ki kell dolgozni. Nem akart véget vetni a Gabriellel való kapcsolatának, nem, egyáltalán nem, de lassítania kell az iramot, és messzemenőig tekintettel kell lennie Andy igényeire is, amit Gabriel feleslegesnek és nevetségesnek tartott. Szerinte a dolognak itt vége van, Andy viselkedjen férfihoz méltón, költözzön el, tűnjön el az útból. Valahogy érzéketlennek tűnt mások szükségletei iránt, és valahányszor Stephanie arról beszélt, hogy tapintatos akar lenni Andyvel, azzal intézte el: látszik, hogy Stephanie amerikai.

Ráadásul épp amikor érzékenységet és belátást várt Andytól, ő teljesen tapló módon viselkedett. Amikor meg úgy volt vele, hogy most már végképp lemond róla, akkor csinált valami kedves dolgot, amivel könnyekig meghatotta, és heves büntudatot ébresztett benne. Egyszer ráakadt a szekrényében az egyik esküvői képükre, és kezében a képpel leült az ágyra. Még huszonnyolc évesen is úgy néztek ki, mint két gyerek, Olyan ártatlanok voltak, és úgy, de úgy szerették egymást! Andy örült annak, hogy ő orvos, most meg ingerült lett, valahányszor munkába kellett indulnia, készenléti ügyeletben volt, vagy későig bent maradt a kórházban. Semmi sem volt jó, amit Stephanie csinált, és minél rosszabbul ment neki az írás, annál dühösebb volt Stephanie-ra.

– Nem mennek valami jól a dolgaink, igaz? – szólalt meg egyik reggel halkán a háta mögött, amikor Stephanie-t az ablaknál állva találta, amint szomorúan kibámul rajta. Amikor Stephanie megfordult, látta, hogy könnyek csillognak Andy szemében.

– Nem, tényleg nem. – Épp azon töpregett: vajon ha nem utazik el Párizsba, megmenthető lenne a házasságuk? Andy nem lett volna ilyen dühös rá, és ő nem találkozott volna Gabriellel. A dolog azonban úgy állt, hogy az utóbbi két évben Andy egyre jobban neheztelt rá a munkája miatt, amit Stephanie nem tartott igazságosnak. Abból éltek, amit ő keresett, ami nem zavarta Andyt. Csak az, ha sokáig dolgozott.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte Andy szomorúan, és nem lépett közelebb hozzá. Egy üvegfal emelkedett kettőjük között, amin nem volt ajtó. Látták egymást, de már nem értek egymáshoz. És a szívük is egyre jobban eltávolodott a másiktól.

– Még nem tudom. – Stephanie eltökélte magában, hogy csak azután mondja el neki a rossz hírt, miután Gabriel elment. – Te mit gondolsz?

– Tanácsadás? Szüneteltetés? Válás? – Most, hogy Andy hangosan kimondta, bántó túlzásnak érezte, de hát ebben a helyzetben voltak, és igazság szerint ő valóban ki akart lépni a házasságukból. Csak még nem akarta megmondani.

– Talán várunk kellene ezzel, amíg a franciák itt vannak. Azon a négy héten nagyon be leszek fogva. – Egy hét, és itt lesznek. Valahányszor erre gondolt, heves szívdobogás fogta el. Még hét nap, és megérkezik Gabriel.

– Anyámhoz költözhetnék – javasolta Andy, és ez is olyan szánalmasan hangzott. – Kicsit kiszellőztetnék a fejünket. – De hiszen épp most szellőztették ki a fejüket, amíg ő egy hónapig Párizsban volt, ám csak rosszabb lett minden, amikor hazajött. Igen, mert ezalatt fülig beleszeretett egy másik férfiba. Rádöbbsent, hogy ettől ment végérvényesen félre minden.

– Beszéltél erről az anyukáddal? – kérdezte kíváncsian. Andy gyakrabban beszélt az édesanyjával, mint Stephanie a szüleivel, de ő özvegy anyja egy szem fia volt, és a mama előszeretettel avatkozott a dolgaiba. Az ő szülei hagyták, hogy a felnőtt gyerekeik maguk oldják meg a problémáikat.

– Azt mondja, ha akarunk, találunk megoldást a helyzetünkre. Rajtunk múlik. Remélem, igaza van, de őszintén szólva nem tudom, hogyan. Bizonyos dolgoknak meg kell változniuk, ha azt akarjuk, hogy a házasságunk újra működni tudjon – mondta Andy lassan, elgondolkodva.

– Megváltozni? Hogyan? – Stephanie igazán kíváncsi volt, mire gondol a férje.

– Talán el kellene mennem dolgozni, hogy ne függjek annyira tőled. Gyűlölöm beismerni, de az elmúlt egy-két évben féltékeny voltam a munkádra. Te tudod, hogy mit akarsz, hogy mit csinálsz, és azt jól csinálod. El akarod érní a céljaidat. Én meg csak vergődöm. Azt sem tudom, meg tudnék-e élni az írásból, és nem akarok újra újságnál dolgozni. Elveszettnek érzem magam – mondta könnyes szemmel, és Stephanie nagyon megsajnálta. Óriási dolog volt tőle, hogy bevallotta a féltékenységet az ő karrierjére. – Arra van szükségem, hogy újra követhessem az álmaimat. Egy napon te leszel a traumatológia vezetője, én meg semmi sem leszek.

Ezt úgy mondta, mint egy gyerek. De Stephanie férfit akart maga mellett tudni, nem pedig gyereket. Gabriel felnőtt férfi volt. Andy fiús sármja megkopott, és már csak éretlennek tűnt. Tudta, hogy nem lenne szabad, mégis állandóan összehasonlítgatta a két férfit, és ebből mindig Andy került ki vesztesként. Ez a helyzet szélesre tárta az ajtót Gabriel előtt, aki teljes nyugalommal be fog lépni rajta, és ismét leveszi őt a lábáról, ahogy korábban tette. Stephanie szeretett volna hű maradni Andyhez, de Gabriel vonzerejének nem tudott ellenállni. Andy érezte, hogy elveszítette őt, és azt is, hogy van valaki más, de Stephanie váltig állította, hogy nincs, és ő hinni akart neki. Még ha az örökös telefonok és üzenetek gyanúsak voltak is.

Stephanie felvette a fehér köpenyét, és indulnia kellett dolgozni, így nem folytatták a beszélgetést, de világos volt, hogy mindketten tudják, a helyzetük aggasztó. A házasságuk lélegeztetőgépre került, és az egyetlen megoldásnak az látszott, ha kihúzzák a csatlakozóból.

A hétfvégén Wendy felhívta, hogy megkérdezze, hogy mennek náluk a dolgok, és Stephanie őszinte volt hozzá.

– Nagyon rosszul. Amióta hazajöttem, állandó feszítő van. És gyászos hangulat. Mindketten tudjuk, hogy a házasságunknak vége.

– Tud Gabriellről? Elmondta neki?

– Addig nem akarom, amíg Gabriel haza nem megy. Nem vágyom valami rémes francia drámára. Miután elment, megmondom Andynek, hogy vége. Remélem, Gabriel visszafogja magát, amíg itt lesz. Naponta milliószor ír üzenetet a telefonomra, Andy folyton kérdezi, hogy ki hívogat, meg hogy ki írogat nekem. Kértem Gabrielt, hogy lassítson, de nem szívesen teszi. Kész örület az egész. – Érezni lehetett a hangján, mekkora stresszben van, Wendy nem irigyelte. – És veled mi újság? Találkoztál a barátoddal?

– Igen – felelte egy sóhaj kíséretében Wendy. – Vele töltöttem a szerda éjszakát. Még egyszer utoljára látni akartam. Az egy hónapi távollét adott némi rálátást a helyzetemre. Olyan voltam, mint egy játék baba, amit hetente egyszer levesz a polcra, hogy eljártsszon vele, aztán visszarakja, és hazamegy a feleségéhez. Nem hiszem, hogy tudja, vagy

hogy érdekelné, ki vagyok. Mielőtt elment, úgy búcsúzott, hogy „Viszlát a jövő szerdán”, mire azt feleltem, „Nem.” Elegem volt. Úgy nézett rám, mint aki sokkot kapott. Azóta nem hallottam felőle. Semmit. Semmi könyörgés, semmi SMS, semmi telefon. Talán neki is elege volt. – Vagy nem is szerette soha. Már ezt is el tudta hinni.

Stephanie-nak imponált, hogy Wendy megtette. Nem gondolta, hogy képes lesz rá.

– És hiányzik?

– Nem annyira, mint gondoltam. Magányos vagyok, de sok mindent én adtam fel. Nem találkoztam a barátaimmal, és nem csináltam semmit. Mindig itthon ültem, reménykedve, hátha beugrik. Mostantól el kell járnom itthonról, és találkoznom kell emberekkel. A francia csoport jót tesz majd nekem. Legalább nem fogom becsapva érezni magam, mert olyasvalakit várok, aki nem is szeret, és aki sohasem fogja elhagyni értem a feleségét.

Stephanie-t megijesztették Wendy szavai. Mi lesz, ha Gabriel is ezt teszi velem, miután elhagyta Andy-t, feladta az állását, és Franciaországba költözött? Csapdába esne. De ő legalább tudta, hogy Gabriel szereti, most biztosan szereti. Eszébe jutott, hogy Valérie és Marie-Laure figyelmeztette, a francia férfiak nem válnak el, legalábbis nem gyakran. Sőt Wendy szerint az amerikai férfiak sem szokták elhagyni a feleségüket a barátnőjükért. Nőkre van szükségük ahhoz, hogy a házasságuk működni tudjon, míg ő nem így érez Andyvel és Gabriellel kapcsolatban. Bele is örülne, ha egyszerre két férfi lenne jelen az életében. Úgy érezte, ezerfelé, vagy ami még rosszabb, kétfelé akarják szakítani.

– Szólj, ha bejössz a városba, elmehetnénk valahova együtt – ajánlotta Wendynek. Hiányzott neki.

– Szeretnék mindenkit meghívni hozzám kerti sütögetésre az első hétvégén, amikor már itt lesznek – felelte Wendy, és az ötlet Stephanie-nak is tetszett. – Elhozod a férjedet?

– Nem, de amúgy sem akarna jönni. Ellenségesen viszonyul a munkámhoz, és mindenhez, ami összefügg velem. Ő otthon maradhat a

gyerekekkel. És ha mindketten ott lennének, az nagyon kínosan érintene. – Wendy is úgy gondolta, hogy ez túl sok feszültséget keltene.

– El sem hiszem, hogy hat év után végre szabad vagyok – mondta, és érezni lehetett a hangján, hogy még egy kicsit zavarban van tőle. Őt hallgatva Stephanie-nak megjött a bátorsága, hogy ő is megtegye, amit meg kell tennie. Rettegett attól, hogy megmondja Andynek, a házasságuknak vége. Nagyon nehéz nap lesz neki is és a fiaiknak is. És még rosszabb lesz, amikor közli vele azt is, hogy Franciaországba költözik. Tudta, hogy ügyvédet kell keresnie, de még nem érezte késznek magát rá. Attól kezdve valósággá válik az egész. – Akkor hát egy hét múlva találkozunk – mondta Wendy. – Csináljunk egy lányos estét Valérie-val és Marie-Laure-ral együtt. Szuper lenne.

– Csináljunk! – Miután letették a telefont, Stephanie sokkal jobban érezte magát. Megkönnyebbülés volt olyasvalakivel beszélgetnie, akivel őszinte lehet. Andynek már folyamatosan hazudott. Már eleve együtt, egy fedél alatt lenni vele hazugság volt. Örült, hogy amióta hazajött, Andy nem próbált szeretkezni vele. Képtelen lett volna rá. Már az elutazása előtti hónapban sem éltek házasetet. Tehát összesen két hónapja. Felfoghatatlan volt, hogy érezheti magát ilyen távolinak, ilyen közömbösnek azzal a férfival szemben, akit egykor annyira szeretett. Régen volt. Ahogy most így visszanezett, két év óta fokozatosan távolodtak egymástól, miközben Andy haragja nőttön-nőtt iránta.

Két nappal azután, hogy Wendyvel beszélt, Stephanie meghívót kapott a polgármesteri hivataltól egy fogadásra, amit a polgármester és a Vészhelyzetkezelési Igazgatóság kívánt rendezni a francia és az amerikai csoport tiszteletére. A nevük ábécérendben volt felsorolva, Stephanie-é közvetlenül Gabrielé fölött. A fogadást a városháza kupolatermében rendezték. Stephanie csak állt, és nézte a kezében lévő meghívót, nem tudta, mi legyen Andyvel. Soha semmiben nem akart részt venni, ami az ő munkájával függött össze, és a párizsi út miatt

kifejezetten dühös volt. Egyszerűbbnek tűnt meg sem említeni neki, eltenni a meghívót valahova, ahol nem látja meg, és akkor elmehet Gabriellel. Semmiképpen sem akart egy teremben lenni a két férfival. Ha Andy meglátja Gabrielt, ösztönösen megérezhet valamit. Néha kísértetiesen jól érzékelte a dolgokat. Erre a stresszre tényleg nincs szüksége.

Épp zsebre akarta tenni a meghívót, amikor belépett Andy, és már nem volt ideje rá. A hófehér papírra nyomtatott szöveget aranycsík fogta keretbe, és felül keresztbe téve a francia és az amerikai zászlót lehetett látni. Nagyon ízléses meghívó volt, és mielőtt elrejtethette volna, Andy szeme megakadt rajta.

– Mi az? – bocsátotta ki nyomban az antennáját, mintha beépített radar működne benne. Stephanie-t bosszantotta, hogy meglátta, pedig nem is tudta, hogy mi az.

– Csak egy meghívó, mialatt itt lesznek a franciák. Utálnád.

Mielőtt megakadályozhatta volna, Andy kikapta a kezéből, megnézte, majd Stephanie-ra nézett.

– A te tiszteletedre is tartják, Steph. Nem akartál elvinni rá? – Látszott, hogy borzasztóan rosszul esik neki, és Stephanie szíve kalapálni kezdett. Akármelyik férfival lenne ott úgy, hogy a másik is jelen van, az maga volna a rémálom. Nem tudta, hogyan kezelné a helyzetet, de nem is akarta.

– Nem gondoltam, hogy el akarsz jönni. Nem nagy dolog.

– Dehogynem. Persze hogy el akarok menni.

A franciák ittléte első napjaiban lesz a fogadás, és ha Andy már ott rájön, akkor még nehezebb lesz együtt lennie Gabriellel.

– Akkor elmegyünk – mondta. Nem mondhatott mást. Elvette Andy kezéből, és zsebre tette a meghívót, remélve, hogy Andy megfélekedezik róla.

– Még házasok vagyunk – emlékeztette a férje, mintha Stephanie-nak szüksége lenne rá.

Pontosan tudta, hogy kicsoda Andy, de most olyan helyzetbe került, amiről azt hitte, vele soha nem fordulhat elő. Férjes asszonyként

szeretőt tartott. Gabrielnek igaza volt. Ezt a helyzetet hamarosan rendeznie kell. És nemcsak neki, hanem Gabrielnek is. Aki azóta sem járt ügyvédnél. Márpedig erre a felemás státuszra Stephanie a legkevésbé sem vágyott.

Tizenötödik fejezet

Amikor a gép San Francisco fölé érve leereszkedett, az egymás mellett ülő Marie-Laure és Valérie a nyakukat nyújtogatva néztek ki az ablakon az alattuk lévő tengerre, majd kisvártatva puhán landoltak a repülőtér kifutóján. Hosszú volt az út, de közben ettek, filmeket néztek, és pár órát még aludtak is. Párizsban este tíz óra volt, San Franciscóban délután egy óra, de ők teljesen ébernek érezték magukat.

Paul és Gabriel a széksorok közti folyosó két oldalán, egymás mellett ültek. Paul alig várta, hogy felfedezhesse a város éjszakai életét, noha Tom már figyelmeztette, hogy ezen a hétvégén el lesz foglalva. Valérie-val akart ugyanis együtt lenni. Úgy tervezte, hogy kimegy elé a reptérre, és onnan egyenesen Oaklandbe viszi. Amennyire tőle telt, kitakarította és rendbe tette a lakását, beszerzett egy színes marokkói takarót, amivel eltakarta a régi kanapé foltos kárpitját, új lámpákat vett, függönyöket, amik eddig nem voltak, és egy új IKEA-szönyeget. Még tányérokat és poharakat is vásárolt, mivel a régiek sehogy sem illettek egymáshoz, és némelyik csorba is volt. Remélte, hogy Valérie a megérkezése után nem fog sikoltozva kirohanni.

Minden asztalra virággal tele vázát rakott, mert tudta, hogy Valérie szereti a virágot. A nők, akiket eddig ide hordott, nem ismertek volna rá a lakására. Tom újra gyereknek érezte magát, ahogy ott állt kívül, a vámvizsgálat előtt, tweedzakóban, farmerban, kék ingben és barna antilopbőr cipőben. Ránézésre olyan volt, mint aki egy férfidivatlapból lépett ki. A nők megnézték, ahogy ott állt, de ő ezt észre sem vette. A szeme az ajtóra szegeződött, ahonnan Valérie-nak kellett kilépnie.

Mivel nem volt semmi elvámolnivalójuk, és hivatalos úton voltak, a négy francia orvost hamar átengedték a Bevándorlás feliratú folyosón. Együtt léptek ki mind a négyen a terminálba, és örömmel fedezték fel a rájuk várakozó lomot. Ő legelőször Valérie-t ölelte át és csókolta meg, aki még a tizenegy órás repülőút után is képes volt olyan

szexin és összeszedetten kinézni, mint Párizsban. Tom fél karral még akkor is Valérie derekát ölelte, amikor a többiekhez beszélt.

Az épület előtt egy kisbusz várakozott sofőrrel együtt, hogy elvigye őket a szálláshelyükre. A Union Square-en lévő Szent Ferenc Hotelben volt a szállásuk, és Tom jó előre szólt Paulnak, hogy nézzen körül a közeli Clift hotel bárjában, oda sok dögös fiatal csaj jár le, és simán lehet ismerkedni. Ezen kívül még egy sor másik helyet is javasolt neki, tekintettel arra, hogy ő maga nem lesz ott, hogy kalauzolja.

Gabriel úgy tervezte, hogy a szállodából felhívja Stephanie-t, ő pedig megígérte, hogy mihelyt el tud szabadulni, elmegy hozzá. Wendynek szándékában állt bemenni a városközpontba, hogy ott együtt vacsorázzanak Marie-Laure-ral. Meg akarta mutatni neki a látnivalókat, ha nem is pontosan azokat, amikre Paul volt kíváncsi.

Mindnyájan jókedvűek voltak, és mielőtt beszálltak volna a kisbuszba, egy csoportba gyűlve pár percig még csevegtek. Addigra Tom eltűntette a szemük elől Valérie-t. Mihelyt otthagyták a többieket, megcsókolták egymást, s mindketten csak arra vártak, hogy hazaérjenek és ágyba bújhassanak. A kocsiban ülve Valérie végigsimított Tom combján, és belecsókolt a nyakába.

– Ha nem hagyod abba, lehajtok a hídról – nevetett Tom. A Bay Bridge-en robogtak éppen, ahonnan nem messze, Oakland Temescal nevű városrészében volt a lakása, öt perc autóra a munkahelyétől.

Hazáig megállás nélkül beszélgettek, majd Tom felcipelte a lépcsőn Valérie csomagjait a lakásba, ahonnan egy kertre lehetett látni, és körülöttük mindenütt üzletek és éttermek sorakoztak. A dinamikus fejlődésnek indult lakóövezet különösen a fiatalok számára volt vonzó. Maga a ház öreg volt, nem is túlságosan szép, de a bére elfogadható, és Tomot sohasem érdekelte, hogy néz ki.

Most azonban fontossá vált, ezért visszafojtott lélegzettel lépett be az ajtón. Valérie azonban egy gyors körbenézés után elmosolyodott, és átkarolta a nyakát. Eredetileg is volt valami különleges bája a lakásnak, amit Tom az újonnan beszerzett kiegészítőkkal még hangsúlyosabbá tett, és Valérie azt is érezte és értékelte, hogy Tom sokat dolgozott az ő

kedvéért a lakás kicsinosításán. Ez meghatotta. A kandalló felett a városról készült, az IKEA-ban vásárolt hatalmas légi felvétel függött, és a hálósobában, az ágy fölé egy ugyanilyen került Párizsról, hogy Valérie otthon érezze magát. És rögtön észrevette a virággal tele vázákat a szoba több pontján.

– Köszönöm, hogy ilyen széppé varázsoltad a lakást, Tom – mondta, és vágyódva megcsókolta. Tom egészen meghatódott attól, hogy az éles szemű és érzékeny Valérie méltányolja az igyekezetét. Ledobta a kanapéra a zakóját, és Valérie maga kezdte kigombolni az ingét. Percek múlva ruháiktól megszabadulva, a lakás díszzeit feledve, már a hálósobában voltak. Mindegy volt, melyik városban vannak, a lényeg, hogy újra együtt lehettek.

Tomot mámorossá tette Valérie parfümjének illata, a teste, a hihetetlen érzékisége. Szeretkezés után kimerülten és boldogan feküdtek egymás karjaiban, aztán Tom úgy, ahogy volt, meztelenül, elment a pezsgőért, amit azért vett, hogy megünnepeljék Valérie érkezését. Ő persze utánament a konyhába, s miután ittak egymás egészségére, visszabújtak az ágyba, és még sokáig beszélgettek.

Később Valérie-nak kedve támadt bejárni a környéket, hogy érezze a hangulatát, Tom ezért elment zuhanyozni, s mire visszajött, Valérie-t ott találta még mindig meztelenül, csábosan heverni az ágyon, amint mutatójja hegyén egy leheletfinom fekete csipkeszalagot egyensúlyoz.

– Nézd csak, mit találtam az ágy alatt – mondta gonoszkodó pillantással, mire Tomnak elállt a szívverése. Úgy tudta, hogy mindet kiszedte, de ezek szerint ott maradt egy.

– Jaj, istenem, úgy sajnálom... pedig mindenhol néztem... bocsánat – felelte büntudatosan, mire Valérie nevetve megcsókolta.

– Ne kérj bocsánatot, ez az enyém – mondta csúfondárosan, mire Tom kikapta a kezéből a tangát, és Valérie-t ledöntötte az ágyra.

– Te gonosz nőszemély! Ezért büntetést érdemelsz. Még egy porszívót is vettem, és magam takarítottam ki az ágy alatt, egyedül a te kedvedért!

– Helyes – mondta erre Valérie, mire Tom megcsókolta, és egy perc múlva már újra szeretkeztek.

– Rossz, gonosz nőszemély! – ismételte meg Tom, majd a hátára fordult, lovaglólülésbe húzva magára Valérie-t. Tökéletesen passzoltak egymáshoz, ráadásul Valérie sem volt már egy ma született bárány, és Tom különösen kedvelte a csípős humorát. De minden egyebet is szeretett benne, és most az a félelem sem tartotta vissza, hogy elveszítheti. Soha többé nem fogja elengedni.

Késő délután léptek ki a lakásból. Még süttött a nap, és Párizshoz képest meleg volt. Valérie kabátot sem vett fel a hosszú sétához. Később Tom autóval elvitte a Berkeley campusra, útközben Valérie láthatta a Telegraph Avenue-n sorakozó hippiboltokat, majd elhajtottak az Alta Bates mellett, ahol Tom dolgozott. A következő négy hétre szabadságot kapott, és ez idő alatt végig Valérie-val akart lenni.

A lakásához közeli egyik kis étteremben hamburgert ettek, azután hazamentek, és megitták a maradék pezsgőt.

– Isten hozott itthon – súgta Tom Valérie fülébe.

– *Merci, mon amour* – válaszolta ő a maga jellegzetes rekedtes hangján, amitől Tom a legszívesebben hangosan ujjongott volna.

Mihelyt besétált a Szent Ferenc-beli szobájába, Gabriel rögtön felhívta Stephanie-t a mobilján. Az üzletemberek számára minden igényt kielégítő hotelszoba ablakából pazar kilátás nyílt a belvárosra. Elcsüggedt, amikor Stephanie nem vette fel a telefont. Ő éppen Andyvel és a gyerekekkel ebédelt, és látta, hogy a kijelzőn Gabriel száma jelenik meg. Két perc múlva megjött az üzenet is, amire már válaszolt.

„Itt vagyok. Mikor látlak? Ki vagyok éhezve rád. *Je t'aime*. G.”
Visszafojtott mosollyal olvasta a szöveget, és megint elfogta az izgalom, mint mindig, ha meglátta őt, vagy meghallotta a hangját. Most különösen, mivel Gabriel megérkezett, és újra egy városban voltak.
„Hamarosan. Fél óra múlva felhívlak.”

Andy komoly arccal figyelte, ahogy beütögeti a választ.

– Munka? Azt hittem, ma szabadnapos vagy.

– Voltam. Koponyasérült. Be kell mennem. Konzultációt akarnak.

Andy bosszúsán elhúzta a száját. De nem terveztek semmit. Tudva, hogy Gabriel meg fog érkezni, Stephanie-nak gondja volt rá, hogy ne csináljanak aznapra programot. A mosogatóhoz vitte, előblította, majd berakta az edényeket a mosogatógépbe. Andy el akarta vinni a fiúkat a parkba labdázni, és ehhez rá nem volt szüksége.

Stephanie felment az emeletre, fogta a táskáját és egy fehér köpenyt, és két perc múlva újra lent volt. Látszott, hogy siet.

– Majd felhívlak – mondta, és kihalászta a kocsikulcsot a táskájából. – Ne várj rám. Súlyosnak hangzott. Lehet, hogy bent kell maradnom.

Andy nem válaszolt, csak bólintott, Stephanie pedig megpuszilta a fiúkat, és elment.

Tizenöt perc alatt ért a szállodához. Gabriel megírta neki a szobaszámát, és Stephanie dobogó szívvel szállt be a liftbe. A fehér orvosi köpenyt a kocsiban hagyta. Még büntudatot sem érzett, amiért arcátlanul hazudott Andynek. Csak így szabadulhatott el otthonról, és ő égett a vágytól, hogy láthassa Gabrielt. A kétheti távoliét száz évnek tűnt.

Amikor bekopogott az ajtón, a férfi azon nyomban kinyitotta, egy rántással magához vonta, és úgy ölelte, hogy Stephanie alig kapott levegőt.

– Ó, istenem, Stephanie, annyira hiányoztál! – Simogatta a haját, az arcát, csókolta a száját, azt sem tudta, hol érjen hozzá a kezével, miközben Stephanie ugyanezt csinálta vele. Percek alatt lekerült róluk a ruha, és Gabriel már húzta is magával az ágyhoz, ahol egészen addig szeretkeztek, amíg azt nem érezték, hogy belehalnak a gyönyörbe. Mindketten ezért a percért éltek. Most minden más, az aggodalmaik, a terveik, az életükben jelen lévő többi ember, mind-mind a távolba veszett. Egyedül voltak a saját külön bolygójukon. Gabriel újból

magáévá tette, és végül mindketten mély álomba merültek. Mire boldog kábulatukban felébredtek, odakint besötétedett.

Ennivalót rendeltek a szobaszolgálattól, és Stephanie megírta Andynek, hogy még maradnia kell, későn fog hazaérni. Rövidre fogta az üzenetet, Gabriel pedig sóvár tekintettel nézte, és kérte, hogy aludjon nála.

– Nem tehetem. Talán egyszer majd szeret tudom ejteni, de nem rögtön az első napon. Nem akarom eljátszani a szerencsénket – felelte Stephanie józanul. Meg kellett tartania a kényes egyensúlyt, még akkor is, ha Gabriel csalódott volt.

– Csak négy hetünk van, ne vesztegessünk el egyetlen percet sem belőle – kérlelte a férfi.

– Ha komolyan gondoljuk, akkor még itt van előttünk az egész élet. Amíg itt vagy, nem akarok botrányt kirobbantani, de még gyanút kelteni sem. Óvatosnak kell lennünk – felelte Stephanie, és megcsókolta Gabrielt. – Még házasságban élek, együtt, egy fedél alatt a férjemmel.

– Még mielőtt megérkeztem, meg kellett volna mondanod neki, hogy vége – felelte Gabriel csalódottan, amiért Stephanie nem maradhat vele.

– Még rosszabb lett volna. Akkor most viselnem kellene a következményeket.

– Próbáld elintézni legalább néhány éjszakára. Talán elutazhatnánk egy hétvégre.

Stephanie-nak tetszett az ötlet, és végül is miért ne mondhatná azt, hogy a csoporttal mennek el, házastársak nélkül, tekintve, hogy egyedül neki volt férje.

– Elmehetnénk a Napa-völgybe, van ott egy csodálatos szálloda. Majd kitaláljuk – biztatta a férfit, miközben ő maga tele volt feszültséggel.

Az ágyban, meztelenül ették meg a vacsorát, és miután még egyszer szeretkeztek, Stephanie éjfélkor kénytelen volt eljönni Gabrieltől.

A csoport másnap a Zuni Cafében beszélt meg találkozót késői reggelire, és Stephanie izgatottan várta a többiekkel való találkozást. Andy már beleegyezett, hogy a fiúkkal marad, és elviszi őket aznapra az édesanyjához, így tudta, hogy ők el lesznek foglalva. Wendy közben megírta, hogy vasárnap estére mindannyiukat várja a házába, kerti sütögetésre.

Amikor Stephanie hazaért, Andy már ágyban volt, és úgy tűnt, mintha aludna. Stephanie-nak volt egy olyan érzése, hogy nem alszik, de Andy nem szólt semmit, ő pedig nem gyújtott lámpát, és nem beszélt hozzá. A hazaérkezése után percekkel bebújt a férje mellé az ágyba, és visszagondolt a Gabriellel töltött délutánra és estére. Már biztos volt benne, hogy ő az igazi, és a kapcsolatuk valódi. Őrülten szerelmesek voltak egymásba. De a mellette fekvő Andy is valódi volt.

*

Mire másnap reggel felébredt, Andy már felkelt. A fiúkkal együtt, felöltözködve, lent reggeliztek. Ő is leült közéjük, mielőtt indultak volna Orindába. Nem sokkal utánuk akart ő is indulni a villásreggelire. Andy csak ritkán szólalt meg. Nem kérdezte a francia csoportról, sem a villásreggelijükről, sem a heti programjaikról. Egyedül a polgármester fogadásáról tudott, amire el akart menni, bár Stephanie szerette volna, ha nem jön. Gabriellel együtt elég húzós lesz.

Régi barátokként, egymást átölelve, arcon csókolva üdvözölték egymást délben a Zuni Cafében. Európai és amerikai ételek sorakoztak az asztalon, köztük néhány kaliforniai fogás, tészta és mesés osztrigák, amiket a franciák mindenképpen meg akartak kóstolni. Tom és Valérie arcáról békés és boldog nyugalom sugárzott, amikor együtt, egy párként csatlakoztak a többiekhez. Gabriel Stephanie mellé ült le, és majd felfalta a tekintetével. Bill örült, hogy viszontlátja Wendyt, aki

rögtön Pipről és Alexről kérdezgette. Paul sietett bejelenteni, hogy az éjjel kiruccant a belvárosba, és nagyszerűen szórakozott. Marie-Laure a Union Square üzleteit járta, mielőtt vacsorázni ment Wendyvel. Mindnyájan izgatottak voltak, hogy itt lehetnek.

Másnap délelőtt a Vészhelyzetkezelési Igazgatóságnál tett látogatás után Bill vezetésével végigjárják az SF Közkórházat, majd a rákövetkező napon a Vészhelyzeti Művelési Központba látogatnak el. Mozgalmas hétnak néztek elébe. Bill türelmetlenül várta, hogy megmutassa a többieknek, hol dolgozik.

Hangos nevetésekkel, angol és francia szavakkal tarkított csevegésükkel elég zajos társaság benyomását keltették. Közben Valérie szerét ejtette, hogy halkan megkérdezze Stephanie-t, mi a helyzet a felbomlóban lévő házasságával.

– Feszült – válaszolta Stephanie a mellette ülő Gabriel kezét fogva.

– Mondtál neki valamit, amióta hazajöttél?

– Egyetértettünk abban, hogy ez már nem működik. Akkor fogok az egészsérről beszélni vele, ha ti elmentetek. Nem akarom, hogy bármi bezavarjon, amíg itt vagytok. Így terveztem, és ehhez tartom magam.

Ekkor valaki szóba hozta a polgármester ünnepélyes fogadását, amit mindenki izgatottan várt. Stephanie kihasználta az alkalmat, hogy figyelmeztesse Gabrielt, erre Andy is el fog jönni.

– Hogyhogy? Meghívtad? – döbbsent meg Gabriel.

– Természetesen nem hívtam meg. Meglátta a meghívót, és kikapta a kezemből. Kijelentette, hogy ő is el akar jönni. Nem tudom, mi ütött belé, soha sehova nem szokott elkísérni. Át kell vészelnünk, de nagyon óvatosnak kell lennünk.

Gabriel pár percig még idegesnek látszott, de aztán bekapcsolódott a többiek beszélgetésébe, és megfeledkezett a dologról. Tom elmesélte, hogyan trükközött vele Valérie, amikor úgy tett, mintha talált volna egy tangabugyit az ágya alatt, miközben a sajátja volt. Majdnem szívrohamot kaptam, mesélte, Valérie meg nevetett. Tom imádta benne, hogy szeret játszani, rosszkodni, és az is olyan szexi volt benne, hogy

okos, érzékeny és komoly. Valérie-ban minden megvolt, amiről álmodott, de mostanáig egyetlen nőben sem talált meg.

– Nálad hogy alakult a helyzet? – kérdezte Bill diszkréten Wendytól.

– Vége – mosolygott Wendy. – Szakítottam, miután hazajöttünk. Bill meglepődött.

– Nem hittem, hogy megteszed, legalábbis még egy ideig nem. A nők férfiaktól nehéz megszabadulni.

– Már régóta esedékes volt, és végre én is megértettem, hogy ideje lépnem. Az utóbbi két-három évben csak bolondot csináltam magamból – ismerte be Wendy.

– Isten hozott az emberi faj soraiban. Öt évig én is seggfejként viselkedtem, amikor gyűlöltem a volt feleségemet, pedig eleve nem kellett volna összeházasodnunk. Bizonyos helyzeteken nehezebb túltenni magunkat, mint másokon. Büszke vagyok rád – mondta, és lepacsiztak egymással.

Valérie elmesélte a többieknek, hogy Marie-Laure az elmúlt két hétben kétszer is elment vacsorázni Bruno Perliot rendőrparancsnokkal. Marie-Laure zavartan, szégyenlősen, de kedvtelve hallgatta.

– Nagyon kedves ember – csak ennyit mondott, de az amerikai csoportnak tetszett a reakciója. Bruno jó embernek látszott.

– Remélem, mi nem fogunk annyi izgalommal szolgálni, mint ti nekünk – mondta Bill komolyan, utalva az iskolai támadásra. – Csak sok-sok információval, adminisztrációval és szakmai utakkal. A legveszélyesebb helyre holnap megyünk, abba a kórházba, ahol dolgozom. A betegeink rendszeresen lövöldöznek egymásra, ha az utcán nem sikerült lerendezniük a nézeteltérésüket. A munkánkban az jelenti a legnagyobb kihívást, hogy el tudjunk hajolni az eltévedt golyók elől, miközben a lövöldözők életét próbáljuk megmenteni. Érdekes szegmense a társadalomnak. – Csak félig volt ez tréfa, lévén a kézfegyverek használata az Államokban jóval elterjedtebb, mint Franciaországban.

Ezek után elsétáltak a Market Streeten keresztül a Ferry Buildinghez, majd át a piacon, és végig az öböl mentén haladó, turistáktól hemzseggő Embarcaderón. Elsétáltak egészen odáig, ahonnan már látni lehetett Alcatraz szigetét és a Golden Gate hidat. Azután taxiba szállva visszamentek a szállodába, Tom és Valérie pedig Tom kocsijához. Délután öt óra volt, mire elváltak egymástól. Tom és Valérie hazamentek Oaklandbe, Stephanie Gabriellel együtt a szállodába, egyenesen fel Gabriel szobájába. Marie-Laure, Wendy és Bill beültek egy italra a bárba, míg Paul újra megcélozta a Cliftet, ahol annyi szép lányt látott az éjjel. Jól elboldogult Tom nélkül is, mindössze alkalmanként kért tőle tanácsot, hová menjen.

Stephanie nyolc órakor elkészönt Gabrieltől, mivel az egész napot távol töltötte, noha a férfi újból kérlelte, hogy maradjon vele. De ő azt felelte, hogy látnia kell a fiait. Szerette volna, ha Gabriel is találkozik velük, de nem akkor, amikor Andy is ott van. Majd valahogy megpróbálja megszervezni, amíg a franciák itt vannak.

Andy épp akkor fektette le a fiúkat, amikor hazaért, úgyhogy tudott nekik jóéjtpuszit adni. Már félig aludtak, és mint megtudta, nagyon jól érezték magukat a nagymamájuknál.

– Megfogott a nap – jegyezte meg Andy.

– Mérföldekre elsétáltunk az Embarcaderón. Minden látványosságot meg akartak nézni – felelte Stephanie szelíden.

– Jól érezted magad?

– Jó csapat. Szerdán te is megismered őket.

Andy bólintott, de nem szólt semmit. Stephanie elolvasta a VMK-ból küldött anyagot, és előre örült, hogy Bill vezetésével bejárják az SF Közkórházat. Régen járt ott utoljára, és nagyszerű dolgokat hallott az új épületükről. Az is boldoggá tette, hogy Gabriellel együtt teheti mindezt. A férfi az éjszaka folyamán négy üzenetet küldött, a végén meg kellett mondania neki, hogy hagyja abba, és kikapcsolta a telefonját.

A keddi program a UCSF bejárása volt az ő vezetésével. Most, hogy belegondolt, hirtelen elfogta a szomorúság. Ha Franciaországba költözik, hamarosan el kell hagynia a UCSF-et. Olyan lesz, mintha

otthonról költözne el. Az a gondolat, hogy fel kell adnia a munkáját, rémületet keltett benne. Ki lenne ő a UCSF-ben betöltött szerepe nélkül? Olyan lenne, mint aki elveszítette valamelyik végtagját. És mi lesz, ha külföldiként nem talál valami jó állást Franciaországban? Sok mindent végig kell gondolnia.

Aznap éjjel rémálmai voltak.

Tizenhatodik fejezet

San Francisco sürgősségi szolgálatainak adminisztratív rendszere bonyolult volt, de nem bonyolultabb, mint a franciaországi megfelelője. Mindkét ország a maga módján osztott részekre létfontosságú szolgálatokat, s döntött azok működtetéséről.

San Franciscóban a Vészhelyzetkezelési Igazgatóság, a DEM (Department of Emergency Management) a tervezésért, a felkészültségért, a kommunikációért, a visszajelzésért és például az olyan súlyos katasztrófák utáni helyreállításért volt felelős, mint a párizsi *lycée-ben* történtek. A DEM töltötte be a híd szerepét a nyilvánosság és az első reagálók között, és biztosította a kulcsfontosságú koordinációt a városi részlegekkel.

Eredetileg Sürgősségi Szolgálat néven ismerték, de aztán a DEM égisze alatt összeolvadt más sürgősségi kommunikációs központokkal, az egész szervezet élén egy ügyvezető igazgatóval és három helyettessel. Szükség esetén a DEM munkába állította a Vészhelyzeti Műveleti Központot, amelynek feladata többek között a helyszínen végzett műveletek biztosítása és a nyilvánosság tájékoztatása volt. Okét is egy igazgatóhelyettes irányította.

A DEM székháza a Turk Streeten volt, a Tenderloinnak nevezett, hajléktalanokkal és drogosokkal tele negyedben, nem messze a franciák Union Square-i szálláshelyétől.

Marie-Laure, Paul és Gabriel együtt, taxival érkeztek a DEM-hez. Valérie Tommal jött, az amerikaiakkal bent az épületben találkoztak. A három igazgatóhelyettes közül kettő jött el. Az ügyvezető igazgató fogadta a francia küldöttséget, és gratulált nekik a *lycée-ben* történt lövöldözés kezeléséhez. A tragédia rosszból is elsülhetett volna, mondta, ahogy azzal a szakmabeliek tisztában voltak, ellentétben a sajtó és Jacqueline Moutier demagóg megnyilatkozásaival.

Néhány percreg erről folyt a diskurzus, majd a két igazgatóhelyettes elmondta, hogyan működik az első reagálók hálózata, és milyen helyi rendszerek lépnek akcióba természeti katasztrófák idején vagy terrortámadáskor. Mindent nagy gonddal, a legfejlettebb felszerelések biztosításával, mindig a legújabb megoldásokat keresve, a legjobb személyi feltételek mellett terveztek meg és hozták létre. A franciákra mély benyomást tett az osztály hatékony működése.

Azt is elmondták nekik, hogy a San Francisco-öböl környéki kórházak hogyan vesznek részt a műveletekben, és kik, milyen megfontolásból döntenek a sérültek ellátásának sorrendjéről. Megtudták, hogy a következő pár hétben négy kórházat és a Szent Ferenc égésközpontot fogják meglátogatni. Ez az utóbbi volt a város legfelkészültebb égésközpontja, amely a januári szállodatűz után különösen fontos szerepet játszott.

A tájékoztató ülés ebédig tartott, akkor az igazgatók elköszöntenek, őket pedig elvitték egy új, kiváló étterembe. Ebéd után az SF Közkórház meglátogatása következett.

Mindannyiukat elbűvölte, hogy itt milyen más minden, mint Franciaországban. Az Egyesült Államokban előbbre tartottak a gépesítésben és a rendszerezésben, míg Franciaországban sok volt a hivatalos eljárás, hagyományosabb módszereket alkalmaztak, kisebb létszámmal dolgoztak, mert kevés volt a munkaerő. A francia rendszerben szoros kapcsolatot tartottak fenn a rendőrséggel és a rohamosztásokkal, mivel a terrorizmus sajnálatos módon elterjedtebb volt, noha ebben bekövetkezhet változás, mint arra az egyik igazgatóhelyettes rámutatott. Terrorakció esetén az Egyesült Államokban az együttműködésbe bekapcsolódik az FBI és a belbiztonsági minisztérium. Ők több testületre támaszkodhatnak, és a személyi állományuk is nagyobb.

– Az Egyesült Államokban minden nagyobb – jegyezte meg Gabriel, akinek nagyon imponált mindaz, amit eddig láttak, és véleményét hosszasan fejtegette Marie-Laure-nak ebéd közben.

Mindkét város és ország sokat tanulhatott a másiktól, és pontosan ez volt a csereút célja.

A bőséges és finom ebéd után rögtön indultak az SF Közkórházba, ahol Billhez csatlakozott a kórház egyik igazgatója, hogy a bejárás közben minél több kérdésükre kaphassanak választ.

A kórház Potrero Hill-beli régi, hatalmas épületei zezugosak és sötétek voltak. A mentőbejáraton át léptek be, és innen indultak el hosszú útjukra a sebészet és az őket leginkább érdeklő traumatológia különböző részlegeinek bejárására. Ez volt Bill második otthona, ahol teljesen nyugodtnak és elengedettnek érezhette magát. A csapat francia tagjainak megállapítása szerint a hely hasonlított a régebbi párizsi kórházakra. Sok fény és levegő az ottani kórházakba sem jutott be, de hatékony gyógyító munka folyt bennük, akárcsak az itteni közkórházban. Sérülést szenvedett betegek sürgős ellátására ez volt a város legjobb kórháza.

Együtt járták végig a kórtermeket, és a franciákat lenyűgözte az itt kezelt súlyos sérülések széles skálája. Bill már Párizsban is nagy tiszteletet vívott ki, s az itt látottak után még jobban imponált nekik. De amerikai kollégái is elismerően néztek rá. Wendy még sohasem járt itt, Stephanie is jó régen, így őket is meglepte a súlyos sérültek látványa. Mindannyian felfigyeltek rá, hogy minden ajtó kóddal nyílik, és a folyosókon fegyveres biztonsági őrök járnak fel-alá. A sérülteik között rendkívül veszedelmes alakok is lehettek. A franciákat a hely börtönkórházra emlékeztette, és valóban voltak itt börtönből áthozott, vagy épp ott megsebesült foglyok, ami a jelek szerint Billt nem zavarta. Megszokta, a folyosókon és az ajtókon áthaladva a legkevésbé sem érezte fenyegetve magát. A betegeket feliratok figyelmeztették, hogy tegyék le a fegyvereiket, és mindenüvé fémdetektorokat szereltek fel.

– Egészen olyan, mint egy háborús övezet – mondta Paul megilletődve.

Jártak az új szárnyban is, amely a maga korszerű felszereltségével teljesen más képet mutatott, mint a régi. A francia csoport meglepődve hallgatta, hogy a megépítése több mint kilencszázmillió dollárba került,

amiből nyolcszázmilliót a város állt, és százat magánszemélyek adtak össze. Bill egy rövid körútra elvitte őket az idősgondozó osztályra is, ami csodaszép volt. A kórházbejárás este hat órakor ért véget, és nagyon tanulságosnak bizonyult.

Marie-Laure és Wendy bevallották, hogy borzasztóan elfáradtak, Valérie pedig vissza akart még menni Bill-lel egy napra, hogy lássa a pszichiátriai osztályt, amelyre a kórház különösen büszke volt. Nagyon tetszett neki minden, meg is beszélték utána Tommal a látottakat. Kifelé menet Gabriel sűgva kérte Stephanie-t, hogy menjen fel vele a szállodájába.

– Nem lehet, látnom kell a gyerekeimet – felelte Stephanie halkán. Tudta, hogy Andy ideges lenne, ha nem menne haza, még ha tisztában volt is vele, hogy az elkövetkező hetekben zsúfoltak lesznek a napjai, és ez csak a kezdet.

– És később? – próbálkozott Gabriel tovább, mert mindenáron le akart feküdni újra Stephanie-val.

– Ma este nem. Egy éjszakát muszáj lesz otthon töltenem, különben Andy gyanút fog, és képes jelenetet rendezni. Ha nem vagyok otthon, ő visel gondot a gyerekekre.

– Nincs néni mellettük? – lepődött meg Gabriel, mire Stephanie megrázta a fejét.

– Van egy bejárónőnk, de ő naponta csak pár órára jön. A fennmaradó időben Andy van velük. Ő otthonról dolgozik. Hétvégeken együtt csinálunk mindent, vagy ha dolgoznom kell, akkor felváltva. Andy nem hisz az óvodában, ha egyszer mi is meg tudjuk oldani a gyerekelügyeletet. Az édesanyja főállású anya volt, és úgy gondolja, hogy nekem is annak kéne lennem. És mivel én többnyire nem vagyok otthon, ő tölti be ezt a szerepet.

Gabriel láthatóan megdöbbsent.

– Franciaországban a férfiak nem lennének hajlandók erre. – De így már értette, ha nem is tetszett neki, miért kell Stephanie-nak hazamennie. – Nem tudnál bábiszittert fogadni, amíg itt vagyok?

– Andy nem értene, miért van rá szükség. Szeret vigyázni a fiainkra, és gondoskodni róluk. De elvárja, hogy otthon legyek, amikor csak tudok. Olyankor, amikor szolgálatban vagyok, nehéz, de utána számít rá, hogy rögtön hazajövök, leváltom őt, és én foglalkozom a gyerekekkel.

– A jövőben nem lesz erre szükséged, ha akarod, fogadunk melléjük egy nénit – vágta rá kapásból Gabriel. Nagylelkű kijelentés volt, Stephanie mégis kényelmetlen érzésekkel hallgatta.

Gabriel végül Paullal és Marie-Laure-ral ment vissza a szállodába, és nem volt elragadtatva tőle. Megbeszélték, hogy együtt vacsoráznak, Bill meg Wendy is csatlakozik hozzájuk. Tom és Valérie hazamentek Oaklandbe, Tom otthonossá és sokkal tisztábbá varázsolt lakásába.

Este hét óra volt, amikor Stephanie belépett a házuk ajtaján. Andy a fiúkat fürdette, ő pedig leült a vécéülökére, hogy kicsit beszélgessen velük.

– Hosszú nap volt – jegyezte meg Andy.

– Délelőtt a DEM-ben voltunk eligazításon, délután meg az SF Közkórházban vezettek végig bennünket. Gondoskodnak róla, hogy el legyünk foglalva. Holnap én mutatom meg nekik a UCSF-et. Érdekes, mert minden kórházunk annyira más. – Próbálta elmagyarázni, míg a fiúk egymást fröcskölték, s közben segített Andynek megmosni a hajukat.

Ő fektette le őket, mialatt Andy vacsorát készített. A fiúkat a fürdés előtt már megetette. Gabriel három üzenetet írt neki azalatt, míg az esti mesét olvasta. Amikor befejezte, válaszolt neki, azután jóéjtpuszit adott a gyerekeknek, és lement a konyhába. Andy azt mondta, hogy ő már evett Ryannel és Adennel, de süttött neki omlettet, és maradt az ő vacsorájukból is. Nem tudta, hogy hazaér-e időben, ezért nem várták meg. Ezek után magára hagyta Stephanie-t a konyhában. Nem ült le vele az asztalhoz.

Mihelyt Andy kiment, megérkezett Gabriel újabb üzenete. Azt kérdezte Stephanie-től, nem gondolta-e meg magát, nem tölti-e mégis vele az éjszakát.

– Bár tehetném, de itt kell lennem – válaszolta Stephanie. Gabriel egy darabig csendben volt, talán duzzogott, aztán megérkezett az újabb üzenet.

– Holnap?

– Megpróbálom – írta vissza Stephanie az otthoni kötelezettségeitől, Andy börtönőrré emlékeztető jelenlététől és a nap minden percében szeretkezni akaró férfi ostromától szorongatva.

Aznap este korán lefeküdt, míg Andy lent maradt a nappaliban, és tévét nézett. Távolságot tartott tőle, és Stephanie hálás volt, amiért nem kellett beszélgetnie vele. Nem tudta, mit mondhatna neki. Itthon nehezebb volt részt vennie a sürgősségi szolgálatokat érintő programokban, mint korábban Párizsban, ahol nem voltak kötelezettségei, és nem kellett esténként hazamennie a férjéhez és a gyerekeihez. Az a bűvészkedés, amelyre San Franciscóban kényszerült, sokkal nehezebb volt, és az örökös hazudozás szünni nem akaró bűntudatot gerjesztett benne.

Másnap reggel az egész csapat a UCSF Mission Bay-i új épülete előtt gyűlt össze. A minden szempontból a legkorszerűbb létesítmény dolgozói, köztük Stephanie is, büszkék voltak a maga nemében mesterműnek tekinthető új központra. Tíz év alatt, összesen 1,52 milliárd dollárból épült meg, és ezt megelőzően tíz évig tartott, míg elkészültek a létesítmény tervei. Határidőre megnyílt. Egy kórházi ügyvezető csatlakozott hozzájuk, hogy kiegészítse, amiket Stephanie elmond. Ő ismerte a számokat és a statisztikákat, Stephanie pedig megmutatta, hol dolgozik nap mint nap.

Elmesélte, hogy annak idején, még a régi épületben, a Haight felett lévő Parnassuson kezdtek, ezért vettek ott házat Andyvel. Az utóbbi években a kórház több részlegét áttelepítette délre és keletre, a Mission-öbölbe, a baseballstadion közelébe. Az épületek hatalmasak voltak, robotok szállították az ételt és az eszközöket a folyosókon.

A szakdolgozóknak eleinte szokniuk kellett az új körülményeket, de Stephanie elmondta, hogy ma már nagyon szeret itt dolgozni, és nem bánja, hogy naponta autóznia kell miatta. A munkakörülmények kiválóak, vannak kutatási létesítmények, rákkórház, speciális női kórház, és egy 183 ágyas gyermekkórház. Mindenütt a lehető legmodernebb berendezések segítették a gyógyító munkát, beleértve a csaknem két hektáron fekvő járóbeteg-ellátót és egy helikopter-leszállóhelyet.

Párizsban nem volt ehhez fogható kórház, sem annyi pénz, hogy egy ilyet fel lehetett volna építeni. Stephanie szerencsésnek mondhatta magát, hogy itt dolgozhat. Nem titkolt büszkeséggel vezette körbe őket, és Valérie mindvégig figyelte az arcát. Láta, hogy valósággal ragyog, amikor a munkájáról beszél, és hogy a traumatológián meg a sürgősségin mindenki ismeri. Ez nem maradt észrevétlen a csoportban, Valérie és Marie-Laure néhányszor össze is néztek. Ezt akarja feladni Gabrielért, ezt a számára ismerős világot, az itt betöltött státuszát, nem beszélve a házasságáról.

A South of Market városrészben, egy olyan étteremben ebédeltek, ahol biliárdasztal is volt, és amíg az ebédre várakozva a férfiak elmentek biliárdozni, Valérie megköszönte Stephanie-nak a vezetést, majd elgondolkodva megkérdezte:

– Komolyan gondolod, hogy képes leszel feladni ezt az egészet, a munkádat, amit ennyire szeretsz, és Franciaországban dolgozva boldog leszel? Alaposan meg kellene gondolnod.

– Mi más tethetnék? – kérdezett vissza Stephanie. – Ha együtt akarok élni Gabriellel, fel kell adnom ezt.

Wendy hallgatta a beszélgetésüket, és őt is elfogta az aggodalom. Arra gondolt, hogy ő soha nem tudná, de nem is akarná feladni a munkáját egy férfiért.

– Ez óriási áldozat, és mielőtt meghozod érte, teljesen biztosnak kell lenned abban, hogy hajlandó lesz elhagyni a feleségét – emlékeztette Valérie. – Nehogy úgy járj, hogy itt mindent feladsz, és aztán egyszer csak arra ébredsz, hogy ott kuksolsz egyedül egy

lakásban, mialatt ő együtt karácsonyozik Aspenben a feleségével és a gyerekeivel, veled meg közli, hogy még nem tudja elhagyni őket. Több nőt ismerek, akikkel ez történt. Most még örülten szerelmes beléd, és nem állítom, hogy nem fog elválni, de majd ha a felesége elkéri tőle a megtakarítása felét, a nyugdíját, a nyaralójukat, és mindent, amijük csak van, lehet, hogy mindent másképpen fog látni. Hogy nem is olyan rossz együtt élni az asszonnyal. A francia férfiak többnyire így csinálják. Az amerikaiak elválnak. A franciák nem feltétlenül, vagy nagyon-nagyon kevesen.

– És az amerikaiak közül sem mindenki – szólt közbe Wendy. – Jeff a világon minden kifogást felhozott. Mindig csak egy évet, vagy kettőt, vagy hármat kellett várnom. Nekem ugyan nem kellett mindent feladnom, hogy együtt lehessen velem, csak a barátaimat és a szabad időmet. Ha ott kellett volna hagynom az állásomat a Stanfordban, sokkal hamarabb megszabadultam volna, mint így. Akkor árát biztosan nem fizetek érte.

– Azt mondja, ha visszamegy, mindent elrendez, és ügyvédet fogad.

– Mielőtt lépnél, talán meg kellene várnod, hogy tényleg megtesz-e. És most nem csak a házasságra gondolok. Tizenhárom évig készültél erre az állásra. Biztosnak kéne lenned, mielőtt feladod.

Stephanie-t a rosszullét kerülgette, mialatt ezt hallgatta, azután bólintott. Tudta, hogy apja ugyanezt mondaná a UCSF-beli állásával kapcsolatban. De Gabrielt sem akarta elveszíteni. Tipródott magában. Csendben volt, amikor a férfiak visszajöttek a biliárdozásból, és nekiestek a szendvicseknek. Még most is a délelőtt látott kórházzról folyt köztük a szó.

– Az én szegény kórházam elbújhat mellette – jegyezte meg Tom szomorúan. – De szuperjő munkát végzünk benne! – Kiváló kórház hírében álltak, Tom nagyon szeretett ott dolgozni. És ők is megtoldották egy új szárnyal, csak nem olyan nagyszabásúval, mint a UCSF, vagy mint az SF Közkórház új létesítménye, amit kormányzati forrásból és nagy összegű magánadományból építettek.

Csütörtökre volt beütemezve az Alta Bates, péntekre a Stanford meglátogatása, és attól kezdve a sürgősségi szolgálatokra és műveletekre, valamint az olyan képzésekre fognak összpontosítani, amilyeneken Párizsban vettek részt.

Délután előadást hallgattak meg a terrorizmusról, majd egy másikat a természeti katasztrófákról a Vészhelyzeti Művelési Központban. San Franciscóban a legnagyobb potenciális fenyegetést a földrengések jelentették. Egy erős földrengés statisztikája és várható károkozása riasztó volt.

Stephanie az előadások után üzenetben megírta Andynek, hogy lesz egy késő esti értekezlete, és elment a szállodába Gabriellel. A férfi egész nap vadászott rá, és ő is szeretett volna vele lenni. Tétovázott a kötelezettségei, a gyerekei és a vágy között, hogy együtt lehessen Gabriellel. Próbálta elmondani neki, de ő túlságosan ki volt rá éhezve, és mihelyt Stephanie belépett a szobájába, mindkettőjüket magával ragadta a szenvedély. Nem maradt idő beszélgetésre, megnyugtatóra, mert valahányszor együtt voltak, azt érezték, hogy nincs idő, sietni kell. Ez újabban már nyugtalanságot keltett Stephanie-ban.

De a szeretkezés utáni ellazult állapotában megpróbált nem gondolni a munkájára és a kórházra, amit a férfi kedvéért feladni és elhagyni készült. Túl sok mindent kellett tekintetbe venni, túl sok dolgot kellett elfogadni. Nem fogta fel, hogy mennyire aggódnak érte a barátai, sem azt, hogy milyen feszültnek látszik. És Gabriel sem látta rajta. Ő csak a nőt látta, akibe szerelmes volt, akit el akart vinni magával Franciaországba, nem törődve azzal, hogy a másiknak mit kell feladnia azért, hogy vele lehessen.

Stephanie kimerülten ért haza aznap éjjel, miután egy órán keresztül vitatkozott Gabriellel, aki mindenáron maradásra akarta bírni.

Csend volt a házban, amikor hazaért. Mindenki aludt. Megkönnyebbült, hogy nem kellett senkivel sem beszélnie. A csendet érzékelve megnyugodott.

Másnap egész nap földrengésre való felkészülésről szóló filmeket néztek. Utána a tűzoltóság képviselője a helyi sürgősségi reagáló csoportok, a NERT kiképzési gyakorlatairól beszélt nekik. Ezek a csoportok teremtették meg a város számára azokat a kereteket, amelyekben belül kezelni lehetett a katasztrófhelyzeteket, irányítani a mentési munkálatokat, meghatározni az orvosi beavatkozások sorrendjét, és kórházba szállítani a kezelésre szorulókat.

Ez a nap kis pihenőt jelentett a kórházbejárások és az este hétkor kezdődő polgármesteri fogadás között. Stephanie délután öt órára haza akart érní, hogy átöltözhessen.

– Hogy jutsz el oda? – kérdezte Bill Wendyől a Vészhelyzeti Műveleti Központból távozóban.

– Megbeszéltem Marie-Laure-ral, hogy nála, a szállodában öltözöm át, aztán együtt megyünk, úgyhogy nem kell visszamennem Palo Alto-ba. Azt hiszem, Paul a városháza előtt fog várni bennünket. Ő megiszik előtte valamit azzal a nővel, akivel a múlt éjjel ismerkedett meg – mesélte Wendy mosolyogva. Most Paul volt a csoport szeretni való rosszfiúja, aki úgy viselkedett, mint egy gyerek. Tom elmondta, hogy húsz évig ő játszotta ezt a szerepet, de nemrégiben felnőtthöz illőbb törekvések kedvéért visszaadta. Paul azonban a maga harmincnégy évével még messze volt ettől, és úgy érezte, joga van egy kis szórakozáshoz.

– Elmegyek értetek a szállodához – ajánlkozott Bill. Gabrielnek is felajánlotta, hogy elviszi, mivel Stephanie kénytelen volt Andyvel menni. Bill látta, hogy Gabriel szenved emiatt; Stephanie-val délután hosszan vitatkoztak ezen, de az asszony közölte vele, hogy ez ellen semmit sem tehet. A férje látta a meghívót, és kijelentette, hogy ő is jön. Mint tudja, egyelőre még házasok, úgyhogy nem mondhatta neki, hogy ne jöjjön. Gabriel válasza, miszerint ez el fogja rontani az egész estét, kőként nehezedett Stephanie szívére.

Bill háromnegyed hétkor vette fel őket a szállodánál. Ő és Gabriel öltönyben voltak, Wendy és Marie-Laure rövid fekete koktélsruhát

viseltek, amely szépen kiemelte az alakjukat. Mindketten nagyon csinosak voltak.

A városháza felé menet az autóban beszélgettek. Bill elmondta, hogy amióta látták a földrengésekről szóló filmeket, egész másként néz a városra. A filmek science fictionre emlékeztették, holott megtörténtek a valóságban. Némelyik szimuláció volt, mások a világ más részein lezajlott földrengéseket mutatták be.

– Már azt várom, hogy az éjjel ránk omlik a ház – mondta, mire a többiek nevettek.

– Nem szeretnék itt lenni, amikor épp földrengés van – vallotta be Marie-Laure. Gabriel eközben hallgatagon ült, kibámult az autó ablakán, és egyre az járt az eszében, amikor majd Stephanie megérkezik Andyvel.

Bill átadta az autót a parkolószolgálat emberének, és bementek a városháza kupolatermébe. Háromszáz vendéget vártak a fogadásra, politikusokat, az önkormányzat tisztviselőit, a traumatológiák és sürgősségi osztályok dolgozóit. És a polgár-mestert.

Andy belépett a hálósobájukba, hogy megnézzze, hogy áll a készülődéssel Stephanie. Ő maga már egy félórája felöltözködött: sötét színű öltönyt és fehér inget vett föl, amihez sötétkék nyakkendőt kötött. A haja rendben volt, frissen borotválkozott, a cipője fénylett. Amikor Stephanie meglátta, egy pillanatra meglepődött. Már el is felejtette, milyen jóképű, illetve milyen jól tud kinézni, ha veszi magának a fáradságot. Évek óta nem látta így felöltözve. Mindig farmert és pulóvert vagy pólót meg futócipőt viselt, és hozzá ötnapos borostát. De ma este nem. Ma este klasszul nézett ki, úgy, mint az a férfi, akihez hozzáment, és amilyennek emlékezett rá abból az időből, amikor Andy még állásban volt.

Stephanie három ruhát is felpróbált, mire rátalált a neki tetsző öltözékre. A haját hátra simítva, hosszú lófarokba kötötte, kisminkelte magát, és széles szaténgalléros, hátul mélyen kivágott fehér selyemruha

volt rajta. Szexi volt, és mégis elegáns. A lábát túsarkú cipőbe bújtatta, amiről előre tudta, hogy az est végére szenvedés lesz járni benne, de gyönyörűen mutatott az öltözékéhez. Azt akarta, hogy amikor belép a terembe, Gabrielnek tátva maradjon a szája.

Megpillantva magukat a tükörben, meg kellett állapítania, hogy istenien néznek ki együtt.

– Szép pár vagyunk – nézett mosolyogva Andy-re, aki bólintott. Őt mostanában nem lehetett mosolyogni látni. Még ha Stephanie nem mondta is meg neki, tudta, hogy hamarosan mi következik. A házasságuk romokban hevert, nem beszéltek egymással, a válás elkerülhetetlennek látszott, de ő a felesége kedvéért ott akart lenni ma este. Érte tette ezt az erőfeszítést, a franciák nem érdekelték. A bejárónő hajlandó volt ott maradni késő estig, így hét óra előtt tíz perccel kocsiba szálltak. Mindössze pár percet fognak késni. Stephanie anyja megunt fekete bundáját vette fel a fehér selyemruhára. Ő ilyen holmit soha nem engedhetett volna meg magának.

Csend volt a kocsiban, miközben a belváros felé hajtottak. Stephanie Gabrielre gondolt. Hallotta, hogy üzenete érkezett, és lepillantott a telefonjára. „Hol vagy?” „Úton” – válaszolta.

– Sok SMS-t kapsz mostanában – jegyezte meg Andy.

– Az egyik francia csoporttag kérdezi, hol vagyok – felelte Stephanie védekezően, és utálta magát miatta. Már megint hazudik.

Andy nem tudta, mire számítsen, amikor odaérnek; Stephanie semmit sem mondott, sok mindent ő maga sem tudott. A fogadást az amerikai és francia csoport tiszteletére adják, ennél fogva ünnepi beszédet és némi pezsgőt feltételezett.

Együtt léptek be a városházára, elhaladtak a biztonsági őrök és a fémdetektorok mellett, ellenőrizték a nevüket a névsorban, majd beléptek a kupolaterembe. Amikor Marie-Laure meglátta őket, a könyökével oldalba bökte Valérie-t. Andy és Stephanie úgy néztek ki, mint két filmsztár.

– Mint egy görög isten – suttogta Marie-Laure. – Miért mond le erről?

Gabriel közel sem volt ilyen vonzó férfi. Szenvedélyes és férfiasan megnyerő, időnként szinte apás jelenség volt, míg Andy elmehetett volna filmszínésznek vagy modellnek, és ahogy egymás mellett lépkedve beszéltek, többen megfordultak utánuk. Egy fotós gyorsan le is kapta őket. Stephanie még nem fedezte fel Gabrielt a tömegben, ő viszont látta kettőjüket. Valérie gyorsan odanézett, és megállapította, hogy Gabriel elsápadt. Andy előnytelen helyzetbe hozta. Ma este Gabriel nem fog tudni felválni Stephanie-val. A jóképű, fiatal amerikai férje váratlanul kilépett a nyilvánosság elé.

Marie-Laure és Valérie, a hátuk mögött Bill-lel és Tommal, elindultak Stephanie és Andy felé. Amikor odaértek, Stephanie bemutatta őket Andynek. Ő nem túl kedvesen, inkább hűvösen és tartózkodón viselkedett. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát, és egyikükkel sem kezdett csevegni. Nem tűnt barátságos embernek, ami érthetőbbé tette, miért vonzódott Stephanie az érzelmektől túlfűtött szerelmet nyújtó, szenvedélyes és ízig-vérig francia Gabrielhez. Ő a személyiségével pótolta mindazt, aminek a megjelenése híján volt. Nem mintha nem lett volna jó külsejű férfi, de közel sem annyira, mint Andy, akinek vékony, de sportosan izmos alakján látszott, hogy naponta lejár az edzőterembe.

– Nincs más dolga – jegyezte meg Marie-Laure Valérie-nak. – Nem dolgozik.

– Ő van a gyerekekkel Stephanie helyett. Tőle magától tudom – vette védelmébe Valérie Andyt, még úgy is, hogy nem ismerte. Sajnálta őt, szemmel láthatóan rosszul érezte itt magát, és mindnyájan tudtak valamit, amit ő nem: hogy a felesége megcsalja.

Ezek után Wendy és Gabriel léptek oda hozzájuk, és egy pillanatra mindnyájan megdermedtek. Stephanie igyekezett nyugodtnak mutatkozni, amikor bemutatta őket, de persze nem volt az, a tenyere izzadt, és nem nézett Gabriel szemébe. Gabriel, mintha Andy birtokháborítást követne el, és ez neki nagyon nem tetszene, szigorú arccal fogott vele kezét, miközben Stephanie gyámoltalanul állt mellettük. A két férfi tekintete találkozott, s amíg farkasszemet néztek

egy mással, érzékelni lehetett a köztük vibráló feszültséget. Andy mintha még magasabbra nőtt volna, Gabriel még erőteljesebbnek tűnt, Wendy pedig elvegyült az emberek között, hogy megkeresse Pault.

Stephanie úgy érezte, mindjárt elájul. A két férfi között egyetlen szó sem hangzott el. Ekkor a polgármester egy munkatársa lépett hozzájuk azzal, hogy a kupolaterem közepén lévő lépcsőnél várják őket. Arra kérték mind a nyolcukat, sorakozzanak fel a lépcsőkön, hogy a polgármester elkezdhesse a beszédét. A csoport tehát elindult, de Stephanie még odaszólt Andynek, hogy mihelyt az ünneplés véget ér, visszajön hozzá, majd dobogó szívvel, lélegzetét visszafojtva ment a többiek után.

– Jól vagy? – súgta oda Valérie, látva halottsápadt arcát. El tudta képzelni, mekkora feszültség lehet benne most, hogy a két férfi összetalálkozott itt, és mindkettőjüket figyelmeztette az ösztöne a veszélyre.

– Félek, hogy hányni fogok – súgta vissza Stephanie, és megmarkolta Valérie kezét.

– Nem lehet. Teljesen normálisan kell viselkedned, különben a férjed rá fog jönni, mi van a háttérben. Mindketten érzik, hogy van valami, de a férjed még nem tudja. Gabriel tudja, és alig bír uralkodni magán. – Valérie tisztán látott mindent. – Micsoda nő vagy te, hogy két ilyen klassz pasit el tudtál varázsolni! – mondta tréfásan, hogy oldja a pillanat feszültségét. – A férjed egyébként bámulatosan jól néz ki. De sajnós ez rendszerint nem elég. – Valérie úgy vélte, hogy nyilván unalmas fickó lehet, de Andy amúgy sem volt az esete. Nem találta elég érdekesnek, és ezek szerint Stephanie sem. Túl okos volt a férjéhez, aki besavanyodottnak, idegesnek és unatkozóknak látszott. – Marie-Laure majdnem elájult, amikor meglátta. Szerinte rossz lóra tettél. De hát a szépség nem minden. – Valérie fecsegése kicsit megnyugtatta Stephanie-t, a szín is visszatért az arcába. Egy pillanattig azt hitte, hogy az egyik férfi meg fogja ütni a másikat, és a városháza kupolatermében verekedés tör ki miatta.

Közben odaértek a lépcsőhöz, és a polgármester embere elmondta, hova és hogyan sorakozzanak fel. Stephanie merevnek és érzéketlennek érezte a testét, mialatt a beszédre váraakoztak. A polgármester azzal kezdte, hogy bemutatatta a csoport minden tagját, elmondta, hogy mi a csereprogram mindkét város számára hasznos célkitűzése, és elismerését fejezte ki a közelmúltbeli párizsi iskolai lövöldözéskor tanúsított bátor helyállásukért. Azután mindenkinek átadott egy henger alakúra összezsavart és aranyzsinórral átkötött felterjesztést kitüntetésre.

Megköszönték a polgármesternek, majd vele együtt mindnyájan odaálltak a fotósok elé. A zenekar rázendített, és ezüsttálcákon kis falatkákat meg pezsgőt hordtak körbe. Nagyon kellemes fogadás volt, a francia csoport egészen meghatódott. Beszéde végeztével a polgármester lelépett az aznap esti második hivatalos eseményére.

A lépcsőről levonulva Gabriel fojtott hangon odaszólt Stephanie-nak:

– Maradj velem ma éjjel. Szükségem van rád.

– Nekem is rád, de nem tehetem. Érez valamit. Baj lesz, ha nem vigyázunk. Ma éjjel nem lehet.

Gabriel átható tekintettel rámeredt, majd kiviharzott az épületből. Stephanie tehetetlen volt. De legalább nem rendezett jelenetet Andyvel, és pár perc múlva Paul elmondta nekik, hogy Gabrielnek megfájdult a feje, ezért visszament a szállodába. És ez egyszer SMS-t sem írt Stephanie-nak, aki elment, hogy megkeresse Andy-t, és megpróbálja bevonni a társaságba. Andy azonban talált egy ismerőst, és leállt vele beszélgetni. Stephanie kicsit megnyugodott attól, hogy csak az egyik férfi maradt a teremben, bár jobban szerette volna, ha Gabriel az, és nem Andy.

– Hát ez érdekes volt – mondta Bill Wendynek. – Egy másodpercig azt hittem, hogy Gabriel meg fogja ütni, vagy fordítva. Nekem nem lenne merszem, de nem is akarnék másvalaki feleségével lefeküdni. Egész nap Xanaxon élnék. – Wendy nevetett. – Ez kemény volt.

– Az – bólintott Wendy.

– Egyébként tetszik a ruhád. – Szűk és rövid ruha volt, de nem kihívó, és pompásan illett Wendy tökéletes alakjára.

– Ma estére vettem.

– Szerencsés fickó ez a polgármester.

Wendy megint elnevette magát.

– Hogy vannak a lányaid? – kérdezte aztán.

– Folyton kérdezzetnek rólad. Vissza akarnak menni az Euro Disney-be. Én is. Jó volt. És az is, hogy benne voltál mindenben.

– Jól éreztem magam – felelte Wendy őszintén.

Mindannyian ott maradtak még egy órát, azután közösen elmentek egy közeli étterembe vacsorázni. Andy kijelentette, hogy hazamegy.

– Veled megyek – mondta Stephanie.

– Nem akarsz elmenni a barátaiddal vacsorázni? – lepődött meg Andy.

– Jól fogják érezni magukat. Haza akarok menni veled. – Stephanie úgy érezte, ennyivel tartozik neki, amiért eljött. Nem akarta csak úgy elengedni, akkor sem, ha úgy érezte: jobb lett volna, ha nincs ott. De Andy az ő kedvéért jött el.

Pár perc múlva el is mentek, és hazafelé a kocsiban egy szót sem szóltak egymáshoz. A fiúk már aludtak, úgyhogy a bejárónő hazamehetett. Andy levette a kabátját, végigfeküdt a kanapén, és ránézett Stephanie-ra.

– Volt valami közted és a fickó között, akivel kezet fogtam? Úgy emlékszem, valami Gabriel. – Egyenesen Stephanie szemébe nézett, aki azonban tagadólag rázta a fejét.

– Nem. Nem volt – hazudta. – Mindnyájan jó barátok lettünk.

Andy bólintott, és nem kérdezett többet. Stephanie érezte, hogy nem hitt neki, de Andy volt olyan jól nevelt, hogy nem erőltette a dolgot.

– Volt egy pillanat, amikor azt hittem, behúz nekem egyet – mondta, és feszülten figyelte Stephanie arcát. – Csak egy oka lehet annak, ha egy hozzá hasonló fazon ilyesmit tesz. Becsületbeli ügy két férfi között, akik ugyanazt a nőt akarják. Talán szerelmes beléd. –

Andy felállt, és elindult a lépcső felé. – Ma este nagyon csinos voltál. Tetszett a ruhád.

De nem közeledett Stephanie-hoz, és azt sem mondta, hogy szereti. Már abban sem volt biztos, hogy szereti-e, abban viszont biztos volt, hogy Stephanie nem szereti. Már nem. A házasságuknak vége volt. A közeljövőben el kell temetniük. Kíváncsi lett volna, vajon a francia fickó tudja vagy érzi-e ezt, és bejelenti-e az igényét. Valószínűnek tartotta.

Tizenhetedik fejezet

A polgármester előkelő városházi fogadása után, ahol lezajlott Andy és Gabriel feszültséggel terhes találkozása, kifejezetten könnyednek és a normálhoz közelítőnek bizonyult az Alta Bates Summit Orvosi Központban tett látogatásuk. Tom nem győzte magasztalni a kórházat, a szívsebészetük kivételesen jó adatbázisát, az újszülöttek intenzív osztályát és a szülészeti, valamint a sürgősségi osztály egészen kiváló felszereltségét. Szeretett itt dolgozni, és a többiek észrevették, hogy a kórházban szinte mindenki ismeri, és köszön neki.

Tom bemutatta a csoportot, és a kollégáit szemmel láthatóan érdekelte, hogy mit csinálnak. Könnyű volt belátni, hogy ebben a kellemesen oldott, szívélyes légkörben jó lehet dolgozni. A sürgősségi osztályukat pedig az egész város egyik legjobbjaként tartották számon. Valérie büszke volt a csapatot körbevezető Tomra.

A kórház menzáján ebédeltek, mert Tom dicsérte az itteni ételeket, és az étkezöben is mindenki üdvözölte őt. Ebéd után elvitte a csoportot az orvosi társalgóba, és az épület minden olyan szegletébe, ahol ki lehetett pihenni a műszak fáradalmait. Egészen úgy viselkedett, mintha az otthonában üdvözölné a vendégeit. Amíg a maga szigorúságában is impozáns San Francisco Közkórház a város legsürgősebb ellátásra szoruló sérültjeit fogadta, és Bill éppen itt volt elemében, Stephanie pedig a munkahelyéül szolgáló vadonatúj létesítményre volt büszke, Tom nem cserélte volna el azt a gyógyító munkát, amely az Alta Bates otthonosan meleg légkörében folyt, ahol teljesen önmaga lehetett, és rendkívül jó kapcsolatot létesíthetett mind a betegekkel, mind a személyzettel. Mindhármuk esetében tökéletesen illett az egyéniségükhöz és a képességeikhez a hely, ahol a gyógyító munkát végezték.

Pénteken a Stanford Egyetem Orvosi Központjában jártak Wendy vezetésével. Egészen lenyűgözőnek találták a gyermek- és felnőtt-

traumatológiát, valamint az intenzív osztályt. Az itteni traumaközpontt immár harminc éve a város egyik legjobbjaként szokták emlegetni. És Wendy, aki a csoport talán legszerényebb orvosa volt, azonmód megmutatkozott a bizonyítványai, a tudományos képzettsége és a Stanfordban töltött évei, amint belépett a kórház épületébe, és kalauzolni kezdte őket. Mihelyt bekerült a saját közegébe, láthatták, hogy valójában mekkora sztár. A csoporthoz csatlakozó igazgató elmondta, hogy a traumatológián ő az egyik legtöbbször becsült orvos, akiből minden bizonnyal egyszer majd az osztály vezetője lesz.

Ezt hallva Wendy zavarba jött, a hallgatóságot azonban a legkevésbé sem lepte meg a bejelentés, mert Wendy alapos tudása mindnyájuk előtt nyilvánvaló volt. Feszült figyelemmel hallgatták, miközben részletesen beszámolt a munkájukról és a sérültek ellátásáról, de úgy, mintha mindez magától értetődő volna. Gyakran adott elő vendégtanárként az orvosi egyetemen, amit eddig egy szóval sem említett. A kórházbejárás végén a többiek elismerő szavakkal mondtak neki köszönetet.

Nehéz volt eldönteni, hogy a látottak közül melyik kórház keltette bennük a legmélyebb benyomást. Noha az oktatókórházak gyógyító tevékenysége szélesebb skálán mozgott, mindegyik intézménynek megvolt a maga saját arculata, és mindegyik tudott olyat nyújtani, amiben ő volt a legjobb.

Bill annál is inkább szeretett erről a témáról Wendyvel beszélgetni, mert a Stanfordban volt rezidensképzésen. Az SF Közkórházról kapott állásajánlatnak nem tudott ellenállni, de nagyon is megértette, miért szeret Wendy annyira a Stanfordban dolgozni. Wendy szerelmes volt a munkájába és a munkahelyébe, és ez meg is látszott rajta. Ő is egyike volt az ottani jól képzett, kiváló orvosoknak, akárcsak volt barátja, Jeff, aki a szívsebészetben dolgozott. A férfi kezdetben épp a sebészi tudásával, szakértelmével hívta fel magára Wendy figyelmét, a többi csak későbbi fejlemény volt.

A kórházbejárás után az egész társaságot meghívta egy italra a közelben lévő lakására. Igaz, hogy szombat este is oda készültek kerti

partira, de péntek délután sem volt rossz egy pohár borral letelepedni a medence körül. És mivel sofőr vitte őket Palo Alto-ba, egy második poharat is megengedhettek maguknak. Valérie és Tom megosztottak egy méretes klubfotelen, míg Gabriel a csoporttól kicsit távolabb ült le. Az Andyvel való, két nappal korábbi találkozás után Stephanie elzárkózott attól, hogy vele töltsse az éjszakát, amin Gabriel sokat töprengett és duzzogott. Azt mondta, hogy Stephanie megalázta őt. Az asszony töredelmesen bocsánatot kért, és újból elmondta, hogy ha aznap este eltűnik, Andy rájött volna, hogy viszonyuk van. Gabriel úgy vélte, épp ideje, hogy Andy megtudja, de végül ezen a péntek délutánon, Wendy kerti medencéje mellett ülve mégis kiengedett, és fél karral átölelve megcsókolta Stephanie-t.

Zsúfolt, sok információt nyújtó hetet hagytak maguk mögött, és Stephanie megígérte, hogy lazításképpen szombaton vele fogja tölteni az éjszakát. Majd azt mondja Andynek, hogy dolgoznia kell, helyettesíteni egy beteg kollégát. Péntek estére lányos programot terveztek, és a négy férfi is együtt szándékozott elmenni valahova, ami után várhatóan másnap eléggé ki lesznek ütve. A nők a belváros egyik olasz éttermében, a Perbaccóban akartak vacsorázni, és Stephanie úgy tervezte, hogy ő is csatlakozik hozzájuk.

– Tetszik a lakásod, Wendy – mondta Bill kedvesen, ahogy ott ültek az egymás mellé tolt székeken a délutáni napsütésben. Wendy megnyugtatóan tompa árnyalatokat használt a lakásban, az egyéniségéhez illő meleg drappot és paszellszíneket, mellettük néhány, számára kedves festményt tett ki a falakra. – Hátha engem is meghihet. Az én lakásom úgy néz ki, mint egy bombatölcsér. Mintha a lakója már kiköltözött volna belőle. De a kilátás pazar. – Wendy elmosolyodott azon, ahogy leírta a lakását. De látva, hol dolgozik, és hogy mennyi időt tölt a kórházban, gyanította, hogy jóformán soha nincs otthon. – Kezdenem kell majd valamit a lányok szobájával, mielőtt idejönnek a nyáron. Megígértem nekik, hogy rózsaszínűre festem a falakat. Alex lilát szeretett volna, de kiegyeztünk egy pink árnyalatban. – A lányokra gondolva összerosolyogtak. – Segíthetnél kiválasztani. A színekkel

hadilábon állok. Vagy a lakberendezéssel. – Szívesen vendégül látta volna vacsorára a csoportot, de nem volt elég széke, sem tányérja és villája. És pohárból is összesen csak négyet tudott volna felajánlani. – Nagyon szép viktoriánus házban éltem, amikor még nő voltam. Miután eladtam, már nem foglalkoztam a dologgal. Nem érdekelt, hol lakom, ha egyszer Athena és a lányok elmentek. – Ezzel együtt csodálta, hogy Wendynek igazi otthona van, amelyen látszik, hogy olyan ember lakja, aki szereti a lakását.

– Elkelné nálam is a segítség a vasárnapi sütögetéshez – mondta Wendy bátortalanul. – Még meggyújtani is félek.

– Nekem meg az az erősségem. Oldalas, csirke és hússzeletek. Átjövök délután, ha akarod.

– Szeretném. – Egymásra néztek, s ha a pillantás picikét hosszabbra nyúlt is, mint barátok közt szokás, nem túlságosan. Bill lassan, araszolva közeledett Wendyhez, amióta megtudta, hogy szakított a nő barátjával; nem akarta elijeszteni, ha netán még túl korai lenne.

– Elmehetnénk egyszer vacsorázni – ajánlotta, mire Wendy bólintott. Valérie figyelte őket, és mosolygott. Remélte, hogy Párizs után kialakul közöttük valami. Tökéletesen egymáshoz illőknek gondolta őket.

Mire elköszöntek, Gabriel túljutott a kétnapos duzzogásán, és megbocsátotta Stephanie-nak, hogy elhozta a férjét a fogadásra.

Valérie és Tom hazafelé menet a kocsiban erről beszélgettek. A többiek a kisbusszal mentek vissza a szállodába. Valérie aggódott Stephanie-ért. Úgy gondolta, Gabriel túl nagy nyomást gyakorol rá, pedig Stephanie már így is messzire ment, tekintetbe véve a két kicsi gyerekét, a fenyegetően közeledő válását és egy nő szeretőt, aki azt várja tőle, hogy adja fel az állását, és költözzön Franciaországba.

– Túl sok ez egy embernek – mondta, mire Tom bólintott. Ő is így gondolta.

Oakland felé autózva Valérie csak úgy mellékesen mondott valamit, amin Tom meglepődött.

– Hétfőn egyébként egy régi barátommal ebédelek. Itt él.

– Egy régi szerelmed? – fogta el az aggodalom Tomot.

– Nem igazán.

– Mit jelent ez a „nem igazán”? Együtt jártatok, de nem volt igazán jó az ágyban?

– Ne hülyéskedj. Csak barátok voltunk – válaszolta kicsit bizonytalanul Valérie, de ennél többet nem mondott. Tom pedig, mintha meg akarná nyugtatni magát, és újból meg kellene hódítania Valérie-t, mihelyt hazaértek, nyomban az ágyba vitte őt. Valérie látta rajta, hogy aggódik, de szerette időnként ingerelni kicsit, csak hogy ne bízza el magát. Marie-Laure-nak azt mondta erről, hogy jót tesz Tomnak, és nem szabad, hogy egy olyan férfi, mint ő, biztos legyen egy nőben, mert akkor megunja. Nem mintha Valérie kicsit is unalmas lett volna.

Tom még akkor is a „régiből” miatt izgatta magát, amikor taxiba szállva elindultak a belváros felé, és Valérie a Perbaccónál kiszállt, hogy találkozzék a többi nővel. Tom a Nob Hillen lévő Big 4-be tartott, ahol a férfiak akarták kellemesen eltölteni az estét.

A program mind a két csoportnak remekül sikerült, valamennyien jól érezték magukat. A négy nő arról beszélgetett, amit a héten csináltak. Wendy javasolta, hogy az egyik hétvégén menjenek el vásárolni a Palo Alto-i Stanford bevásárlóközpontba, Valérie pedig elújságolta, hogy a Napa-völgyi Auberge du Soleilben terveznek eltölteni Tommal egy romantikus hétvégét, júliusban pedig Franciaországban fognak együtt vakációzni. A második pohár bor után Marie-Laure bevallotta, hogy a héten Bruno kétszer is felhívta telefonon, és amikor majd hazamegy, elmennek együtt vacsorázni.

– Mi a helyzet veled és Bill-lel? – fordult Marie-Laure Wendyhez.

– Mi csak barátok vagyunk – felelte Wendy határozottan. – De nagyon jól éreztem magam veled és a kislányaival az Euro Disney-ben. Tündéri gyerekek, tényleg nagyon aranyosak.

– Csak várj – szökött Valérie sokat sejtetőn. – Láthatóan nagyon jól érezte magát délután, ahogy ott ült melletted a medencénél.

– Nem érdekel, hidd el. Őszintén mondom.

– Romantikus kapcsolatot látok a jövődben – imitálta Valérie a jóslást, mintha tealevelekből olvasná, mire a többiek nevetésben törtek ki. Könnyed, jó hangulatú este volt. Utána elmentek a Fairmontba egy italra, és éjfél lett, mire hazaindultak. Stephanie SMS-ben megkérdezte Gabrieltől, hogy a szállodában van-e, de ő azt válaszolta, hogy még nem, úgyhogy Stephanie ezek után hazament. A szombat éjjelt vele fogja tölteni, már elintézte Andyvel, amikor azt hazudta neki, hogy dolgoznia kell, vasárnap pedig Gabriellel megy Wendy kerti bulijára.

A férfi a következő hétvégére is foglalt kettőjüknek szállást Napában, ugyanabban a szállodában, ahol Valérie és Tom. Marie-Laure síelést tervezett Tahoe-ban Paullal, ha ő addig nem beszél meg valami újabb randevút. Marie-Laure középiskolás korában síbajnok volt, és mielőtt hazamennének, ki szerette volna próbálni a kaliforniai sípályákat, de egyedül nem akaródzott. Wendy azt mondta, amióta két éve megsérült a térde, nem síel.

A nők közös estéje szolidan zajlott, a férfiak azonban nem voltak ilyen visszafogottak. Hajnali kettőkor bezárt a Bill lakása közelében lévő játéktér, de a tulajdonos megengedte, hogy háromig maradjanak. Fél négyre ért haza mindenki. Másnap reggel Tom szörnyű fejfájással ébredt.

– Jaj, istenem, meghalok – nyögte, miközben kikászálódott az ágyból. Valérie Jägermeisterből és egy nyers tojásból kevert neki valami rémes kotyvalékot, de miután megitta, tényleg jobban érezte magát.

– Hol tanultad ezt?

– Az orvosin – válaszolta Valérie önelégülten.

– Ez valami francia dolog lehet. Itt nekünk ezt nem tanították.

Napközben lustálkodtak, este pedig moziba mentek. Addigra Tom egészen helyrejött, annyira, hogy megint kérdezősködni kezdett Valérie régi barátja felől, akivel hétfőn együtt akar ebédelni. De Valérie úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. Tom kezdett komolyan aggódni. Valérie az a fajta nő volt, akit nem lehetett birtokolni, és Tomnak ez is nagyon tetszett benne. De az már nem, hogy egy másik férfival akar

ebédelni, és még el is mondja neki, nyilván azért, hogy ne bízsa el magát.

Stephanie szombat délután ment el otthonról, mialatt Andy a parkban volt a fiúkkal. Négyre érkezett meg Gabriel szállodájába, és attól kezdve ki sem tették a lábukat a szobából. Csak vasárnap délben ment haza, és együtt ebédelt Andyvel és a gyerekekkel. Hatkor indult el ismét Wendyhez, és előre figyelmeztette a férjét, hogy ez egy munkavacsora lesz, aminek az a célja, hogy megadja a kellő lendületet a következő héthez. Andy és a fiúk filmet néztek, amikor elment, de Ryan már aludt a tévé előtt.

A szállodánál felvette Gabrielt, és jó hangulatban autóztak ki Palo Alto-ba. A múlt éjszaka hihetetlenül sok időt tölthettek együtt zavartalanul. Stephanie-t csak azért furdalta a lelkiismeret, hogy egész hétvégén, az aznapi közös ebédet leszámítva, keveset volt együtt a gyerekeivel. De az apjuk végig lefoglalta őket.

Mihelyt megérkeztek Wendyhez, SMS-t kapott Andytól. Azt írta, hogy Ryan a film után lázasan ébredt fel, és az előbb hányt. De nem találja a hőmérőt, jó lenne, ha Stephanie megmondaná, hol van. Ő megmondta, és öt perc múlva újabb SMS jött Andytól. „39 fokos a láza. Mit csináljak?”

– Adj neki gyerekeknek való Tylenolt. – Megírta, hol találja, és hány cseppet adjon be. A homlokát ráncolva írta be az üzenetet.

– Valami baj van? – kérdezte Gabriel.

– Ryan lázas. Nem szokta megviselni, de most Aden is el fogja kapni tőle. – Két gyereknél ez kivédhetetlen volt.

Amikor odaértek, Bill már lelkesen ügyködött a grillsütő körül. A húsok el voltak rendezve a tálcákon, az asztal is meg volt terítve a nagy nyári konyhában, így kiülhettek a medence mellé, kihasználva, hogy még nem hűlt le a levegő. A franciáknak tetszett, hogy februárban kint üldögélhetnek a napsütésben, miközben Párizsban fagyos hideg van.

– Itt akarok élni – közölte Paul.

– Mi is – bólintott rá Valérie, mire Tom odahajolt, és megcsókolta.

– Bármikor ideköltözhetsz. – Valérie arcán széles mosoly jelent meg.

Mielőtt leültek volna enni, Stephanie felhívta Andy, aki elmondta, hogy Ryan valamivel jobban néz ki, már nem olyan forró, és újra elaludt. Stephanie megkönnyebbülve ült le vacsorázni. Az asztal körül élénk társalgás folyt a különböző orvosi egyetemekről, az ott elkövetett hajdani csínyekről. Tom mesélt pár botrányos esetet, és Valérie tarsolyában is volt néhány ezekből. Bill remekelt a grillsütőnél: a vacsora nagyon finom volt, Wendy hálásan megköszönte neki, hogy átvállalta az ételek elkészítését.

– Imádom ezt csinálni, és már évek óta nem volt rá alkalmam – felelte Bill. A házzal együtt a grillsütőt is eladta.

Mindenki felszabadult és jókedvű volt, a két csoport tagjai szoros barátságot kötöttek egymással. Fél tizenegykor indultak vissza a városba, csak Bill maradt, hogy segítsen Wendynek rendet rakni. Sikerült ezzel a nagyszerű, pihentető estével lezárni a közös munka második fejezetének első hetét, hogy aztán megkezdhessék a következő, izgalmasnak ígérkező hetet, amikor a francia csoport számára teljesen új, minden mástól különböző téma, a földrengés lesz terítéken,

Stephanie Gabriel szállodájához érve azzal a felkiáltással ment fel vele, hogy csak rövid időre tud maradni, mert Ryan beteg, és haza akar menni. Újra szeretkeztek, utána egy darabig békésen feküdtek egymás mellett, élvezve, hogy együtt vannak. Még hosszú út állt előttük, de Stephanie mindig biztonságban érezte magát, ha Gabriellel volt. Meg volt győződve róla, hogy Gabriel el fog válni, és valahogy majd kitalálják, hogyan legyen ezután.

Hallotta, hogy üzenet jött a telefonjára, de nem akart válaszolni, mert félig elszenderedett Gabriel karjában. Aztán elfogta a büntudat, amiért nem olvassa el a férjétől jött SMS-t, úgyhogy pár perc múlva felkelt, és elővette a mobilját a táskájából. Andy üzent: „Rohama volt. 40 fok felett. Megyünk a UC sürgősségire. Ott találkozunk. Adent Sanchezékra hagytam.” Mihelyt elolvasta, teljesen felébredt.

Sanchezék a szomszédjaik voltak, hasonló korú gyerekekkel. És Ryannek kisbaba korában már voltak lázrohamai. Nem veszélyesek, csak rettenetesen ijesztőek, ahogy a negyven fok feletti láz is az. Le sem zuhanyozott, úgy kapkodta magára a ruháit. Hívta Andy-t, de a férje nem vette fel, amitől pánikba esett.

– Mi a baj? – Stephanie vészes sebességre kapcsolva, öltözködés közben válaszolt Gabrielnek.

– Veled megyek – mondta a férfi, és már nyúlt is a ruhái után, ami helyénvaló reakció volt, de nem az ő esetükben.

– Nem jöhetsz. Hogy magyaráznám meg? – Stephanie közelebb volt a UCSF-hez, mint az otthonról induló Andy, és tudta, hogy előbb be tud érní a kórházi ügyeletre, mint ő. Gabriel rezignáltan bámult rá.

– Nem akarom, hogy egyedül menj – mondta gálánsan, már nadrágban, de ing nélkül.

– Muszáj – vágta rá Stephanie. Besietett a fürdőszobába fésülni, és megigazítani a sminkjét. Úgy nézett ki, mint aki most kelt ki az ágyból. Két perc alatt viszonylag rendbe hozta magát, belebújt a cipőjébe, felkapta a székéről a kabátját, és megcsókolta Gabrielt.

– Sajnálom. Hívj fel, ha láttad a gyereket. Biztos vagyok benne, hogy rendbe fog jönni. A legkisebb fiannak is többször volt lázrohama. – Stephanie bólintott. – Szólj, ha jössz. – De erről szó sem lehetett. Ő nem jelenhetett meg ott, ahol Andy volt, legalábbis addig nem, amíg nyilvánossá nem lesz a dolog, vagy ha már házások lesznek. De most még nem.

Másodperceken belül kint volt az ajtón, futott a lifthez, megkapta a kocsiját a szállodai alkalmazottól, és perceken belül úton volt a UCSF felé. Próbálta újra hívni Andy-t, de most sem vette fel. Leparkolt a szokott helyére a garázsban, és már a sürgősségin várakozott, amikor Andy megérkezett. A karjában hozta Ryant, aki piros volt, és eszméletlenül tűni. Stephanie rátette a kezét, és érezte, hogy forró.

– Hol voltál? – Andyn látszott, hogy kétségbe van esve. Egy nővérrre vártak, hogy bevigye őket a vizsgálóba. Mialatt rájuk várt, Stephanie már bejelentkezett.

– A csoport megbeszélésén, Palo Altóban vacsoráztunk a stanfordi dokinál. Most értem vissza a városba – részletezte, mintha számítana. Feszülten figyelte Ryant, és nem tetszett neki, ahogy kinézett. Szólt egy nővérnek, hogy hívja ide a gyerekorvost és a pult mögött meglátott egy ismerős nővért, aki rögtön odajött hozzájuk.

– Mi történt? – kérdezte Ryanre nézve, de már elő is vett a zsebéből egy lázmérőt, és miközben Andy tartotta, Ryan fülébe csúsztatta. A gyerek megmozdult, és sírva panaszkolt, hogy fáj a nyaka. Stephanie és a nővér egymásra néztek. A lázmérő 40,6 fokot mutatott. – Rögtön lehívom az orvost. – Indult a telefonhoz, közben egy nővér bevitte Ryant az egyik vizsgálószobába. Andy becsavarta a pizsamára vetkőzött gyereket egy plédbe, de így is vacogott.

– Miután elmentél, úgy ébredt, hogy már rosszul volt, de közel sem ennyire. – Stephanie látta, hogy Andy pánikba esett, de ő maga is halálosan meg volt rémülve. Nem tetszettek a tünetek, amiket látott, és reménykedett, hogy a gyerekorvos nem fog egyetérteni vele. Agyhártagyulladásra gyanakodott, ami az ilyen korú gyerekekben villámgyorsan ki tudott alakulni, és akár végzetes is lehetett. Ez nem történhet meg velük. Egymásra néztek Andyvel, amikor a gyerekorvos belépett, és egyenesen Ryanhez ment. A tarkójára helyezte a tenyerét, és el akarta mozdítani Ryan fejét a mellkasa irányába, de nem tudta. Ryan éles hangon feljajdult, és hányni kezdett. A nővér nedves ruhával letisztogatta, majd átöltöztette kórházi pizsamába a reszkető kisfiút. Stephanie közben feltette a csuklójára a kórházi karkötőt.

– Valószínűleg ugyanarra a dologra gondolunk – nézett a gyerekorvos Stephanie-ra. Tudta, hogy ő is orvos.

– Agyhártagyulladás? – mondta ki Stephanie a rettegett szót. A másik orvos bólintott.

– Nekem annak tűnik. Megpróbálom levinni a lázát, mindjárt csinálok egy lumbálpunkciót, és vérvizsgálatot. – A nagy kérdés az volt, hogy bakteriális eredetű-e, vagy vírus okozta. Ha bakteriális, az még nagyobb veszélyt jelentett Ryanre. A nővér elsietett, hogy felhívja a labort, és megrendelte a gerinccsapolást. Az orvos elmondta

Stephanie-nak és Andy-nek, hogy enyhe altatásban fogja elvégezni a beavatkozást. De biztos volt a diagnózisában, akárcsak Stephanie. Ekkor bejött a laborasszisztens, és több fiolányi vért vett az Andy ölében ülő, keservesen síró Ryantól. A másik karjába bekötötték az infúziót, amiből folyadékot és antibiotikumot juttattak a szervezetébe. Ryan percről percre rosszabbul nézett ki. – Mikor kezdődött? – kérdezte a gyerekorvos Stephanie-től, aki Andyre nézett.

– Olyan hat-hét óra tájban – felelte Andy rekedten. Minden olyan gyorsan történt. Ekkor már hajnali negyed kettő volt, tehát hét órája tartott a betegség. Stephanie tudta, hogy az ilyen korú gyerekek az első tünetek megjelenésétől számított hat-tizenkét órán belül gyakran belehalnak a betegségbe. Ez volt az egyik leggyorsabban kialakuló, leghalálosabb kimenetelű betegség, amit egy gyerek megkaphatott. Tudták, hogy itt most versenyt kell futniuk az idővel, és amikor Stephanie Andyre nézett, csupa könny volt a szeme. Öt perccel ezután Ryant elvitték, hogy elvégezzék a gerinccsapolást. Stephanie kérte, hogy ő is vele mehessen, de az orvos nem engedte. Szülők nem lehettek jelen, hiába volt ő is orvos, hiába dolgozott a sürgősségin.

– Néhány perc, és magához fog térni az altatásból. Amilyen hamar csak lehet, vissza fogjuk hozni. A gyerekinenzívre fogom befektetni – mondta határozottan, és Stephanie bólintott.

– Akkor ott találkozunk. – Megszorította Andy kezét, és nézték, ahogy Ryant elgurítják egy kerek hordágyon. Hirtelen olyan picinek tűnt. Stephanie attól félt, hogy ha csakugyan agyhártyagyulladás van, akkor Aden is elkaphatja, még ha ez nem is biztos. De a legrosszabb esetben órákon belül mindkét gyereküket elveszíthetik. Rettenetes balszerencse, hogy Ryan elkapta, és nem valószínű, hogy a villám kétszer is lecsap ugyanarra a helyre.

– Rendbe fog jönni? – kérdezte Andy útban a lift felé, hogy felmenjenek az intenzív osztályra.

– Nem tudom – válaszolta őszintén Stephanie. – Ez most nem jó. – Gabriel ekkor SMS-ben kérdezte, hogy mi történik, de az asszony nem válaszolt neki. Ez most a közös ügyük Andyvel, és nem akarta, hogy

bárki elvonja a figyelmét. Ryanre várva, szótlánul sétáltak fel-alá a folyosón. Nem volt mit mondaniuk egymásnak.

– Mit tegyünk, Steph, ha ez tényleg agyhártyagyulladás? – szedte össze végül a bátorságát Andy annyira, hogy megkérdezze.

– Semmit. – Stephanie a fejét rázta. – Várunk, és imádkozunk. Már kapott antibiotikumot. A gerinccsapolás után adnak neki szteroidokat.

Negyven perc múlva hozták vissza az altatástól még kábult gyereket. Begurították egy szobába, és ágyba fektették. Egy nővér ellenőrizte az életjeleit, és egy másik rákötötte a monitorokra. Még mindig forró volt a láztól, nedves ruhákkal igyekeztek lehűteni, és az infúzió keresztül is próbálták valamivel levinni a lázát.

Megjött a gyerekorvos, és megerősítette, amit Stephanie már tudott. Ryannek agyhártyagyulladása van. Vírusos eredetű, tehát nagyobb az esélye arra, hogy életben marad, de semmi sem biztos, különösen az ő életkorában. Stephanie az ágya mellett állva simogatta a láztól és az altatótól félálomban levő gyerek haját. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy meghalhat, de csak imádkozni tudott, hogy túlélje a betegséget. Ryan túl kicsi volt, és súlyos beteg. Amikor felnézett, látta, hogy nemcsak ő, hanem Andy is sír.

– Hogy történhetett ez? Reggel még semmi baja sem volt. És most... – Andy hangja elcsuklott.

– Így szokott történni, főleg az olyan korú gyerekeknél, mint ő.

– Tudnak vele csinálni valamit?

– Nem sokat – válaszolta Stephanie, a könnyeket törölgetve az arcáról.

Az elkövetkező órában az orvos jött és ment. Bekértek egy másik orvost is, aki a fertőző betegségek specialistája volt, és mindkettőjükkel beszélt. Lényegében azt mondta el, hogy noha a vírusos agyhártyagyulladás kevésbé súlyos, mint a bakteriális eredetű, a következő pár órában továbbra is fennáll a veszély, hogy Ryan meghalhat, erre lélekben fel kell készülniük. Andy ezt hallva zokogásban tört ki, Stephanie tartotta, hogy össze ne essen. Két óra hosszat el sem mozdultak Ryan ágya mellől. Stephanie ott akart lenni,

ha a gyerek meghal. A munkája során látott betegeket meghalni, de itt az ő kicsikéjéről, a kisebbik kisfiáról volt szó. Felfoghatatlan volt, most mégis ez történt. Egy idő után Ryan bőre kezdett felhólyagosodni.

– Mi ez? – kérdezte a rémült Andy.

– A láztól van. Belülről felforrósodik a teste – magyarázta Stephanie.

Egész éjjel mellette maradtak. Reggel nyolckor Ryan még élt, de alig. Stephanie élete legszörnyűbb éjszakája volt ez. Végiggondolt mindent, amit rosszul csinált, mindent, amit most másképp csinálna, az alkalmakat, amiket távol töltött tőlük, mert dolgozott, a házasságát, ami úgy elromlott, és amíg Andy egyre keserűbb lett, ő egyre jobban unta, és mindeközben valahol elveszítették egymást.

Tíz órakor Ryan kinyitotta a szemét, és rájuk mosolygott. Olyan volt, mint egy angyal. Stephanie arra gondolt, hogy most mindjárt meghal, de Ryan sóhajtott, és újra elaludt. És tovább lélegzett. Délben még mindig élt.

A láza lement 39 fokra, de továbbra is élet-halál harcot vívott a betegséggel. Stephanie SMS-ben megírta Valérie-nak, mi történt és hol vannak most, így rajta keresztül tájékoztatta a többieket is. Gabriel egyre-másra írta az üzeneteket, de Stephanie-t nem vitte rá a lélek, hogy válaszoljon. Mi van, ha ez a büntetése, amiért viszonyt kezdett vele? Most olyan ostoba és lényegtelen dolognak látszott az egész. Azt gondolta, szereti Gabrielt, el akart válni Andytól, és Franciaországba költözni. De mi értelme az egésznek, ha Ryan meghal? Ettől minden egészen más megvilágításba került.

Az egyik nővér azt tanácsolta nekik, hogy menjenek el a várószobába, és dőljenek le egy kicsit. Ott most nem volt senki más, ők meg egész éjjel talpon voltak. De egy percre sem akartak elmozdulni az ágy mellől, mígnem végül a nővér megígérte, hogy rögtön szól, ha valami történik. Leültek hát egymás mellé, úgy néztek ki, mint két hajótörött. Ryan tizennyolc órát már túlélte, de ez még nem volt elég.

Andy egyszer csak Stephanie-ra nézett.

– Csak meg akarom mondani neked, hogy bármi történik is, szeretlek, Steph. Tudom, hogy miattam minden gajra ment közöttünk. Menet közben valahol elvesztem, és féltékeny lettem rád. Te sztár vagy, Steph. Jogod van mindenhez, amit elértél. És bármi történjék is velünk, szerzek magamnak állást. Felveszünk valakit, aki gondoskodik a gyerekekről. – Mialatt ezt mondta, megtelt a szeme könnyel, és Stephanie szeme is könnybe lábadt. A házasságuknak már úgylis vége. – Szemétség volt tőlem, hogy megpróbáltalak visszafogni. Jogod van mindenhez, amit csinálsz. Nem tudom, mi romlott el köztünk. Nem tudom, mi történt Párizsban, és nem is akarom tudni. Ha el akarsz válni, megteheted, akkor el fogok költözni. De nem akarlak elveszíteni, szeretlek téged és a fiainkat. Ha ezek után adsz nekem még egy esélyt, jobb férjed leszek, esküszöm. Te csodálatos nő vagy.

Stephanie zokogva ölelte át, és sokáig maradtak így, egymáshoz simulva, miközben megpróbáltak szembenézni azzal, hogy a gyerekük haldoklik. Stephanie csak azért fohászokodott, nehogy Aden is elkapja. Nem veszíthetik el mindkettőjüket. Egyiket sem. Nem tudná elviselni. De amikor reszketve felhívta Mrs. Sanchezet, hogy megkérdezze, Aden hogy van, azt a választ kapta, hogy jól.

– Én sem voltam a legjobb feleség – felelte, miközben egymás kezét fogva ültek. – Nehéz mind a kettőt jól csinálni. A legjobb orvos szeretnék lenni, és közben csapnivaló anya vagyok.

– Nem vagy csapnivaló anya. És egy napon majd tisztelni fognak azért, amit dolgozol. Más gyerekeknek is dolgoznak a szülei, és jól megvannak. – Stephanie bólintott. Ő is ebben reménykedett, de nehezebb volt, mint gondolta. Valakinek mindig kevesebb jutott belőle, ha nem a gyerekeiknek, akkor a házasságának. – Azt hiszem, valahol menet közben feladtam. Annyira el voltam foglalva azzal, hogy sajnáltam magam, és haragudtam rád. El akarsz válni, Steph?

Rossz pillanatban feltett súlyos kérdés volt, de ahogy Stephanie a férjére nézett, tudta, hogy nem akar. Ha Ryan meghalna, szükségük volna egymásra. Így is, úgy is szükségük van egymásra.

– Nem, nem akarok – válaszolta elfúló hangon, és így is gondolta.

– Próbáljuk meg működőképesé tenni. Nem tudom, fog-e sikerülni, de próbáljuk meg. Nem értük, hanem értünk. Nekik pedig mindkettőnkre szükségük van.

Sokáig ültek egymás mellett úgy, hogy Andy átkarolta a feleségét, és amikor Steph felnézett, Valérie-t és Tomot látta az ajtóban állni. Eljöttek, hogy megnézzék őket, és most csendben leültek melléjük.

– Hogy van? – kérdezte Tom.

– Nem jól, de még él.

Tom bólintott. Hoztak levest és szendvicseket. Csak rövid ideig maradtak, nem akartak alkalmatlankodni. Átadták a többiek szeretetteljes üdvözlését. Lemondták az aznapi találkozásokat, és együtt ebédeltek mindannyian. Valérie későbbre halasztotta a titokzatos ebédjét. Gabriel magánkívül volt, és elpanaszolta, hogy Stephanie nem válaszol az üzeneteire. Persze ha a kisfia haldoklik, nyilván nem is fog. Neki és Andynek most ott kell lennie a gyerek mellett, akármit tesznek is később. Azok után, hogy látta őket, Valérie nem nagyon tudta, mi lesz kettejükkel. Beszéltek erről egymás között, és Tomnak az volt az érzése, hogy békét kötöttek. De amíg a válság tartott, ezt is nehéz volt megmondani.

Miután Tom és Valérie elmentek, ők ketten újra leültek Ryan ágya mellé. A gyerek párszor felébredt, és a láza lassan kezdett lejjebb menni. Az éjszaka folyamán levitték 37,8-ra, és reggelre normális lett a hőmérséklete. A saját gyerekorvosuk közben megvizsgálta a szomszédoknál hagyott Adent, és ő egészséges volt. Ryan addigra harminchat órával élte túl a betegség kitörését, ami kész csodának tűnt azok után, hogy milyen súlyos volt az állapota. Aznap már kedd volt. Egy nővér kávé hozott nekik a várószobába.

– Komolyan gondoltad azt, amit mondtál, vagy csak a rémület mondatta veled? – nézett Stephanie-ra Andy. Nem akarta túszul ejteni a feleségét, akiről tudta, hogy beleszeretett valakibe. Azóta tudta, amióta visszajött Franciaországból. – A házasságunkra gondolok.

– Szeretném megpróbálni. Ez minden, amit tehetünk. Próbáljuk meg. – Stephanie Andyre mosolygott. – Én továbbra is én vagyok, te

meg te, az összes jó és rossz tulajdonságainkkal együtt. Régen szeretttük egymást, és szerintem most is. Talán ki tudjuk találni, hogyan működhet tovább a házasságunk.

Andy bólogatott. Ha nem volt is tökéletes a házasságuk, még egy esélyt megérdemel, mielőtt feladnák.

Andy az éjjel hazament, és elhozta Adent Sanchezéktől. Vele minden rendben volt, nem betegedett meg, és valószínűleg már nem is fog. Stephanie megígérte, hogy felhívja, ha Ryan állapota újból rosszabbra fordulna. Még nem volt teljesen túl a veszélyen, akkor sem, ha a betegséget vírus okozta. Ha baktérium lett volna, már nem élne. Stepha-nie aznap éjjel a szobájában, egy széken ülve aludt. Amikor ébren volt, a gyerek haját simogatta, puszilgatta őt, és magában hálát adott az istennek, hogy nem halt meg, remélhetőleg most már nem is fog.

Reggel Andy felváltotta, és Stephanie hazamehetett zuhanyozni és tiszta ruhát venni. Ezek után felhívta Gabrielt, aki már kétségbe volt esve. A többiek folytatták a munkát, előző nap földrengésyakorlaton vettek részt.

– Úristen, már betegre izgultam magam miattatok! Hogy van a gyerek?

– Még nagyon beteg, de azt hiszem, rendbe fog jönni. Vírusos agyhártyagyulladás van. Szerencsére nem bakteriális, de nagyon súlyos állapotban volt.

– Tudom, Valérie elmondta nekünk. Azt is mondta, hogy mihelyt tudsz, keresni fogsz. Köszönöm, drágám, hogy felhívtál. – Erezni lehetett a hangján, hogy a könnyeivel küszködik.

– Látni szeretnék – mondta Stephanie halkán.

– Persze. Gyere fel a szobámba. Várlak.

Stephanie ezt nem akarta. Nem bízott magában.

Még mindig szerette Gabrielt. De Andyt is szerette. Most már ezt is tudta. Ha Ryan túléli, és leküzdí a nehézségeket, talán ők is túljutnak a válságon. És már valami mást is tudott. Bármi történjék is Andy-vel, nem tudná feladni a munkáját a UCSF-en. Nem Andyért vagy

Gabrielért, vagy bárki másért. Nem tudna Franciaországba költözni. Itt akart maradni, és továbbra is azzal foglalkozni, amit itt csinál. Túl sok mindent kellene feladnia. Nemcsak a gyerekeitől, a munkájától sem tudna megválni. Nem akart valahol másutt mindent előlről kezdeni. Itt kell maradnia.

– Sétáljunk – javasolta. – Levegőre van szükségem.

A Ferry Buildingnél találkoztak, majd végigsétáltak az Embarcaderón, s közben Stephanie elmesélte, mit kell tennie. Újra kell kezdenie Andyvel, még ha kiderül is, hogy a házasságuk tényleg nem működik, de akár működhet is. És nem adhatja fel az állását. Nem akarja feladni. Ez a munka túl sokat jelent neki.

Gabriel könnyes szemmel hallgatta, és a szemére hányta, hogy összetöri a szívét. Bejelentette, hogy tényleg el akar válni a kedvéért, és Stephanie nem tudta, vajon igaz-e ez. Ha komolyan gondolja, felkeresett volna egy ügyvédet, miután ő elutazott Párizsból, és tett volna konkrét lépéseket, mielőtt az Államokba jött, de nem tette. Stephanie fejében megfordult, hogy a végén ő is úgy járhatna, mint Wendy, aki évekig arra várt, hogy Jeff elváljon a feleségétől. Ezt most már sohasem fogja megtudni. De mindenképpen túl nagy áldozatot kellene hoznia: eldobni magától férjet, házasságot, az évek óta sok lemondás árán építgetett karriert. Remélte, hogy Andyvel együtt képesek lesznek összeilleszteni házasságuk széttört darabjait. Volt rá esély, de az életben semmit sem lehet biztosra venni.

Az elmúlt három napban kis híján elveszítette a kisfiát, és majdnem kilépett a házasságából. Úgy érezte magát, mint aki egy időre elveszítette a józan eszét, de aztán újra megtalálta. Bármi történjék is Andyvel, ő megtalálta önmagát.

– Ezt nem fogom túlélni – kiáltotta Gabriel drámai hangon. – Ma este visszarepülök Párizsba.

– Ne tedd – felelte Stephanie minden felhajtás nélkül. – Túl fogjuk élni. Felnőtték vagyunk. Szeretlek, de ahhoz nem eléggé, hogy feladjam érted az egész életemet. És annyira talán te sem szeretsz engem. Maradj, és csináld végig, amiért idejöttél.

– Képtelen vagyok rá, tönkretettél – vádaskodott Gabriel, és Stephanie megpróbálta mosolygás nélkül hallgatni. Olyan színpadias, és annyira francia volt! A férfi szemében az őt ért csapáshoz képest szinte semmiségnek tűnt az, hogy Ryan majdnem meghalt. Pedig ha meghalt volna, ők ketten most egyáltalán nem beszélnének egymással. Akkor Stephanie egészen biztosan Andyvel lenne, akinek nagyobb szüksége volna rá.

– Csináljuk ezt végig szépen – mondta egyszerűen, de nem volt biztos benne, hogy Gabriel képes lesz rá. Az Embarcaderón elvált tőle, visszasétált a kocsijához, és visszahajtott a kórházhoz. Útközben felhívta Valérie-t, elmondta neki, hogy mi történt, és megkérdezte, mit gondol, rendben lesz-e Gabriel.

– Nem lesz semmi baja, csak ripacskodik. Majd beszélünk vele. Igazad van, maradnia kell. Az életben történnek ilyen dolgok. Az, hogy a kisfiad majdnem meghalt, komoly figyelmeztetés. Egy szempillantás alatt minden megváltozhat. És abban sem vagyok biztos, hogy elválna. Túlságosan megszokta azt az életet, amit a feleségével együtt él. Már nem fogjuk megtudni, de szerintem jól döntöttél.

– Szerintem is. Akárhogy alakul is a jövő, senki kedvéért nem adom fel a munkámat, ezt ne is várja tőlem senki. Gabriel nem ajánlotta fel, hogy ideköltözzik, pedig ő már nem is praktizál, kormányzati állásban van.

– Jól mondd. – Valérie érezhetően örült, hogy Stephanie így döntött, de főleg annak, hogy Ryan életben maradt.

Amikor Stephanie belépett a szobába, Ryan rámosolygott. Andy vele volt, és Stephanie mosolygva nézett mindkettőjükre.

– Ez a fiatalember itt fagyaltot szeretne enni – újságolta Andy boldogan.

– Szerintem megoldható – felelte Stephanie, és megkérte a pultnál ülő nővért, hogy hozasson fel egy keveset a konyháról. Pár perc múlva meg is érkezett egy tálka vaníliafagyalt.

– Ez gyorsan ment – állapította meg Andy, és Ryan boldogan kezdte kanalazni a fagyit. Még látszott a bőrén a hólyagok nyoma, és a

sápadtsága sem múlt el, de a legrosszabbon már túl volt, és tudni lehetett, hogy életben marad. És talán ők is túléltek a történetet. Stephanie mindenesetre reménykedett. Az orvos azt mondta, a hét végén Ryan hazamehet. Andy vállalta, hogy vele marad, amíg Stephanie részt vesz a csoport további programjain, amelyekről nem akart lemaradni. A bejárónőjük egyelőre, amíg kell, ott is alszik náluk, hogy segítsen Andynek.

Andy nem kérdezte, Stephanie miben állapodott meg Gabriellel, de tudta, hogy az ügy el van intézve.

*

Stephanie nyugodt és kiegyensúlyozott volt, maga is érezte, hogy visszanyerte a józan eszét. Mert egy időre elveszítette. Az iskolai lövöldözés, Párizs, az, hogy nem volt mellette a férje és a két kislánya, hogy válságban volt a házassága... De most visszatért a földre, és erősen megvetette rajta a lábát. Jó volt újra itt lenni. És Ryan életben volt.

Tizennyolcadik fejezet

Marie-Laure és Paul azon a hétvégén Squaw Valley-ba mentek síelni, azzal a kikötéssel, hogy mindketten szabad, független emberek. Mivel remek síelők voltak, Paul élvezte a közös lesiklásokat, éjjel pedig a helybeli bárokban portyázott.

Valérie és Tom a Napa-völgyben töltötték a hétvégét. Tom megvárta, amíg megérkeznek a szállodába, és ott, a szobájuk balkonján, a völgyre kinézve, végre meg merte kérdezni Valérie-től azt, ami egész héten gyötörte. Tudta ugyanis, hogy Valérie csütörtökre tette át a találkozóját azzal a bizonyos régi barátjával.

– Na, és milyen volt együtt ebédelni a régi fiúddal?

Valérie független nő volt, Tom tudta, hogy soha nem lesz képes uralkodni rajta, meg sem próbálta, de elveszíteni sem akarta. És elképzelte azt az észbontóan jóképű francia pasit, aki újra felszíthatja és lángra lobbanthatja a hamvadó parazsat.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom. Soha nem volt a fiúm. Együtt jártunk iskolába – vigyorgott Valérie, és Tom a legszívesebben jól megrázta volna. Azóta ette magát miatta, amióta Valérie megemlítette a dolgot. – Csak ébren akartam tartani a figyelmedet.

– Én mindig figyelek rád, szerelmem, semmi szükség arra, hogy így megkínózz – dohogott Tom, s közben arra gondolt, hogy vajon igaz-e, amit Valérie mond. Tudta, hogy nem veti meg, sőt vele szemben is alkalmazza a női praktikákat. – Szóval, miért mentél el vele ebédelni?

– Kicsit tájékozódtam, mielőtt eljöttem ide – felelte Valérie, tekintetével a völgyet pásztázva, majd Tomra nézve folytatta: – Jean-Louis a Stanfordon, az orvosin tanít. Amerikai lányt vett feleségül, és itt élnek. Pár évvel ezelőtt javasolt nekem valamit, ami akkor nem érdekelt, de lehet, hogy most fog. Tulajdonképpen tőled függ. Vendégprofesszori állást kínált nekem. Pszichiátriát taníthatnék.

Unalmasnak gondoltam ahhoz képest, amit a poszttraumás programok keretében csinálok. De most már nélkülem is tudják folytatni. Minden a helyén van, és az olyasfajta szituációk, amikkel manapság találkozunk, sokat kivesznek az emberből. Csúnya történetek ezek. A világ ma kegyetlenebb, mint régen volt. Azt hiszem, egy-két évig élvezném, ha itt dolgozhatnék vendégprofesszorként, és közben lenne időm egy újabb könyv megírására. Meg akartam tudni, hogy érvényes-e még az ajánlata.

Tom lélegzetvisszafojtva és elragadtatással hallgatta Valérie magyarázatát.

– És mit mondott?

– Azt, hogy érvényes – felelte Valérie halkán, és Tomra mosolygott. – Nem tudtam, mit szólnál hozzá. Előbb őt akartam megkérdezni. Itt nem lehetnék gyakorló orvos, vagy ha igen, akkor is csak egy hosszú és bonyolult folyamat végén, amibe most nem szeretnék belekezdeni. De vendégprofesszorként taníthatnék. Azt hiszem, az tetszene nekem. Szeptemberben kezdenék, ha te is jónak találod az ötletet. – Addig nem szólt róla, amíg nem tudta biztosan, és úgy tervezte, hogy ezen a hétvégén szól a dologról Tomnak.

– Maga egy szorgos kis méhecske, dr. Florin. Fantasztikus ötletnek tartom! Mindenfélet próbáltam kitalálni, hogyan tudnák idecsábítani, de a te megoldásod minden ötletemen túltesz.

– És ehhez kapnék munkavállalási engedélyt is.

– Ha feleségül jönnél hozzám, akkor zöld kártyát is kaphatnál – ugratta Tom, de úgy tűnt, hogy Valérie-nak arra nincs szüksége. – És? Megcsinálod?

– Attól függ, akard-e, hogy itt legyek. Nem csak rajtam múlik.

Tom magához vonta, és szorosán átölelte Valérie-t.

– Mit gondolsz?

– Azt gondolom, hogy szeretlek, és hogy olyan lakásra van szükséged, ahol nagyobb szekrények is elférnek.

– Szerintem meg tudjuk oldani – nevetett Tom, és úgy érezte, soha életében nem volt még ilyen boldog.

– Júliusban Franciaországban töltheted a szabadságodat, ahogy megbeszéltük, és augusztus elején együtt jöhetnénk vissza, szeptemberben pedig elkezdhetném a tanítást. Amint visszamegyek, annak rendje és módja szerint beadnám a felmondásomat a COZ-nál. Lenne három hónapjuk arra, hogy megtalálják az utódomat.

– Ha a tanítás boldoggá tenne, én szeretném, ha meglépnéd ezt – mondta Tom elkomolyodva. – Valérie bólintott. Tetszett neki a gondolat, és készen állt valami újra. Szeretett volna egy időre kicsit eltávolodni az Európában látott tömeggyilkosságok embertelen és elrémítő brutalitásától, és ezzel a lehetőséggel most minden összeállt. – Szeretlek – hallotta Tom hangját. Megcsókolták egymást, aztán csak álltak a balkonon, és gyönyörködtek az eléjük táruló táj szépségében. Tom arra gondolt, hogy ez a nő tele van meglepetésekkel. Mindig is ilyen nőre vágyott, ilyen nőre volt szüksége, csak nem tudott róla. Végre megtalálta.

Miután Ryan kijött a kórházból, és Stephanie újra csatlakozhatott a csoporthoz, már csak két hét maradt. Mindössze egy hétig volt távol, de egy évszázadnak érezte. Ryan jól volt, de még hetekig otthon tartották. És Andy nem panaszkodott, amikor Stephanie bejelentette, hogy folytatja a csoportmunkát. Még biztatta is, hogy csak menjen.

A többiek rábeszéltek Gabrielt, hogy maradjon, ő pedig mindig tragikus arcot mutatott, valahányszor Stephanie is jelen volt. Nem szólt hozzá, hacsak tehetette, kerülte, amit Stephanie megértett. Neki is kínos volt, de amennyire tőle telt, igyekezett normálisan viselkedni. Gabrielnek joga volt hozzá, hogy kiboruljon. Ryan betegsége észhez térítette Stephanie-t, és véget vetett a viszonyuknak.

A helyzet Andy számára sem volt tökéletes, de jobban kijöttek egymással. A rémület, hogy elveszíthetik Ryant, mindkettőjüket ráébresztette, milyen ostobák voltak, mennyire nem törődtek a kapcsolatukkal, és azzal, ami mindkettőjük számára fontos volt. Most

újra elindultak a jó irányba, és Andy el akart kezdeni állást keresni, mert rájött, hogy szüksége van rá az önbecsüléséhez.

Valérie elmesélte mindannyiuknak, hogy augusztusban visszajön San Franciscóba, mert tanítani fog a Stanfordon. Marie-Laure-ral már korábban megosztotta a terveit, aki azt felelte, hogy nagyon fog hiányozni, de örül a döntésének. Az elmúlt években egyre nehezebb lett a munkájuk, egyre többen kiégtek, belefásultak. Marie-Laure látta, hogy Valérie is közeledik ehhez a ponthoz, és azt is tudta, hogy szeretne újra írni és tanítani.

A két hét hamar elrepült. Wendy búcsúvacsorát rendezett, ahol megint Bill segédkezett a grillsütőnél. Egyikük sem mondott semmit, de mindenki érezte, hogy valami történik kettőjük között. Mindketten nagyon zárkózottak voltak, de valahogy másként szóltak egymáshoz. Bill ismerősként mozgott Wendy házában, ő pedig segített Billnek szebbé tenni a lakását. Említették, hogy a nyáron elmennek Bill lányaival a Grand Canyonhoz. Wendy nagyon örült, hogy Valérie visszajön, és négy szemközt bevallotta neki, hogy találkozni szoktak Bill-lel, amikor mindketten szabadnaposak.

– És ha belegondolok, hogy nem akartam részt venni a csereprogramban – mondta elmélázva. – Olyan furcsa az élet. Azt hiszed, sínen vagy, aztán hirtelen minden más lesz. Mindannyiunkkal megtörtént. Amióta együtt vagyunk, így vagy úgy, de mindenki felébredt. Egyikünk sem ugyanaz, mint aki a tanulmányút előtt volt – gondolkodott hangosan, szinte álmélkodva.

Késő estig nála maradtak, beszélgetve, nagyokat nevetve, és mivel sofőr vitte őket haza, elég sok bort megittak. Megígérték, hogy meglátogatják egymást, és amikor csak lehet, mindnyájan összegyűlnek. Tom készült, hogy júliusban Párizsba utazik, és segít Valérie-nak összekoltni a lakását. Bill és Wendy is ígéretet tettek, hogy valamikor visszamennek Párizsba a kislányokkal. Stephanie egy-két éven belül akart odautazni Andyvel és a fiúkkal.

Paul bevallotta, hogy úgy döntött, visszamegy az Orvosok Határok Nélkül szervezethez. Közölte, hogy a törzsi háborúk, amelyekkel

korábban dolga volt, tisztábbak, mint az azóta megtapasztalt városiak. Hiányzik neki a munka, amelyet Afrikában végzett, és úgy érzi, ez a jó pillanat, hogy egy időre visszatérjen hozzá.

Aznap este Gabriel végre abba hagyta, hogy a sebzett hőst játssza, és amikor a többiek beszállingóztak a házba, hogy leüljenek a vacsorához, Stephanie kihasználta az alkalmat, hogy pár percre egyedül maradjon vele. Gabriel nem szólt hozzá, amióta újra csatlakozott a csapathoz, és Stephanie nem akarta, hogy haraggal emlékezzen rá.

– Sajnálom, Gabriel, őszintén mondom. Nem számítottam rá, hogy így alakulnak a dolgok. Én tényleg el akartam menni Franciaországba a gyerekekkel. – Biztos volt benne, hogy össze fognak házasodni, de ezt most nem dörgölte a férfi orra alá. – Azt hiszem, a történetektől függetlenül rosszul tettem volna, ha feladom az itteni munkámat. Nagyon szeretem azt, amit csinállok. Mint mi valamennyien. Bizonyos értelemben mindnyájan a munkánkkal élünk házasságban, néha még inkább, mint a házastársunkkal. Keményen dolgozunk, még ha néha nagyon nehéz is. Az apám hetvenkét évesen ma is levezet szüléseket. A kedvéért meg akartam tenni, de túl nagy ugrás lett volna, és amikor Ryan megbetegedett, rájöttem: tartozom Andynek azzal, hogy még egyszer megpróbáljuk. Nem tudom, sikerül-e vagy sem. De talán nem számít. Nem ez volt az a pillanat, amikor abba kellett hagynunk. Azt hittem, hogy ez az, de tévedtem. Minden olyan gyorsan történt. Nem akartam fájdalmat okozni neked. Nagyon sajnálom, hogy így alakult a kettőnk dolga.

– Én sem vagyok biztos abban, hogy végig tudtam volna csinálni – vallotta be Gabriel. – Nehéz levetkőzni a régi szokásokat. Én is azt hittem, hogy menni fog. A mi házasságunkban már nincs annyi élet, hogy magához lehessen téríteni, és nem hiszem, hogy bármelyikünk is szeretné ezt. De nekünk így is megfelel. Megszoktuk. – Az egész ismeretségük alatt most volt a legőszintébb Stephanie-hoz és önmagához. Az elmúlt két hétben Stephanie elég időt adott neki a gondolkodásra, így maga jutott el erre a következtetésre. A szenvedély

hevében mindketten könnyen megégethették volna magukat. – Vigyázz magadra, Stephanie. Bármikor felhívhatsz, ha valamiben segíthetek.

– Köszönöm.

Ezek után ők is bementek a házba, és csatlakoztak a jókedvűen vacsorázó társasághoz.

Ez csütörtök este történt, és mindnyájan szombaton utaztak el. Az utolsó napot a még hátralévő ügyek intézésével és a barátoknak szánt ajándékok vásárlásával töltötték. Valérie, Marie-Laure és Wendy addigra már megismerkedtek Stephanie gyerekeivel. Mire elmentek, Ryan újra a régi, örökmozgó kisfiú volt.

*

Mielőtt elrepültek, Stephanie, Bill, Tom és Wendy kimentek a repülőtérré elbúcsúzni. Olyan gyönyörű tavaszi reggel volt, hogy Wendy és Bill azt tervezték, utána kifekszenek Wendy medencéje mellé. A búcsú érzelmesre sikeredett. Tom nem tudta, hogy fogja kibírni a következő három hónapot Valérie nélkül, bár elég sűrű elfoglaltságnak ígérkezett számára, hogy lakást kell keresnie a tőle kapott lista alapján, amelyben felsorolta, mik az igényei. Úgymint rendes fürdőszoba, rengeteg szekrény, kert, legalább egy kandalló, magas mennyezetek és szép kilátás.

Mindnyájan, még Stephanie és Gabriel is, megölelték, megcsókolták egymást, s a gondolatra, hogy mi lehetett volna, egy pillanatra elfutotta a könny a szemüket.

– Csodálatos lett volna együtt – suttogta Gabriel, de Stephanie már nem volt ebben olyan biztos. Valérie-nak igaza volt, Gabrielnek eszébe sem jutott, hogy feladja érte a munkáját, csak tőle várta ezt. De már ez sem számított.

A négy francia barátjuk integetve, csókokat dobva ment át a biztonsági ellenőrzésen. Paul kijelentette, hogy négy hét alatt tizenegyszer lett szerelmes, ami rekordnak számított nála, Valérie pedig SMS-t írt Tomnak, aki fájó szívvel nézte, ahogy elmegy. „Nézz be az

ágyad alá", olvasta Tom az üzenetet, és nevetve tette a szívére a kezét, majd még egyet intett Valérie után.

Amikor végképp eltűntek a szemük elől, a négy amerikai visszaballagott az autókhoz, és hazahajtottak.

*

Andy és Stephanie egyenesen a tengerpartra mentek a fiúkkal. Stephanie este szolgálatba állt – ez volt az első napja újra a munkahelyén. Most nem mentegetőzött miatta; ezt a leckét megtanulta.

Amikor Tom hazaért, első dolga volt benézni az ágy alá: Valérie minden fehérneműje ott volt, a csipke tangabugyik a hozzájuk tartozó melltartókkal, meg a harisnyatartók. Mindet otthagya neki, és Tom most ott ült nevetve, a fehérneműkkel az ölében. Hosszú lesz ez a három hónap nélküle, de ott voltak tartalékban a szép pillanatok.

Marie-Laure és Valérie egymás mellett ültek a repülőn. Arról beszélgettek, hogy mi minden történt, és milyen változásokon mentek keresztül a két és fél hónap alatt, amióta megismerték amerikai barátaikat. Mindük közül Valérie-nak változott meg a leginkább az élete, mivel eldöntötte, hogy Kaliforniába költözik. Paul készült visszamenni Afrikába. Stephanie és Andy egy teljes kör megtétele után jobb helyzetbe kerültek. Tom megjavult. Bill megnyílt, magához tért, Wendy pedig lerázott magáról egy férfit, aki miatt hat évet elvesztegetett az életéből, és ha a pasin múlik, a többit is elvesztegette volna. Egyikük sem maradt meg olyanak, amilyen annak előtte volt. Még Gabriel is a maga akaratából tért vissza a régi életéhez. Egyedül Marie-Laure élete nem változott meg.

– Az iroda nem lesz ugyanaz nélküled – mondta bánatosan Valérienak.

– De az lesz, sőt jobb lesz. Kapsz valami új embert, egy fiatalot, aki elő fog állni egy csomó remek ötlettel, mindenkit elküld a szélrózsa

minden irányába, és meglátod, egyszeriben felpozícióba az élet. Mindnyájunknak épp erre van szüksége. És meg is kaptuk egymástól.

Marie-Laure bólintott, elgondolkodott Valérie szavain, és nem sokkal ezután elaludt.

A stewardess ébresztette fel, amikor leszálláshoz készülődtek a Charles de Gaulle reptéren, hogy elmondja: hivatalos rendőri kíséret várja.

– Űristen, már megint kaptunk valami fenyegetést? Szép kis fogadtatás – morogta Valérie felé fordulva. – Rendőri védelmet küldtek elem. Isten tudja, mi történik éppen.

Mihelyt leszálltak, el is jöttek Marie-Laure-ért, és elsőként őt kísérték le a gépről. Egyenruhás, géppisztolyos rohamrendőrökre számított, akik érte jönnek, hogy átkísérjék a repülőtéren. Ehelyett Brunót látta ott állni rendőr századosi egyenruhájában.

– Mit csinálsz te itt? – kérdezte tőle mosolyogva.

– Gondoltam, a dicsőséges visszaérkezésed alkalmából megérdemled a rendőri kíséretet. Hosszú időre elmentél, ideje volt, hogy hazagyere.

Marie-Laure mosolyogva hallgatta, és felnézett a derűs arcra, a szemek sarkából szétfutó szarkalábakra. Bruno a többieket megelőzve kísérte be a terminálba. Lekapta a futószalagról a bőröndjét, és elballagott vele az odakint álló rendőrautóhoz. Bekapcsolta a villogó lámpákat, de a szirénát nem.

– Hiányoztál – mondta enyhén zavarba jöve a saját vallomásától. – Mikor megyünk vacsorázni?

– Ma este? Holnap megyek a fiaimért.

Brunónak tetszett a válasz. Legalább ma estére a magáénak tudhatja Marie-Laure-t. Utána ki tudja, mi történhet, micsoda örület fordíthatja fel az életüket fekekestül.

Marie-Laure mosolyogva ült a város felé száguldó, kék fényvel villogó autóban.

– Vicces – mondta nevetve, és ahogy összenéztek, melegség bujkált a tekintetükben. Marie-Laure boldog volt attól, hogy Bruno

kijött érte a reptérre, és látta, hogy a férfi is boldog. Holnaptól megint az irodájában fog ülni, vészforgatókönyveket készít, Bruno meg katasztrófahelyzetekre keresi a megoldásokat. A nap végén pedig az várja őket, amit közösen létrehoztak a maguk számára.

Zűrzavar és felfordulás közepette ismerték meg egymást, de valami jó és értékes származott belőle valamennyiük számára. Marie-Laure hirtelen ráeszmélt, hogy mindannyiuk élete megváltozott. Olyanná lett, amilyenné ők formáltak. És hogy mi történik ezután, azt majd a sors dönti el. Eddig minden jól alakult.

ISBN 978 963 203 421 8

Maecenas Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: a *Maecenas Könyvkiadó* igazgatója

Szerkesztette: *Horváth Ágnes*

Nyomdai előkészítés: *Alinea Kft.*, Budapest

Nyomta és kötötte a *Szekszárdi Nyomda Kft.*, Szekszárd

Felelős vezető: *Vadász Katalin* ügyvezető igazgató

Terjedelem: 17,20 (A/5) ív